

jazzmozaïek

2015 2

een brede kijker op Nederland en de wereld

JASON MORAN

Artist In Residence
op Jazz Middelheim

MANUEL HERMIA

KEENROH XL

BILLIE HOLIDAY SPECIAL

En verder:
ANNELEEN BOEHME, KRIS DAVIS,
SEPPE GEBRUIERS, DRIES LAHEYE, LINUS,
SNARKY PUPPY, FULCO OTTERVANGER

foto: © Jos L. Knapen

JAZZ ★ GLOBAL SOUNDS ★ AVANT-GARDE

DC @ VREDEFESTEN / FEESTZONE CASTROHOF

- 04/09 The Slackers ★ The Upsessions ★ Chrome Brulee Ska/Reggae/Synths
 05/09 Russkaja ★ Kuenta I Tambu ★ Prezident Brown feat. Panache Culture ★
 Dubtown Band ★ Compro Oro Balkan/Caribbean/Reggae
 06/09 Taxi Wars ★ Filastine ★ Nordmann Jazz/Soundscapes

CONCERTSEIZOEN 2015-2016 / VOORLOPIG PROGRAMMA

De voorverkoop (inclusief triootjes)
start op zaterdag 13 juni om 9u

- 25/09 Amadou & Mariam ★ Doylu Afroblues   ★
 02/10 Massot-Florizoone-Horbaczewski & Claron McFadden /
 'Secrets' Jazz   ★
 03/10 OTO Machine Funk
 09/10 Stéphane Galland presenteert: Lobi
 Fusion/Jazz
 16/10 Casino Boite > Dez Mona ★ The Valerie Solanas Indie
 23/10 Ivan Paduart Trio ★ Bas Buldeel Trio Jazz ★
 28/10 Roland Van Campenhout & Vali Racila feat. Steven De Bruyn ★
 Tiny Legs Tim Roots/blues
 29/10 Casino Boite > Illuminine ★ Innerwoud Soundscapes
 06/11 Henri Texier Hope Quartet Jazz
 13/11 Orchestre National de Barbès Chaabi/Rai/Gnawa   ★
 14/11 Aksak Maboul ★ Cro Magnon & Aranis
 Avant-garde/Geluidskunst/Impro ★
 18/11 Tigran Hamasyan Trio Jazz
 19/11 Nadar ★ Hands on (Hands off)
 Hedendaags klassiek/Geluidskunst ★
 27/11 Jemeel Moondoc Quartet ★ 3/4 Peace Jazz
 05/12 Orkesta Mendoza Mambo/Ranchero
 12/12 Band of Eli ★ Anna Rune Roots/Pop @ Stadsschouwburg ★
 16/12 Richard Galliano & Sylvain Luc / La Vie en Rose -
 Een ode aan Edith Piaf Musette ★
 18/12 Casino Boite > Stuff ★ Altertape Crossover/Jazz
 23/01 Generations feat. Fred Wesley Jazz/Funk
 08/03 Thomas de Pourquery & Supersonic /
 Een ode aan Sun Ra Jazz
 12/03 Dani Klein & Sal La Rocca Quartet / Lady Klein sings
 Billy Holiday Jazz @ Stadsschouwburg ★
 18/03 Christophe Devisscher Quartet Jazz ★
 26/03 An evening with Douglas Firs Pop ★
 16/04 Sander De Winne Group feat. IKI / 'Traekfugle'
 Jazz/Koorzang   ★
 21/05 Melingo Tango/Chamarita/Gitano ★
 * In samenwerking met Cultuurcentrum Sint-Niklaas en/of Jazzlab Series

BINNENKORT MEER (pop, rock, indie, roots, new wave, ...)

STATIONSSTRAAT 104, 9100 SINT-NIKLAAS • T. 03 776 11 98 • INFO@DECASINO.BE

TICKETS, MEDIA EN INFO OP WWW.DECASINO.BE

Jazzmozaïek is het driemaandelijks
jazzmagazine uitgegeven door
vzw Muziekmozaïek Folk & Jazz.

Redactie

Jazzmozaïek
Wijngaardstraat 5, B-1755 Gooik
tel. 02 532 38 90
redactie@jazzmozaïek.be
www.jazzmozaïek.be

- Stichter: Luc De Baets (+ 13/09/2009)
- Hoofredacteur: Filip Verneert
- Kernredactie: Evelien De Jaeger, Pieter Koten, Bernard Lefèvre, Jos L. Knaepen, Georges Tonla Briquet
- Redactiemedewerkers: Mischa Andriessen, Patrick Auwelaert, Patrick Bivort, Benny Claeysier, Peter De Backer, Pauwel De Wilde, Frederik Goossens, Chris Joris, Leon Lhoëst, Kurt Overbergh, Guy Peters, Pablo Smet, Arne Van Coillie, Marc Van den Hoof, Marc Van de Walle, Bert Vuijsje
- Fotografie: Jos L. Knaepen
- Redactiecoördinatie: Evelien De Jaeger
- Media Support (advertenties):
adverteren@jazzmozaïek.be
- Grafisch ontwerp: Brigid Sullivan

Inzending cd's, artikels en reservatie advertenties
uitgave 3/2015

27 juli 2015

Aanleveren advertentiemateriaal

17 aug 2015

Voor verschijning op

18 sept 2015

Abonnement

België: € 15 / Buitenland: € 25

Overmaken op bankrekening van vzw Muziekmozaïek
Folk & Jazz:

IBAN BE 82 7380 4183 1068

BIC KREDBEBB

Muziekmozaïek, Wijngaardstraat 5, B 1755 Gooik

Met vermelding: 'Abo JM 2015'

Info via info@muzmoz.be – www.muziekmozaïek.be

ISSN 1376-6619

© Copyright (teksten en foto's): Zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van vzw Muziekmozaïek mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze dan ook. Iedere redacteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn tekst. Publiciteitsteksten en bijhorende illustraties vallen onder de verantwoordelijkheid van de betrokken adverteerder. Teksten en fotomateriaal kunnen door de redactie van Jazzmozaïek geweigerd worden zonder dat deze beslissing dient te worden gerechtvaardigd.

Verantwoordelijke uitgever en afzendadres
Filip Verneert – Wijngaardstraat 5 – B-1755 Gooik

'Ik voel je', het lijkt iets voor een poëzie tijdschrift. We zeggen 'ik hoor je', of 'ik zie je' maar niet 'ik voel je'. Toch is het dat wat gebeurt als we naar muziek luisteren. We voelen de muziek met ons lichaam. Muziek zet ons fysiek in beweging.

Vijay Iyer – onlangs nog op de cover van Jazzmozaïek – gaf recent een lezing met als titel: *I Feel You, Music, Empathy and Embodied Cognition*. Een academische lezing door een groot jazzmuzikant en Professor in the Arts in de vakgroep Musicologie van Harvard University. Hij combineert zijn activiteiten als componist en pianist met een academische carrière in de musicologie.

Embodied Cognition of het idee dat cognitie niet los te zien is van ons lichaam waarin deze cognitie plaatsvindt. Het is iets waar muzikanten in het bijzonder, al of niet bewust, veel mee bezig zijn. We zeggen dat iets 'swingt' als we spontaan met onze voeten beginnen tikken, ons hoofd bewegen, het in ons lichaam 'voelen'. Iyer stelt dat bij het ervaren en produceren van 'ritme' het hele lichaam betrokken

I Feel You

is (whole body experience) en we bij het produceren van muzikale (ritmische) structuren mede afhankelijk zijn van het bewust zijn van deze *embodied cognition*.

Hiervoor is er wetenschappelijke evidentie. Onderzoek toont aan dat bij het luisteren naar muziek dezelfde mentale processen werkzaam zijn als die bij (lichamelijke) beweging.

Ook voor het muziekonderwijs is dit een belangrijk iets. Het is al langer geweten dat met de hand leren schrijven (*embodied*) meer letter- en tekstbegrip (*cognition*) oplevert op dan typen. Een argument om zo vlug mogelijk te starten met het actief bespelen van een instrument en notenleer, harmonie, ritme... vanuit het lichaam aan te leren.

Filip Verneert

Directeur vzw Muziekmozaïek Folk & Jazz

Wil je reageren?

Mail dan naar redactie@jazzmozaïek.be

Inhoud

Interview

- 4 Jason Moran
Artist In Residence op Jazz Middelheim
- 8 Kris Davis
Balanceren tussen compositie en improvisatie
- 26 Women in Jazz:
De comeback van Boehme
- 28 Manuel Hermia
Vrijheid, verzet en spiritualiteit

Focus

- 10 Seppe Gebruers
Een pianist met een breed spectrum en een doordachte visie
- 12 Snarky Puppy
"De sterktes van de muzikanten bepalen de sound van de band."
- 14 Keenroh XL
"We treden met dit project uit onze comfortzone."
- 19 Linus
"Het zou fijn zijn met onze muziek buiten de landsgrenzen te geraken."
- 25 Dries Laheye
Een bassist van vele muziekjes

Reportage

- 16 Philippe Lemm Trio wint B-Jazz International contest 2015

Agenda

- 20 Festivalnieuws
- 21 Belgian Jazz Meeting
- 23 JazzLab Series

- 32 Jazzkriebels: Jean Blaute
- 36 Blindfold Test: Fulco Ottervanger

Jazzhistorie

- 40 Billie Holiday
'La grande Chanteuse Noire' in België '54
- 42 De ultieme Billie Holiday compilatie: bestaat hij?

- 44 Nieuw op cd
- 60 Muziektheorie: Billie The Kid

Columns

- 38 Album Souvenir: Horen en zien
- 59 De Jazzlezer: Tussen Jazz en neurologie
- 62 Holland Muziekland: Komt die oproer?

Cover: Jason Moran - copyright Jos L. Knaepen

Jazzmozaïek wordt gedrukt met bio-inkt op papier afkomstig uit duurzaam bosbeheer (FSC) in een CO₂ neutrale drukkerij. De verzending is onder biofolie.

INTERVIEW

Jason Moran

Artist In Residence op Jazz Middelheim

Geef je cd de titel 'Artist In Residence' en de aanbiedingen volgen wel. Althans bij Jason Moran. Na zijn residentie bij o.a. het SFJAZZ Center krijgt hij deze zomer drie avonden carte blanche van Jazz Middelheim.

Het is een zeer ontspannen Jason Moran die we aan de telefoon krijgen. Rustig, geconcentreerd en met een goed gevoel voor humor gunt hij ons alle tijd die we willen voor dit interview.

De band met vocalisten

Alvorens we het hebben over zijn drie projecten in Middelheim, praten we even over zijn bijdrage aan de Billie Holiday tribute van José James op diens nieuwste cd *Yesterday I Had The Blues*.

Jason Moran: We waren al jaren van plan om gezamenlijk eens iets te doen. Toen José voorstelde om samen deze cd uit te werken, hapte ik meteen toe. De reden: ik hou zowel van de eenvoud in zijn zangstijl als van de zo typerende fragiliteit van Billie's stem. Bovendien begeleid ik graag vocalisten.

Heb je daar een speciale reden voor?

Zeer zeker, mijn vrouw is vocaliste (*lacht*). Maar ook voordien was dat al zo. Tijdens mijn middelbare studies begeleidde ik heel vaak vocalisten. Piano en stem waren trouwens steeds zeer sterk met elkaar verbonden. Die relatie gaat terug tot Robert Schumann en verder. In jazz heb je eveneens die speciale band. Vandaar mijn samenwerkingen met o.a. Cassandra Wilson, Meshell Ndegeocello en nu met José en mijn vrouw. Het boeit mij, ook al vereist het heel wat focus. Zo moet je leren op welk ritme zij ademen. Voor mij is dat extra moeilijk want als pianist adem ik bijna niet. Ik zou nooit tegelijkertijd kunnen zingen en piano spelen. Mijn brein kan dat niet aan (*lacht*).

Trof je bepaalde voorbereidingen voor jullie de studio introkken?

Ik kende natuurlijk het repertoire van Holiday, dat was dus zeker geen probleem. Wel ben ik José speciaal nog een aantal keren live gaan zien om zijn inlevingsvermogen zo goed mogelijk te doorgronden. De manier waarop hij een lied zeer lyrisch benadert en het toch allemaal heel simpel houdt, dat treft mij telkens weer. Hij onderlijnt de tekst door zijn stem op een bepaalde manier te laten schijnen.

Artist In Residence

Je plaat de titel 'Artist in Residence' geven, was duidelijk een slimme zet.

Misschien wel (*lacht*). Je moet steeds oppassen en nooit iets wensen dat je absoluut niet zou willen of het komt vroeg of laat op je af.

Voor je residentie in het SFJAZZ Center kwam je verrassend uit de hoek.

Ik probeer altijd in te schatten waar ik mij bevind en

wat ik kan toevoegen aan de context van het moment. In San Francisco legde ik de link met de skateboardcultuur. Dat was bijna onvermijdelijk want skateboarden is echt 'big' in Californië. Ik houd rekening met dergelijke dingen. Dat zal ik eveneens proberen in Middelheim. Het is niet mijn eerste passage daar. Ik zal iets verrijkends proberen te brengen aan de hand van mijn huidige catalogus. Dat is het positieve aan zo een festival. Je hebt echt een luisterpubliek dat artiesten opvolgt gedurende jaren. Vandaar dat ik het belangrijk vind muzikanten mee te brengen met wie ik mij goed voel.

Jason Moran:

"Ik denk dat het belangrijk is dat jazz probeert te vatten wat er in de maatschappij omgaat en zeker niet enkel de meest positieve kanten mag weerspiegelen"

In Middelheim staat je Fats Waller tribute op het programma. Iemand als Red Fox deed dat met heel wat humor. En dat is net een aspect in jazz dat meer en meer verloren ging in de loop der jaren.

'Jazz used to have a standing in society.' Tijden veranderen natuurlijk en de muziek evolueert mee. Het blijft vooral een uitdaging om openlijk humoristisch te zijn en het vergt heel wat vakmanschap om het op de juiste manier te brengen. Humoristen maken er hun beroep van maar het is niet evident. Muzikanten focussen zich op hun taal, hoe ze samen kunnen improviseren door naar elkaar te luisteren. Daar nog humor aan toevoegen is zeer moeilijk. Fats Waller kon dat. Hij was echt in staat een publiek op te juttten door bijvoorbeeld de meest wilde en uitgelaten fraseringen midden in een nummer te brengen. Maar je hebt gelijk als je zegt dat humor wat verloren ging. Daarnaast denk ik dat het belangrijk is dat jazz probeert te vatten wat er in de maatschappij omgaat en zeker niet enkel de meest positieve kanten mag weerspiegelen.

Ik probeer met mijn muziek zowel de lichte als de donkere kant weer te geven. Bij mijn interpretatie van het werk van Fats Waller leg ik vooral de focus op het luchtigere aspect, wat voor mij een uitdaging is. Ik probeer zijn muziek zelfs zo te brengen dat ik zin krijg om te dansen.

Nog een element dat langzaamaan in de jazz verloren ging, het dansen.

Klopt. Dat bedoelde ik ook daarnet. Jazz wordt nu dikwijls verlaagd tot muziek in restaurants, liften en commercials. Gelukkig heb je ook nog de festivals en de clubs en een publiek dat platen koopt. Maar in de tijd van Ellington, Chick Webb en Ella was iedereen aan het dansen. Zelfs nog toen Parker en Count Basie er waren. Daarna ging men dansen op de tonen van James Brown en later op het ritme van hiphop. Tegenwoordig dansen ze zelfs niet meer op hiphop! Blijkbaar gebeurt er iets als een muziekvorm veroudert. Daarom vind ik het belangrijk dat zowel het publiek als ikzelf zin krijgen om te dansen als ik speel. "Let the groove inside my body and let it move me around." Alleen kan ik niet staan dansen en piano spelen tegelijkertijd (*lacht*).

Maak je hier, net als voor je tribute aan Monk, eveneens gebruik van visuals?

Deze keer draait alles zuiver rond de muziek, geen visuals dus. Wel draag ik een enorm masker met het evenbeeld van Waller. Het is nogal een groot geval waardoor ik een totaal ander personage word. Het verandert volledig mijn perceptie van klank en beeld. Maar ook de relatie met mijn groepsleden wordt plots anders. Zij zien niet Jason Moran maar een gemaskerde man. Idem voor het publiek.

Kan je iets meer vertellen over de combinatie van je trio met Mary Halvorson en Ron Miles?

Met Ron en Mary speel ik al een aantal jaren samen, zij het op onregelmatige basis. Op een of andere manier vullen we elkaar goed aan. Als we samen musiceren, ontstaat er een soort kameratmosfeer. Mary kan heel ingetogen spelen maar ze laat haar gitaar ook af en toe klinken als een vulkaan die uitbarst of ze haalt er de meest gekke geluiden uit. Op die manier krijgen we een heel uitgebreide waaier van klanktexturen.

Je speelt eveneens in trio met Bill Frisell en je vrouw Alicia Hall Moran. Sluit dit concert aan bij wat jullie in Middelheim brachten zes jaar geleden?

Slechts voor een klein deel. Bill, Alicia en ik speelden de voorbije twee jaar regelmatig samen en bouwen geleidelijk aan een eigen repertoire op. Er zitten stukken tussen van toen maar vooral veel werk van Gershwin waaronder passages uit Porgy & Bess. Dat is het materiaal waar Alicia de laatste tijd sterk mee bezig is. Daarnaast brengen we tevens wat folknummers die Bill aanbracht. En natuurlijk enkele standards.

De cd 'Ten' was duidelijk een mijlpaal in je oeuvre. Er staan heel wat referenties in naar

►► *wat je later zou doen, net alsof je in de toekomst kon kijken of een plan had.*

Eigenlijk ben ik eerder een 'present day thinker' dan iemand die vooruitkijkt. Ik ken muzikanten die echt voor zijn op hun tijd. Dat is mijn ding niet, hoe graag ik het ook zou willen. Wel ken ik mijn sterke punten en die breng ik in evenwicht met mijn kijk op het verleden.

Je debuutplaat voor Blue Note, 'Soundtrack To Human Nation', verscheen in 1999. Begin dit jaar werd je veertig. Heb je tot nu toe bereikt wat je wilde?

Ik had geen plan en besepte zelfs niet wat het betekende muzikant te zijn of wat die levensstijl inhield. Dagelijks leer ik bij, als muzikant maar ook als echtgenoot en vader. Alles wat ik bereikte als muzikant, overtreft mijn stoutste verwachtingen. Heel veel dromen die ik niet eens had, kwamen naar boven door de kansen die ik kreeg.

Jason Moran:

"Jazz wordt nu dikwijls verlaagd tot muziek in restaurants, liften en commercials. Gelukkig heb je ook nog de festivals en de clubs en een publiek dat platen koopt. Maar in de tijd van Ellington, Chick Webb en Ella was iedereen aan het dansen"

Ik beseft dat ik mij in een echte luxepositie bevind wat mijn carrière betreft. Maar dat brengt ook een zekere verantwoordelijkheid met zich mee tegenover jazz. Veel oudere muzikanten kijken naar mij

op een verschillende manier dan in het begin. Ze letten erop dat ik mijn muzikale integriteit behoud en dat ik trouw blijf aan de geest van de jazz en dat is nog steeds vrijheid delen.

Over vrijheid gesproken, veranderde er veel door Obama?

Hij wijzigde vooral het clichébeeld dat anderen van Amerika hebben. Dat iemand als hij met zijn familie in het Witte Huis woont, zegt veel over hoe dit land is. Ik zou niet meteen stellen dat er voor jazzmuzikanten specifiek iets veranderde. We vechten nog steeds voor een waardig pensioen en een deftige gezondheidszorg. Soms lijkt het Witte Huis ver verwijderd van de jazzclubs in Greenwich Village maar Obama toont wel respect tegenover onze muziek en dat is belangrijk want we hebben voorstanders nodig op elk niveau.

Georges Tonla Briquet

Jason Moran

Speeldata JASON MORAN

- Vrijdag 14 augustus: Jazz Middelheim (Jason Moran, Mary Halvorson & Ron Miles)
- Zaterdag 15 augustus: Jazz Middelheim (Fats Waller Dance Party)
- Zondag 16 augustus: Jazz Middelheim (Jason Moran, Bill Frisell & Alicia Hall Moran)

JAZZ

randstad

Vanden Borre

presenteren

MIDDELHEIM

13-16 AUG 2015

DR. JOHN

'THE SPIRIT OF SATCH'

TAXIWARS

feat. TOM BARMAN

BILL FRISELL TRIO

JASON MORAN

(ARTIST IN RESIDENCE)

ARCHIE SHEPP

ATTICA BLUES BIG BAND

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA FEAT. DARCY JAMES ARGUE - JOE LOVANO & CHRIS POTTER: SAX SUPREME
ROMANO/SCLAVIS/TEXIER - STEVE KUHN TRIO FEAT. JOEY BARON & STEVE SWALLOW
LABTRIO - ERIC LEGNINI 'WHAT'D I SAY' - CÉCILE McLORIN SALVANT

Info & Tickets

JAZZMIDDELHEIM.BE

Kris Davis

Balanceren tussen compositie en improvisatie

Wie Kris Davis (35) nog niet zou kennen, haalt die schade beter zo snel mogelijk in. De bijzonder getalenteerde, Canadese pianiste schreef op tien jaar tijd evenveel albums als bandleader op haar conto. Ze gaat daarin steeds op zoek naar de ultieme 'mash' van klassiek, jazz, rock en pop, balancerend op de slappe koord tussen compositie en improvisatie. Haar meest recente acrobatentoeer *Infrasound* stelt ze voor op Gent Jazz, de officiële start van haar Europese tournee.

Kris Davis

Kris Davis: Het is altijd leuk om in België op te treden. Het laatste jaar stond ik er drie keer: met Tom Rainey in Ghent Jazz Club, met Fulco Ottervanger en Jozef Dumoulin in Oostende op STORM! en dan op Gent Jazz 2014. De steden zijn ongelofelijk mooi, hopelijk heb ik de volgende keer meer tijd om ze eens deftig te bezoeken.

De bezetting

Ik ben nog nooit in the Big Apple geweest, dus de vraag brandt al langer: zie je enig verschil tussen onze en de New Yorkse scene? Of concreter: is in stilte luisteren naar jazz een Europees fenomeen?

Neen, dat is eigenlijk hetzelfde. Jullie hebben veel grotere events, grotere zalen, er is bijgevolg doorgaans ook een groter publiek. In New York speel je soms voor zaaltjes waar maar twee-drie man is (lacht). Bij jullie is het meer een gebeurtenis, een evenement, maar hier zitten de mensen ook stil op hun stoel om de muziek te beleven.

'Beleven' is een belangrijk gegeven in jouw muziek. Niet alleen in de uitvoering, maar ook in de compositie en de achterliggende gedachte. Zeker in het geval van Infrasound.

Een 'infrasound' is een geluid dat het menselijke oor niet kan registreren, omdat het zodanig laag is. De registers van de basklarinet en het orgel zijn voorbeelden van instrumenten die deze richting uitgaan. Ik speel al langer met het idee om daar iets mee te doen. En de belevenis, dat gaat vooral over het voelen van de bastonen. Die veroorzaken lagere, langere trillingen en zorgen ook voor een fysieke reactie: je voelt die in je lichaam.

Je componeerde voor dit album stukken voor maar liefst vier basklarinetten. Hoe kom je daarbij?

Het heeft me altijd aangesproken om daar iets mee te doen, omdat ik de vergelijking trek met de klassieke strijkkwartetten. De totale opstelling heeft daar trouwens ook iets van weg: piano, orgel, gitaar en vier klarinetten. Drums kom je in klassieke muziek natuurlijk iets minder frequent tegen.

Ik kwam specifiek tot de uitvoering van het idee omdat de Shifting Foundation me een beurs gaf, met de specifieke opdracht iets te maken waar ik anders nooit aan zou beginnen. Dankzij die kans kon ik me toeleggen op mijn fascinatie voor de parallel met strijkkwartetten, met een veel grotere gelegenheidsbezetting dan je normaal bij elkaar krijgt.

Joachim Badenhorst bevindt zich onder je muzikanten, natuurlijk geen onbekende in onze streken...

Ik had daarvoor al een aantal keren met Joachim samengespeeld, in bezettingen waarvan ik niet de bandleader was, en dat klikte meteen. Ik herinner me een podium met negen blazers, piano en drums. Ik arrangeerde de muziek, hoorde hem spelen en dacht onmiddellijk: 'ja, die zal ik nog wel terugzien'. Het is dankzij die arrangementen voor negen blazers dat ik de nodige ervaring opdeed voor mijn eigen project *Infrasound* trouwens.

De muziek

Jouw muziek klinkt niet als de meest eenvoudige, onder meer doordat harmonie slechts een structureel houvast is en er steeds veel ruimte blijft voor improvisatie tijdens concerten. Hoe componeer je zo iets?

Bij zulke composities ga ik een beetje op dezelfde manier tewerk. Ik zoek steeds naar het evenwicht tussen compositie en improvisatie. Dat wil zeggen dat ik al een belangrijk deel opschrijf, maar dat ik ook veel open laat. Het is een gevaarlijke manier en dat heeft tijdens liveoptredens wel al voor moeilijke momenten gezorgd, maar je moet je omringen met muzikanten die je vertrouwt uiteraard. Het is een evenwicht tussen compositie en performance, tussen schrijven en de ambacht van het musiceren op zich.

Kris Davis:

"Ik zoek inderdaad steeds naar de 'mash' van jazz, klassiek, pop en rock"

En het proces? Hoe begin je aan zo iets?

Het componeren zelf, dat verloopt steeds anders. Ik heb nu een zontje, Benjamin, wat ervoor zorgt dat ik mijn tijd verdeel tussen componeren en moederschap. Dan merk je wel dat er minder tijd vrij is voor het creëren van muziek. Maar de basis blijft dezelfde: soms vertrek ik vanuit een inhoudelijk idee, soms vanuit een vormelijk, soms zet ik me gewoon aan de piano en speel maar wat. Pianospelen heeft voor mij ook andere functies dan enkel creatie: het ontspant me soms gewoon. Je kan inspiratie toch niet vangen en je moet altijd meerdere elementen samenvoegen. Maar het neerschrijven is duidelijk wel het meest energie-opslorpende en tijdrovende werk.

Terug naar de improvisatie: in een interview zei je ooit dat live spelen betekent dat je moet leren "how to leave space in the music". Bedoel je dat op de metaforische wijze of op een praktische manier? En kan je het echt 'leren'?

Daar bedoelde ik dat eerder praktisch. Dat je in de uitvoering van de muziek ruimte moet laten voor anderen. Het is een spel van interactie en balans. Met elke muzikant is dat anders. Ik denk dat het iets is wat iedereen aangeleerd kan krijgen, maar het zal altijd spannend blijven. Je moet voelen wanneer er iemand in de vrijgekomen ruimte duikt en dan zorgen

dat je die niet begint te overstemmen of terug naar achter duwt. En tegelijkertijd moet je erop inspelen. Dat is stress en plezier op één en hetzelfde moment.

Heeft het veel zin om te repeteren dan?

Voor de allereerste opvoering van *Infrasound* in de V.S. hadden we maar één keer gerepeteerd. Het is moeilijk om zo'n bezetting steeds bij elkaar te roepen en het is praktisch gezien onmogelijk om bijvoorbeeld wekelijks samen te zitten. Maar zoals ik zei: je omringt je met muzikanten die je vertrouwt en waarmee het muzikaal klikt. Op de repetitie doorlopen we dan hoofdzakelijk de partituren, kijken we of er nog ergens problemen zitten en werken we aan de timing. Het improviseren is voornamelijk voor op het podium.

De achtergrond

De vraag is onvermijdelijk: je hebt oorspronkelijk een klassieke opleiding gehad. Die is ook duidelijk aanwezig in je project Infrasound.

Ik zoek inderdaad steeds naar de 'mash' van jazz, klassiek, pop en rock. Tijdens en na mijn klassieke opleiding kwam ik in contact met jazz. Oorspronkelijk was het de muziek van Herbie Hancock en Keith Jarrett: zij voerden me die andere wereld binnen. Maar ook avant-gardecomponisten als Luciano Berio, George Crumb, John Cage en Steve Reich hebben me enorm beïnvloed. En hoewel ik Hancock en Jarrett nog altijd goed vind, ben ik intussen al veel dieper beginnen te graven in de vele facetten van jazz.

En toch blijf je hameren op een goede kennis van de klassieke jazz?

Zeker. Iedereen moet toch beginnen met een brede basis? Zowel op het gebied van jazz en klassiek als pop en rock. Als je de muziek vooruit wil stuwen en er je eigen draai aan wil geven, dan heb je die 'klassiekers' nodig. Je moet ze kennen en begrijpen. Aanvankelijk heb ik ongelooflijk veel van die stukken opnieuw gearrangeerd bijvoorbeeld. Zo leer je ze door en door kennen.

Aan die traditie kan je dan persoonlijke toetsen toevoegen en elementen waar je echt van houdt. Op die manier evolueert het allemaal, jijzelf ook, want je stoot soms op handelingen waarop je zit te zweten. Op het moment dat je die dan toch onder de knie krijgt, kan je je zwaktes omzetten in sterktes.

Daarnaast is het ook heel interessant om te luisteren: je hoort soms accenten die je echt aanspreken, maar waaraan je zelf nog niet had gedacht. Die kan je je dan eigen maken en in je eigen werk betrekken.

Goed, ik denk dat we nu wel ongeveer weten waaraan we ons in juli kunnen verwachten. Alleszins hartelijk dank voor het interview zo vroeg op de dag en tot in Gent!

Graag gedaan!

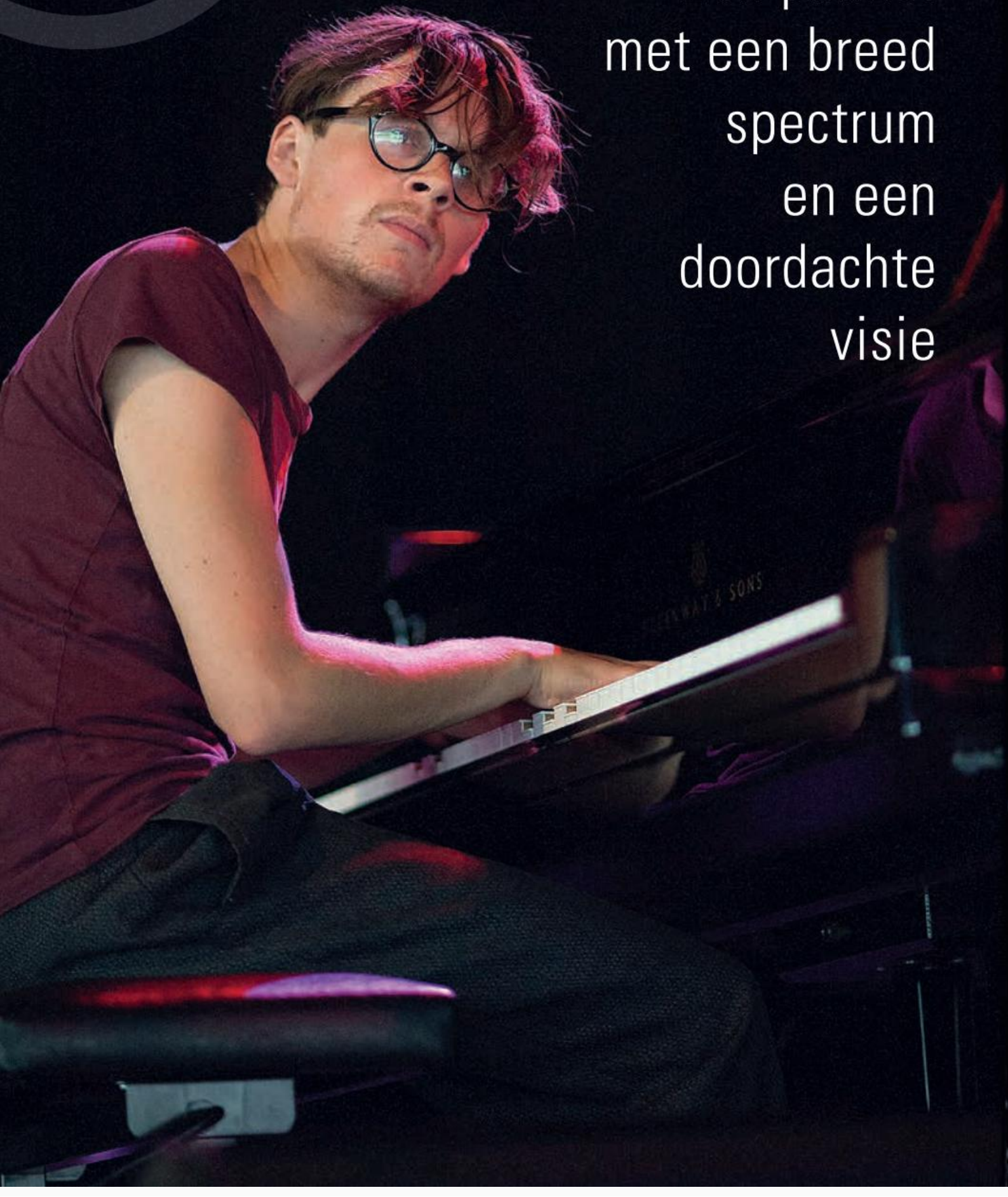
Pauwel De Wilde

Speeldata KRIS DAVIS - INFRASOUND

Vrijdag 10 juli: Gent Jazz

Seppe Gebruers

Een pianist
met een breed
spectrum
en een
doordachte
visie

Al verschenen er recent twee nieuwe opnamen na elkaar (Ifa y Xango, Antiduo) en staan er nog een paar releases klaar op het moment van dit interview (Bambi Pang Pang met Andrew Cyrille, Nest), toch huldigt pianist Seppe Gebruers vooral het principe van de beperking. *“ Slechts voor vijftig procent betrokken zijn en de muziek moeten spelen van iemand die alles voorlegt, dat is niets voor mij”*.

We ontmoetten Gebruers (SABAM Jeugd en Muziek Jazz Award 2014) net voor een optreden van Ifa y Xango in Villanella/DE STUDIO, de plek die op heel korte tijd uitgegroeid is tot een van de lievelingspodia van jonge creatievelingen in Antwerpen. Hier was vroeger de Studio Herman Teirlinck gevestigd. Het gebouw is prachtig gerestaureerd en gemoderniseerd. Theater neemt nog steeds het grootste aandeel van het programma in maar jazz krijgt meer en meer aandacht.

Koos jij voor de piano of koos de piano voor jou?

Seppe Gebruers: De tweede stelling klopt. Thuis in de living stond een piano en reeds als kleine peuter ging ik daar regelmatig lawaai op maken. De fascinatie was er dus heel vroeg. Mijn vader, die poppenmaker was, speelde zelf wat piano en orgel. De klassieke muziekschool volgde automatisch. Na de eerste lessen zag ik het echter al niet meer zo zitten door de beperkte focus van de leraar voor wie enkel études telden. Van zodra ik wat notenleer onder de knie had, begon ik op mijn eentje te improviseren. Niet lang nadien geraakte ik bij Jef Neve in de leer. Ik was toen twaalf, net het moment waarop ik mij inschreef aan de Kunsthumaniora in Antwerpen bij Ewout Pierreux. Parallel met jazz groeide eveneens mijn interesse voor klassiek en verdiepte ik mij hierin als autodidact. Vervolgens de traditionele stap naar het conservatorium maar tegelijkertijd nam ik het besluit om les te nemen bij Levente Kende.

Wat trok je specifiek aan bij hem?

Ik was fan van zijn uitvoeringen van Bartók en Ligeti. Voor mij was en is hij nog steeds een van de beste vertolkers van deze componisten. Hij is natuurlijk opgegroeid met die cultuur. Ik vond het vooral interessant bij iemand in de leer te gaan met een specialiteit. Er zijn zoveel klassieke werken en zoveel pianisten die alles spelen. Hij richt zich op die twee componisten. Dat vind ik net boeiend, mensen die echt hard bezig zijn met een welbepaald onderwerp. Zo bouwen ze meestal een heel eigenzinnig verhaal op.

Bestaat daar niet het gevaar dat die persoon dan wereldvreemd wordt en de rest van de context uit het oog verliest?

Dat klopt. De kunst is om voor jezelf precies te bepalen wat je wil. Zelf vind ik het primordiaal open te staan, in de zin van niets uit te sluiten. Op gebied van stijl bijvoorbeeld denk ik te mogen zeggen dat ik heel open ben. De manier waarop je het vervolgens brengt, blijft natuurlijk belangrijk. Als een spreekwoordelijke spons alles opnemen en hopen dat er wel iets interessants uit voortvloeit, zo werkt het niet. Daarom moet je weten wat je niet wil. Het moet kwaliteitsgericht zijn. Die redenering kan je doortrek-

ken naar onderwijs en aanleren. Het gaat niet om kopiëren en recycleren maar om dingen te bestuderen en er dieper op in te gaan. Gewoon ergens een aspect aan een bepaalde componist of muzikant ontleen en dat in je eigen speelstijl inplakken, leidt tot niets. Dit gebeurt teveel aan het conservatorium. Leerlingen komen daar soms heel naïef toe en denken dat alles wat hun leraar verkondigt, meteen ook heilig is. Neen dus. Je moet de achterliggende processen nagaan. Geen ‘cut & paste’.

Seppe Gebruers:

“De muziek die ik leuk vind, is deze waarbij alle muzikanten volledig in het verhaal zitten”

Hoe ervaar je het om vandaag origineel uit de hoek te komen met al wat er ondertussen reeds vooraf ging?

Het is op dat vlak niet allemaal zo zwart-wit. Neem bijvoorbeeld een componist als Charles Ives. In zijn ‘Concord Sonata’ zitten letterlijke citaten verwerkt van Amerikaanse volksliederen en Beethoven. Hij gebruikt dat materiaal echter op een onverwachte manier en betreft daar andere klanken bij waardoor het oud materiaal nieuw klinkt. Dat is het verrassings-effect. Met Antiduo, dat ik vorm met Erik Vermeulen, improviseren we van begin tot einde en eigenlijk klinkt het als hedendaagse muziek. Maar omdat we daar aspecten uit totaal andere werelden aan toevoegen, blijft het eindresultaat verrassen. En het is zeker niet zo dat we bewust wat Bartók mixen met Schönberg. We spreken niets af. Het draait allemaal rond het organisch plaatsnemen van ideeën.

Is Antiduo een statement met eventueel het onderliggende idee van anti-jazz?

Toch niet. We vonden het gewoon een leuke term. Er zit wel het idee achter van antithesis, in die zin dat we eigenlijk werken met afbreken en opbouwen van ideeën. Maar het betekent zeker niet dat we ‘anti’ een bepaalde muziekstijl zijn. Trouwens, om anti-jazz te zijn moet je eerst een juiste definitie hebben van wat jazz is. Het begrip is zo ruim. Hoe zet je bebop tegen-

over dixieland? Het is gevaarlijk om je te fixeren op dergelijke uitlaten. De term jazz is vooral verouderd.

Hoe belangrijk zijn standards voor jou in je huidige zoektocht?

Standards zijn populaire Broadway-liederen die steeds verder uitgerokken worden. Ik zou de vraag willen opentrekken naar het belang van liederen in het algemeen voor mij en dan komen we bij de melodie terecht. Die vind ik heel belangrijk omdat die blijft zitten in je hoofd. En dat is het geval bij zowel volksmuziek als renaissancestukken. Met die parameter kan je als componist alle kanten uit. Je kan hierop werken met harmonie en klanktextuur en toch blijft alles overeind net omdat de vorm van de melodie het geheel sterk houdt. Maar dat is slechts een aspect van muziek maken.

Bij Ifa y Xango kunnen we toch niet echt spreken van een overdaad aan melodieën?

Ik las heel wat boeken van Schönberg. Hij was niet alleen componist maar ook auteur van verschillende boeken. Over verschillende parameters had hij zo zijn theorie. Hij verklaarde dat als er een bepaalde parameter zoals de melodie uitvergroet wordt, het belang van de andere parameters vermindert of je die zelfs volledig kan weglaten. Als je alleen een sterke melodie hebt, kan dat voldoende zijn voor een goed muziekstuk. Als een melodie minder sterk is en je voegt er harmonie bij, kan je eveneens tot een goed resultaat komen. Het is ook mogelijk dat je klankstructuren naar voor brengt die sterk genoeg zijn op zich om melodie, harmonie en ritme weg te laten. Voeg je ze er wel aan toe, dan verlies je weer de absolute impact van die welbepaalde klanktextuur die je koos. Dat zijn allemaal compromissen die je meestal gevoelsmatig maakt, niet zozeer berekend. Bij Ifa y Xango proberen we een balans uit te bouwen aan de hand van deze theorie. De parameter harmonie wordt het meest naar voor geplaatst maar in sommige stukken primeert de melodie al eens of het ritme. De link naar standards verwaterd natuurlijk op deze manier.

De meeste van je generatiegenoten spelen in tientallen groepen. Jij houdt het blijkbaar eerder beperkt.

Het is zo dat ik meestal mede-initiatiefnemer ben van de meeste groepen waar ik bij speel, zonder daarom meteen groepsleider te zijn. Ik vind het vooral belangrijk dat elke muzikant zijn persoonlijkheid kan ontplooiën. Slechts voor vijftig procent betrokken zijn en de muziek moeten spelen van iemand die alles voorlegt, dat is niets voor mij. Ik heb altijd goed beseft en geweten wat ik wilde. Vandaar dat ik zeker niet de makkelijkste sidefiguur ben. Als ze mij vragen, wil ik er ook helemaal bij betrokken zijn over heel de lijn en niet slechts gedeeltelijk. De muziek die ik leuk vind, is deze waarbij alle muzikanten volledig in het verhaal zitten. Niet toevallig is ‘Money Jungle’ van Ellington met Mingus en Max Roach een van mijn favoriete trio-cd’s. Die plaat werd in een take opgenomen. Een vervolg kwam er niet want de opnamen gebeurden op gespannen voet. Maar net daardoor werd het heel interessant want je hoort de drie personages elk met hun eigen persoonlijkheid. Dat is bijvoorbeeld niet het geval bij het nieuwe trio van Brad Mehldau. Daar hoor je duidelijk dat hij de leider is en alles bepaalt.

Georges Tonla Briquet

Snarky Puppy

“De sterktes van de muzikanten bepalen de sound van de band”

Snarky Puppy kan gerust een revelatie genoemd worden. De band onder leiding van bassist Michael League speelt op 18 juli op Gent Jazz. Wij spraken Michael in Rotterdam op de vooravond van hun première van de plaat *Sylva* met het Metropole orkest. Michael heeft er een drukke dag en nacht opzitten. Wanneer we bij hem aan tafel schuiven is hij met smaak de grootste ‘eggs on toast’ aan het verorberen die ik ooit heb gezien. Hij verzekert me er onmiddellijk van dat hij gerust tegelijk mijn vragen kan beantwoorden. Als je een band managet waarin 30 muzikanten roteren, dan kan dit ook niet anders.

Veel mensen omschrijven de muziek van Snarky Puppy als een fusie van jazz en dance muziek. Is het jullie intentie om muziek te maken waarop je kan dansen?

Michael League: Het is onze intentie om muziek te maken die we graag spelen. En de muzikanten in de band houden van dancy, funky groovy ‘stuff’. Wat we willen is muziek maken waar we zelf van genieten. Wat mensen ermee willen doen, dat kunnen ze zelf kiezen.

Snarky Puppy maakt muziek waarin je veel invloeden hoort, maar toch hebben jullie een unieke eigen sound. Hoe komt die tot stand?

Ik denk dat die sound grotendeels het resultaat is van het feit dat de meeste muzikanten reeds acht tot elf jaar in deze band meedraaien. We hebben in het totaal al meer dan 1000 concerten gespeeld. Als je zoveel samen speelt dan begrijp je elkaar op een heel intense manier, muzikaal en persoonlijk, en dat creëert een sound. Maar elke muzikant in de band is enorm getalenteerd, en neemt zijn eigen invloeden en sterktes mee naar de band. Als iemand sterk is in iets, proberen we dit uit te vergroten en creëren we muziek die hem toelaat om zijn sterktes te tonen. Dat is de sound van de band; de sterktes van elke muzikant. Als één van de componisten probeer ik hiernaar muziek te schrijven.

De Snarky Puppy concerten worden gekenmerkt door improvisatie. Wat is de balans tussen compositie en improvisatie?

De muziek is zeer specifiek gecomponeerd. In de composities zijn delen waar improvisatie is ingebouwd. Waar SP uniek in is, is dat we compositorisch kunnen improviseren als band. Niet enkel soleren over akkoorden. We doen elke avond andere dingen met de composities maar het doel is om altijd de song te dienen.

Schrijf je met bepaalde muzikanten in gedachten? Ja, altijd. Maar het leuke is dat indien er een muzikant

niet mee speelt, de vervangende muzikant op hetzelfde instrument hetzelfde ook fantastisch zal spelen. Want alle drummers in SP zijn goed in hetzelfde, en alle gitaristen ook. Ze hebben verschillende sterktes, maar ze kunnen elkaars stijl spelen. Het gaat nooit mis. Er zijn 30 muzikanten die af en aan in de band spelen. Elke tour had tot nu toe een unieke line-up. Er zijn altijd mensen bij die nog nooit met elkaar op tour geweest zijn.

Michael League:

“Als je zoveel samen speelt dan begrijp je elkaar op een heel intense manier, muzikaal en persoonlijk, en dat creëert een sound”

Want er zijn zoveel muzikanten, in die bepaalde combinatie is het dan uniek, maar zo klinkt het niet want elke muzikant speelde al zo lang bij de band.

30 muzikanten, is dat werkbaar?

Het is superhandig. Elke muzikant heeft eigen solo-projecten met pop en jazz artiesten, een eigen carrière buiten SP. Het is essentieel voor de muzikanten om hun carrière te laten groeien, maar ook voor SP. *“They have to move in and out.”* Ik denk dat het belangrijk is voor een muzikant dat hij steeds uitgedaagd wordt. Hoe leuk SP ook is, als je enkel in SP zou spelen wordt het een routine. Om dat tegen te gaan is het belangrijk dat je jezelf in situaties plaatst waarin veel verschillende kwali-

teiten van je verwacht worden. Opnamesessies spelen, werken met een bepaalde artiest, met een orkest, met zangers... Op die manier blijf je scherp.

In België is er veel cross-over bij jonge muzikanten, is dat een trend denk je?

Trend is een interessante woordkeuze. Het doet het klinken alsof het gewoon weer over zou kunnen gaan. Ik denk dat we leven in een tijd waarin je alles kan vinden op het internet. Culturele diffusie was vroeger enkel mogelijk door het bezoeken van een ander land. Nu we elke dag de hele wereld aan onze vingertoppen hebben is het natuurlijk voor muzikanten om beïnvloed te zijn door muziek van overal. Ik denk dat het samenvoegen van verschillende elementen om iets nieuw te creëren vanaf nu zal blijven gebeuren.

Overal waar je shows speelt sta je ook open voor de vraag om workshops te geven. Vind je dat belangrijk?

Het is belangrijk voor muzikanten om te communiceren met jonge muzikanten. De scene verandert elke dag. De leraren in de conservatoria hebben geen idee wat er aan de hand is, want alles gebeurt te snel. Dus proberen we ons best te doen om te praten met jonge professionals over wat er gebeurt in de muziekwereld vandaag, welke vaardigheden belangrijk zijn, ...

Je zegt dat er veel veranderd is in de muziekwereld. Wat zijn de belangrijkste veranderingen?

De manier waarop mensen muziek consumeren. Wanneer de meeste van mijn professors (aan het conservatorium van Texas) begonnen aan hun loopbaan kochten mensen cd's, en luisterden mensen naar de radio. En nu... Ik poste gisteren een foto van onze nieuwe cd *Sylva* op instagram en iemand reageerde: *“Is dat een cd? Ik denk dat mijn vader nog zoiets liggen heeft”*. Nu streamen mensen muziek, het is belangrijk dat je als een muzikant in contact bent met hoe mensen consumeren. Zonder ethisch compromissen te maken. We zouden ook niet in een jurk het podium op gaan als mensen dat zouden willen. Maar je moet voeling hebben met je publiek. Dus hebben onze eigen filosofie en plannen ontwikkeld om verder te evolveren en vooruit te gaan in deze industrie en het is belangrijk om dit te delen met andere mensen.

Vinden we Snarky Puppy op Spotify?

Onze muziek staat op Spotify, want dat is nu eenmaal hoe mensen naar muziek luisteren... en we willen daaraan tegemoet komen. Maar voor de artiest is er niet veel aan. Het kan mensen stimuleren om onze muziek te leren kennen, naar concerten te komen en platen te kopen... maar ik denk niet dat het een ‘fare’ systeem is. Ze hebben een systeem gecreëerd dat goed is voor hen, en artiesten voelen

zich verplicht om hun werk via het medium te delen. Men zou voor muziek moeten betalen. Ik geloof echt in 'try before you buy', maar daar zijn andere platformen voor zoals iTunes en Bandcamp die wel eerlijk zijn. We denken eraan om in de nabije toekomst de streamingplatformen te verlaten.

Snarky Puppy nam drie studioalbums op om na-dien albums op te nemen met een livepubliek in de studio. Waarom?

De eerste drie platen verkochten niet. We traden veel op en het publiek zei letterlijk: "live is het veel beter dan op plaat". Ze bleven vragen om een livealbum. Ooit zei ik eens lachend: de enige manier waarop ik ooit een livealbum zou maken is in de studio. Ik sprak er later over met SPUD (drummer van SP). En we kregen het idee om een live publiek in de studio te installeren. Zo krijg je een live mentaliteit krijgt, maar ook het geluid van de studio. Het was een succes. De eerste plaat kwam op YouTube, en dat veranderde alles voor ons. We kregen fans over de hele wereld.

Hoe kwam je erop om na drie albums een vocaal album te maken en hoe kies je de vocalisten waar je mee samenwerkt?

Iedereen in de band werkt met vocalisten. In New York hadden we een serie concerten in Rockwood, elke vrijdag een andere vocalist. Dat was heel tof om te doen en we besloten om met sommigen van hen een album van te maken. De meerderheid van die vocalisten komen dus uit die series. En Lalah (Hathaway) is iemand waar bijna de hele band al heeft mee gespeeld.

Kan je een paar namen noemen die te gast zijn op de volgende Family Dinner plaat?

Ja. De plaat komt uit in september. We hebben gewerkt met David Crosby (USA), Salif Keita uit Mali, Laura Mvula (UK), zij is super, Susana Baca (Peru), Becca Stevens (USA), Knowler (USA), Jacob Collier (UK), Chris Turner (USA), en ook een paar instrumentalist: Charlie Hunter, Carlos Malta, Jeff Coffin, Vasen. Op alle nummers zal zowel een vocalist als een instrumentalist te gast zijn. We hebben getracht om niet de meest voor de hand liggende combinaties te maken. We zijn echt fier op het resultaat.

Sylva, het album dat nu uitgekomen is, is een heel ander album dan het vorige werk van Snarky Puppy. Het is geschreven voor Snarky Puppy én het Metropole Orchestra. Hoe was het om voor een orkest te schrijven?

Ik vond het fantastisch. Het was op compositorisch vlak één van de leukste dingen die ik al gedaan heb. Ik heb al geschreven voor kamermuziekensembles, ongeveer 16 strijkers en blazers. Maar 52 orkestleden, dat is iets anders. Het is enorm bevrijdend en inspirerend om 52 instrumenten, klankopties te hebben. Mensen vragen me soms hoe ik aan ideeën geraak om een song te

Snarky Puppy

foto: © Christian Thomas

beginnen, maar voor een orkest is het zo duidelijk. Ik vertrek vanuit het instrument. Ik vraag me af wat het best klinkt en dan begin ik te schrijven. Ik kon zeker nog 2 uur meer geschreven hebben. Ik ben ook van plan om meer voor symfonische orkesten te gaan schrijven, het is zo fantastisch om te schrijven, én te spelen. Gisteren tijdens de repetitie waren we nog maar eens verbaasd over de klank van een orkest. De 'sound' van een orkest is één van de meest krachtige sounds van de wereld.

Jullie hebben een eigen label waarop jullie de vorige albums van Snarky Puppy gereleased hebben. Sylva is het eerste album dat gereleased wordt op een groter label, het impulse! label. Waarom hebben jullie niet eerder platen op grotere labels gereleased?

Dat is een zeer gemakkelijk antwoord... Niemand heeft het ons ooit voorgesteld (*lacht uitbundig*).

Maar ben je ernaar op zoek gegaan?

In het begin natuurlijk wel. Je wil een label zodat je bekend kan worden. Maar niemand gaf er echt om en na de eerste albums zijn we er niet meer naar op zoek

gegaan. Voor dit album hadden we meteen interesse. We zijn wel een zeer onafhankelijke band, en we zijn daar trots op, maar het is ook geen major label dat ons album uitbrengt, het Impuls! Het is geen grote machine. Het is een label dat beroemd is voor het uitbrengen van de platen van Coltrane. Voor ons was het een tof idee dat we een album zouden releasen op hetzelfde label dat *A Love Supreme* uitbracht.

Op welk label zal de volgende plaat 'Family Dinner II' nu uitkomen denk je?

Daarover zijn we nu aan het discussiëren. We hebben ook ons eigen label, met eigen artiesten, dat we ook willen laten groeien. Het is misschien niet logisch om grote releases bij een ander label te gaan doen, en dan enkel kleine platen te releasen op ons eigen label. Maar aan de andere kant, Family Dinner II was een duur album om te maken, dus een groot label zou wel helpen.

Wat was het beste concert dat je in de laatste 5 jaar zag.

Bobby McFerrins 'Spirityouall' in Rio in Brazilië. Hij 'speelt' echt met de band. Hij heeft zoveel mogelijkheden met zijn stem, maar met die band is het meer een soort vibe... Hij probeert niet te imponeren, het overspoelt je. Het is wat het is. Ik was er echt door bewogen.

Favoriete BASSISTEN

- » James Jamerson
- » Pino Palladino
- » Bootsy Collins
- » Paul McCartney

Favoriete COMPONISTEN

- » Lennon & McCartney
- » Stravinsky
- » Astor Piazzolla
- » Tom Petty, zo simpel, maar zoveel inhoud in zo weinig woorden
- » Wayne Shorter & Charles Mingus

Evelien De Jaeger

Speeldata SNARKY PUPPY

Zaterdag 18 juli: Gent Jazz

Keenroh XL

“We treden met dit project uit onze comfortzone”

Vorige zomer won Keenroh de prijs voor jong talent op Gent Jazz. Dat gaf het duo de unieke kans om een wel zeer bijzonder en ambitieus project op poten te zetten: Keenroh XL: een heus nonet. Premièrre van dit huzarenstukje is op vrijdag 10 juli te zien op de Bijlokesite.

Ontwapenend, intiem en minimalistisch. Een duo is en blijft één van de meest pure bezettingen. Recent pakten nogal wat Belgische muzikanten uit met geslaagde en al even verrassende duo-projecten. Denk maar aan Linus (Ruben Machtelinckx en Thomas Jillings), SCHNTZL (Hendrik Lasure en Casper Van De Velde) en BeraadGeslagen (Fulco Ottervanger en Lander Gyselincx).

Fluitist Jan Daelman en pianist Thijs Troch (beiden 24 jaar) verrasten op hun beurt met het eigenzinnige Keenroh. Ze leerden elkaar kennen op de Jazzstudio van Antwerpen en studeerden daarna samen aan het Conservatorium van Brussel. Door de bijzondere interactie tussen hen (zowel muzikaal als extramuzikaal) groeide de muziek van hun duo op organische wijze. De experimentele manier waarop ze hun instrumenten gebruiken, verrijkt hun improvisatie met een uniek scala aan klanken.

Op hun titelloze debuutplaat (vorige herfst verschenen op El Negocito Records) getuigen ze van lef en variatie. Kwadratuur.be sprak van *“een finesse die*

Keenroh XL

doorgaans alleen voor de groten gereserveerd is" en Cobra.be noemde het duo "meer dan zomaar een be-
lofte". Dit album, dat in amper een half uurtje maar
lieft 18 composities laat horen, bevat uiterst ver-
fijnde miniatuurtjes met een veelzijdige waaier aan
klanken. "Als duo spelen we altijd vrije improvisatie.
Door jaren samen te spelen, hebben we een soort
gemeenschappelijke taal gevonden en zijn er dus be-
paalde zaken die vaak terugkeren. Als muzikant zijn
we ook beiden zeer klankgevoelig. Het gaat zelfs zo
ver dat we vaak met elkaar communiceren in dergel-
ijke klanken. Op die manier hebben we een eigen
taal ontwikkeld. Precies zo is ook de groepsnaam
Keenroh ontstaan," zegt Thijs.

Negen muzikanten, vier componisten

De oproep van Gent Jazz, waarbij prestigieuze
projecten een duwtje in de rug krijgen, inspireerde
Keenroh voor een nieuw en ambitieus project:
Keenroh XL. Hiervoor schaarde ze zeven extra mu-
zikanten rond zich: Bart Maris (trompet), Ruben Ver-
bruggen (alt sax), Marti Melia (tenor sax), Thomas
Jillings (klarinet), Niels Van Heertum (euphonium),
Laurens Smet (bas) en Teun Verbruggen (drums).
Daarnaast spraken ze ook nog 'ns vier verschillende
componisten aan. "Met Keenroh XL willen we ons
duo uit zijn niche halen en meer toegankelijk maken
voor het publiek. Die vier componisten brengen elk
op hun beurt een andere stijl aan. Zo willen we ons
muzikaal concept, dat uitgaat van improvisatie, laten
interageren met andere vormen."

Voor de componisten viel de keuze op muzikanten
waarmee zowel Thijs als Jan een grote affiniteit
hebben: Ben Sluijs, Kris Defoort, Bo Van Der Werf en
Jozef Dumoulin. Elke componist leidde in maart een
workshop van een volledige dag in kunstencentrum
Vrijstaat O. in Oostende. Zo konden de muzikanten
de nieuwe composities in de vingers krijgen.

Ben Sluijs koos voor een traditionele compositie met
veel swing-elementen. "Voor mij was dit nieuw. Ik
schreef wel al eens een arrangement voor mijn leer-
lingen, maar daar echt dieper induiken en dan nog
voor een grote groep, dat deed ik nog niet. Het is
iets wat ik wel al langer wilde proberen, de vraag
kwam dus voor mij zeer gelegen en ik wil daar zeker
meer doorgaan. Ik hoorde de band aan het werk in
Vrijstaat O. toen ze een stuk repeteerden van Kris en
Bo. Dit wekte bij mij meteen fijne herinneringen op
aan de eerste lichting van Octurn toen ik nog met hen
samenspeelde."

Jozef Dumoulin op zijn beurt koos voor een stuk dat
het midden houdt tussen organisatie en improvisatie
met de welluidende titel 'Overspel'. "Het was niet
simpel om te componeren voor een duo dat plots een
nonet wordt, wetende dat dat duo normaal alleen
vrije improvisatie beoefent. Daarnaast moest ik ook
de klank van het duo zo goed mogelijk vrijwaren en

dat zonder af te wijken van mijn eigen stijl als com-
ponist. Ik heb uiteindelijk, na veel schetsen en weg-
gooien, geopteerd voor een stuk met een tijdslijn
als basis. Ook omdat ik het gevoel had dat het voor
Keenroh een mooie uitdaging is om langere vormen
te spelen, aangezien er alleen korte composities op
hun album staan. Ik heb die stukken onderverdeeld
in compartimenten waarin telkens heel precieze din-
gen gebeuren, die ofwel heel vrij zijn, ofwel geor-
ganiseerd als groepsspel. Hiervoor gebruikte ik niet
echt veel notenmateriaal, maar meer in tekst uitge-
schreven regels. Het grote werk is, zoals meestal in
mijn muziek, het vinden en vasthouden van de juiste
toon. De repetitie was zeer efficiënt. Na al die jaren
in Frankrijk was ik onder de indruk van hoe relaxed
we in België zijn. Dat doet me plezier!"

Duo vs. nonet

Thijs en Jan werkten met Keenroh al vaker samen
met gastmuzikanten, vaak onder de noemer Keenroh
Electric. Maar met dit nonet maken ze het zichzelf
niet gemakkelijk. Het werken met dergelijke uitge-
breide bezetting is immers een gedurfde keuze. "We
treden met dit project uit onze comfortzone. Eerst
was dit een soort 'fictief' project, dat op papier nog-
al gemakkelijk leek. Het was trouwens Kris Defoort,
lesgever aan ons conservatorium, die ons motiveerde
voor dit project. Nu moeten we dit trachten te re-
aliseren en daar komt ontzettend veel bij kijken, niet
alleen op artistiek vlak, ook op organisatorisch vlak.
Anderzijds krijgen we ontzettend veel extra impulsen
en zal dit ons ook verder brengen als duo. Dit project
zorgt natuurlijk voor extra druk, maar we hebben alle
vertrouwen in de goeie afloop. Dit is eigenlijk toch
waarom je musiceert?" zagt Jan.

De grote uitdaging van dit project is het vinden van
een goed evenwicht tussen de eigenheid van het
duo en het nonet. En ook om de verschillende stijlge-
bonden composities als één geheel te laten klinken.
Thijs: "Het duo hoeft op zich niet herkenbaar te zijn.
Belangrijk is vooral dat wij wel het bindmiddel zijn,
de lijm tussen de verschillende stukken. Keenroh XL
is echt een groep, niet zomaar het duo tegenover de
rest. Als duo willen we niet 'uitblinken'. Keenroh is
de rode draad tussen de verschillende stijlen en de
verschillende muzikanten."

Dat een duo dat gekenmerkt wordt door 'instant com-
posing' nu aan de slag gaat met uitgeschreven com-
posities, is niet contradictorisch voor Thijs en Jan.
"Binnen deze grote bezetting zullen de composities
ook plaats bieden aan de geïmproviseerde muziek van
Keenroh. We zijn als het ware een improvisatie-unit
binnen het geheel. Bovendien zal ook deze grote bezet-
ting in essentie een improgroep zijn, al was het maar
door de achtergrond van de muzikanten."

Pieter Koten

Speeldata KEENROH XL

Vrijdag 10 juli: Gent Jazz
November: Tournee JazzLab Series (Rataplan - Borgerhout, De Werf - Brugge,
CC De Meent - Alsemberg, Vrijstaat O. - Oostende, CC Casino - Koksijde,
Nona - Mechelen, Handelsbeurs - Gent)

3 september
Reggie Washington
'Rainbow Shadow'

19 september
Jakob Bro, Thomas Morgan &
Joey Baron

2 oktober
Rodrigo Amado 'Motion Trio'
Cel Overberghe &
Tom Van Overberghe 'CO2'

17 oktober
Trio Generations feat. Oliver Lake

7 november
The Bad Plus

12 december
Dikeman / Noble / Serries

more to come.....

de SINGER

Bavelstraat 35, 2310 Rijkevorsel

www.desinger.be

Philippe Lemm Trio wint B-Jazz International Contest 2015

Vrijdag 20 maart werd het startschot gegeven voor de eerste editie van B-Jazz en op zondag 22 maart werden de winnaars bekendgemaakt. Naar aanleiding daarvan zonden we Philippe Lemm, van het gelijknamige trio, tien vragen en hij stuurde zijn antwoorden terug de oceaan over.

Wanneer en op welke manier hoorde of las je voor het eerst over B-Jazz International Contest? Philippe Lemm: Ik hoorde van de competitie via een vriend van mij op Manhattan School of Music. Ik bekeek de website en besloot een kans te wagen... (lacht)

Wat weet je (nog) over Jazz Hoeilaart? Of had je daar nog nooit van gehoord?

Om eerlijk te zijn niet echt. Ik doe eigenlijk nooit mee aan wedstrijden. Had ik misschien meer moeten doen, want ik vond B-jazz eigenlijk een hele leuke ervaring. Dat we gewonnen hebben speelt misschien wel een beetje mee, maar het was vooral leuk om een weekend met mijn band op pad te zijn en muziek te maken. De organisatie van B-Jazz was dik in orde en dat maakt dat wij als band naast het spelen nergens anders over na hoefden te denken.

Zijn er in de regio waar jij woont vergelijkbare initiatieven (lees: wedstrijden en/of podiumkansen voor jong jazztalent)?

Vast, er zijn zoveel competities. Sommige zijn voor de absolute top zoals 'The Thelonious Monk Competition' of 'The American Piano Association'. Er zijn er vast ook voor jong talent, maar daar ben ik niet echt van op de hoogte.

Wat zijn je vijf favoriete jazzalbums aller tijden? Wat zijn je vijf favoriete songs (in om het even welk genre) aller tijden?

Wow! Mijn smaak wisselt sterk. Wat een moeilijke vraag.

Om eerlijk te zijn luister ik niet meer zoveel naar muziek als ik vroeger deed. Ik moet zoveel nieuwe muziek leren om zelf te spelen dat ik tegenwoordig soms liever naar stand-up comedy of eenvoudige popliedjes luister. Ik hou heel erg van het Wayne Shorter Quartet... *Beyond the Sound Barrier*... Die manier van open en communicatief spelen spreekt mij enorm aan. *Trilogy* van Kenny Garrett, vanwege de sound en de groove. Een trio plaat zonder akkoordeninstrument. Ze spelen eigenlijk heel 'straight ahead' maar toch modern. Agressief en stuwend. Weinig arrangementen of gecompliceerde thema's maar 'to the point' en krachtig. En ja, weer een plaat met Brian Blade. Andere platen die een grote invloed hebben gehad op mijn spel zijn *Soulive* van Soulive, *Perceptual* van Brian Blade Fellowship en *Voodoo* van D'angelo.

Mocht je carte blanche krijgen om een groep samen te stellen om in mee te spelen, uit wie zou die dan bestaan (ook reeds overleden muzikanten mogen)?

Om eerlijk te zijn speel ik het liefst met mijn vrienden, maar misschien Wayne Krantz of Eric Krasno op gitaar, Cory Henry op keys, Pino Paladino op bas en Samir Zarif op sax.

Heb je tijdens je verblijf in Leuven iets kunnen meepikken van de stad, Vlaanderen en/of België?

We hebben na de soundcheck een beetje kunnen

Philippe Lemm Trio (v.l.n.r.): Angelo Di Loreto, Jeff Koch en Philippe Lemm

rondlopen in het centrum van Leuven. Mooie stad en vriendelijke mensen. Natuurlijk kregen mijn Amerikaanse bandleden wafels en Belgisch bier. We waren er eigenlijk te kort om echt veel van de stad te kunnen zien.

Nu je de wedstrijd van begin (de oproep en de inschrijving) tot eind (de finale, de prijsuitreiking,...) hebt meegemaakt: zijn er zaken die je anders zou willen zien?

Het enige dat misschien duidelijker kan is de omschrijving van het optreden van de winnende groep op het Spaanse Getxo festival. Daar was wat onduidelijkheid over de reiskosten. Verder was alles duidelijk en overzichtelijk geregeld. Misschien een extra cymbal stand voor het optreden van de winnende groep na de prijsuitreiking (lacht).

Kan je B-Jazz vergelijken met andere wedstrijden waar je reeds aan deelnam of waar je meer over weet?

De enige competitie waar ik verder een keer aan mee heb gedaan was de Roland V-Drums Competition. Tien minuten drumsolo spelen in een soort kroeg in Den Haag op een elektronisch drumstel. Na drie solo's te hebben gehoord moest ik daar echt weg. Wonder boven wonder ging ik door naar de finale. Een paar weken voordat die finale zou zijn, besloot de organisatie de datum te veranderen waardoor ik er niet meer bij kon zijn. Dat was dus balen. Wat dat betreft kan Roland nog een hoop van B-Jazz leren.

Wat moeten lezers van Jazzmozaïek weten over jou, Jeff en Angelo?

Naast ons trio zijn we ook de begeleidingsgroep van zanger Trevor McQueen, Angelo is naast een briljant

pianist ook 'voice actor' voor audio boeken en Jeff is net klaar is met z'n tweede master studie aan Columbia University voor Pedagogie. En dat je ons best volgt via Instagram en onze website. (lacht)

Heb je nog tips voor jonge muzikanten?

Zoveel mogelijk spelen? 'Keep an open mind'. Probeer alles uit. Klinkt dit cliché? Oefen zo veel mogelijk en blij genieten van muziek en spelen.

Pablo Smet

BJazz international contest

Alle winnaars op een rij...

- » Eerste 'Grote Prijs Albert Michiels': PHILIPPE LEMM TRIO (US)
  - » Tweede prijs: SOSO LAKATOS QUARTET (US/HU/NL)
  - » Derde prijs: YLATIV ALGO QUINTET (DU/RU)
  - » Vierde prijs: SCHNTZL (BE)
  - » Vijfde prijs: ATILLA GYÁRFÁS TRIO (HU/IT)
  - » Zesde prijs: RUIS (BE)
- » Prijs voor beste solist: ANGELO DI LORETO (pianist van Philippe Lemm Trio)
- » Prijs voor beste bassist: MARCO ZENINI (Attila Gyárfás Trio)
- » 'Sabam for Culture Prize 2015': SOSO LAKATOS QUARTET (voor beste uitvoering van de opgelegde compositie)
- » Winnaar van de Compositiewedstrijd B-Jazz 2015: ALEX KOO DERUDDER met zijn compositie 'Cantabria'

39th Brocella

11 & 12 JULY 2015

THÉÂTRE DE VERDURE NEAR ATOMIUM GROENTHEATER

FOLK SATURDAY 15:00

LOLOMIS (FR) | APRIL VERCH (CA) | ZEFIRO TORNA & FRANK VAGANÉE TRIO (BE) | QUENTIN DUJARDIN (BE) & IALMA (ES) | S.A.R.S. (RS) | MARTHA TILSTON (UK) | AFENGINN (DK)

JAZZ SUNDAY 15:00

JM JAZZ WORLD ORCHESTRA (INT) | ANTOINE PIERRE URBEX (BE) | GUILLAUME PERRET & THE ELECTRIC EPIC (FR) | DRIES LAHEYE (BE) | ULF WAKENIUS QUARTET (SE) | JUAN GARCÍA-HERREROS 'SNOW OWL' (CO) | FRANK DERUYTTER'S OTO-MACHINE (BE)

KIDS VILLAGE

SATURDAY & SUNDAY 15:00
FACEPAINTING, HAIRBRAIDS, TODDLER GAMES, KIDS CRAFTS & MUSIC.

TICKETS: 5,00 € (2 days)

WWW.BROSELLA.BE

ONTDEK ONS NIEUW JAZZSEIZOEN 2015-2016

de
Bijloke
puur muziek

VR 18 SEP 15 | 20:00

Jakob Bro, Thomas Morgan
& Joey Baron

Linus + Økland & Van Heertum

VR 2 OKT 15 | 20:00

Criss Cross Europe Band

Reijseger-Fraanje-Ljungkvist

WO 21 OKT 15 | 20:00

Children Of The Light Trio

DI 17 NOV 15 | 20:00

James Farm

DI 8 DEC 15 | 20:00

Melanie De Biasio

WO 20 JAN 16 | 20:00

Bruno Vansina Orchestra

Tutu Puoane Sextet

ZA 6 FEB 16 | 20:00

Jozef Dumoulin | Matthew
Herbert's 20 Pianos | Craig
Taborn

VR 26 FEB 16 | 20:00

Brad Mehldau & Brussels

Philharmonic

Variations On A Melancholy Theme

ZA 19 MRT 16 | 20:00

Nordmann/Basssss

VR 13 MEI 16 | 20:00

David Virelles 'Mboko' Quartet

Tickets via debijloke.be | 09 269 92 92

Linus: Ruben Machtelinckx en Thomas Jillings

“Het zou fijn zijn om met onze muziek buiten de landsgrenzen te geraken”

Linus, het project van gitarist Ruben Machtelinckx en rietblazer Thomas Jillings, bracht onlangs een tweede album uit. Het duo is dit keer uitgebreid met gitarist en banjospeler Frederik Leroux en met de Noorse drummer Øyvind Skarbø. Toch noemen Machtelinckx (29) en Jillings (24) dit geen quartet. Want ook in de toekomst blijven zij de spilfiguren van Linus.

TJ: Dit jaar (februari) hebben we een residentie kunnen doen in het Dommelhof. Daarvoor mochten we gastmuzikanten uitnodigen. Onze keuze viel op gitarist en banjospeler Frederik Leroux en de Noorse drummer Øyvind Skarbø. Na die residentie hebben we beslist om met hen een tweede album op te nemen. Dat is Linus+Skarbø/Leroux geworden. Het zijn composities van Ruben en mij, uiteraard met veel impro, en met een uitgebreide bezetting.

RM: Wij hadden Øyvind Skarbø gehoord en dachten dat hij een mooie aanvulling kon zijn op datgeen waar wij mee bezig zijn. Linus is een project met een kern van twee muzikanten, maar we willen regelmatig spelen met gastmuzikanten. We zoeken mensen die op dezelfde golflengte zitten. Zo hebben we net een opname gedaan met de Noorse violist Nils Økland (ECM) en euphonium speler Niels Van Heertum. Hier-

mee zullen we in het najaar enkele concerten spelen en er zal ook een album volgen.

Wat is er nog anders op de nieuwe plaat?

RM: Esthetisch en compositorisch blijft Linus grotendeels hetzelfde. Ik denk dat de instrumentatie van de eerste plaat *Onland* heel typerend was. Mijn akoestische baritongitaar en Thomas op altklarinet en tenorsax. Nu is er veel banjo bijgekomen want zowel Frederik als ik spelen banjo. En drums natuurlijk. Het klankpalet is veel breder geworden.

Op Onland had je zo'n typisch dromerige, bijna meditatieve sfeer. Is dat opnieuw het geval?

RM: Voor mij zit dat daar zeker nog in. Maar voor veel mensen zal de klank van de banjo misschien wel andere connotaties oproepen.

TJ: Het is niet omdat er nu een drummer meespeelt dat de plaat minder meditatief is dan de vorige. Øyvind speelt niet op een conventionele manier. Alhoewel hij dat wel kan en ook soms doet. We hebben hem gekozen omdat hij een grote klankgevoeligheid heeft en dat brengt een extra kleur aan onze muziek. RM: Ik gebruik ook vijzen en bouten en magneten op de gitaar om het klankenpalet te vergroten. Ook omdat dit voor mezelf verrassend is om mee te werken. Maar ik ben zeker niet de eerste die dit doet. En ik denk niet dat elektronica het uitgangspunt is voor deze plaat. Zeker niet in vergelijking met wat sommige andere jonge muzikanten doen. De akoestische klank is en blijft de basis voor mij.

Welke muzikanten hebben jullie geïnspireerd?

TJ: Ik ga geen saxofonisten opnoemen hé. Want dat zijn er te veel. Wie mij enorm hebben gevormd zijn mensen zoals Björk of Sigur Ros. Daar heb ik veel naar geluisterd en ik merk dat ik onbewust hun melodieën, harmonieën en fraseringen heb overgenomen. De laatste tijd luister ik ook vaak naar Amerikaanse folkmuziek. Een beetje bluegrass en zo. Dat sluipt dan ook wel mee in de nieuwe plaat. Maar om dan toch een jazznaam te noemen, Wayne Shorter is een grote held van mij.

RM: Dat vind ik heel moeilijk. De laatste tijd luister ik vaak naar Sam Amidon, dat is een Amerikaanse folkmuzikant. Maar ook naar Ivar Grydeland, een Noorse gitarist en banjospeler die meer uit de improvisatie komt. Ook pianist Christian Wallumrød is iemand die me zeker heeft geïnspireerd. Maar er is veel te veel om op te noemen.

Daarbij, er zijn ook heel veel Belgische muzikanten waar ik mee samenspel die mij steeds beïnvloeden.

Ruben, ze noemen jou één van de boeiendste en meest ondergewaardeerde jazzmuzikanten van België. Wat betekent dat voor jou?

RM: Het is fijn om dat te horen. Maar er zijn echt heel veel goede en boeiende muzikanten in België. Ik probeer daar niet teveel aandacht aan te besteden en gewoon verder te doen (*lacht*). Ik heb het geluk gehad dat ik al met veel mensen heb kunnen samenspelen waar ik ooit van droomde om mee samen te spelen. En nu zou het heel fijn zijn om met onze muziek buiten de landsgrenzen te geraken. Ik reis wel graag en mocht de muziek ons daar kunnen brengen dan zou dat heel mooi zijn.

foto: © Geert Vandepoel

Linus: Ruben Machtelinckx (links) en Thomas Jillings

Speeldata LINUS+ØKLAND/VAN HEERTUM

Vrijdag 18 september: in double bill met Jakob Bro trio in Bijloke muziekcentrum

Linus+Skarbø/Leroux
is uit bij El Negocito Records.

Dirk Roels

Festivalnieuws

De zomer staat weer voor de deur en dat betekent dat je weer kan gaan genieten van zon en muziek op de jazzfestivals in België.

In de interviews in deze Jazzmozaïek vind je meer info over een paar grote namen die we mogen verwachten deze zomer. Maar er is meer! Sinds kort heeft Jazzmozaïek een gloednieuwe site waarop we de programmatie van de festivals bespreken. Bovendien vind je er een groot archief met voorgaande interviews, reportages, muziektheorie, muziekgeschiedenis en veel meer... Je kan er ook snuisteren in de nieuwe cd-recensies, en exclusieve online artikels bekijken. Neem dus zeker eens een kijkje op

www.jazzmozaïek.be

Zomerfestivals

Het **COMBLAIN JAZZ FESTIVAL** vindt plaats op 4 en 5 juli in Comblain. Met onder meer het Manuel Hermia trio, Eric Legnini ft Kellylee Evans, Tali Toké, Dani Klein en anderen. Een trip waard!

BROSELLA geeft op 12 juli een wildcard aan Dries Laheye, hij zal met zijn

collectief Kan-Kan het podium onveilig maken (p25). Andere bands die je er kan gaan beluisteren zijn het JM Jazz World Orchestra, Antoine Pierre Urbex, Ulf Wakenius Quartet, Juan García-Herreros 'Snow Owl', Frank Deruytter's OTO-Machine.

GENT JAZZ (10 tot 12 juli en 15 tot 18 juli) heeft net als elk jaar een mooie mix van Jazz & Beyond klaarstaan.

We kijken met de redactie erg uit naar Keenroh XL (p14), het nieuwe project van Kris Davis: Infrasound (zie p. 8), Snarky Puppy (p12), Bill Laswell en Charles Lloyd. Maar ook naar Gregory Porter, Laura Mvula en ZAZ. Ook de Belgen zijn weer goed vertegenwoordigd met straffe bands als STUFF., Flying Horseman, Nordmann, Toine Thys en anderen... Het wordt weer genieten!

GOUVY is toe aan de 36^e editie van het blues en jazz festival. Twee dagen jazz en op zondag blues/rockdag. Op vrijdag 7 augustus kan je er genieten van het Renaud Patigny quartette, Bobby Watson en Manu Di BangoAfrica en anderen. Zaterdag 8 augustus is het de beurt aan Myrddin Jazz Flamenco, de band met Myrddin De Cauter die net hun nieuwe cd Rosa de Papel uitbracht (zie cd-recensies), het Stephane Belmondo trio, Dani Klein en David Sanchez quartet en vele anderen.

JAZZ MIDDELHEIM zet het festival op donderdag 13 augustus in met een echte Fulco Ottervanger dag (p36). Zowel de Beren Gieren, Beraadgeslagen als Stadt krijgen een plek op de affiche. Maar er is meer moois onder de zon: Jason Moran is dit jaar artist in resident en stelt 3 projecten voor (p. 4). Cécile Mclorin Salvant zal beslist harten breken met haar pure jazzstem en het Bill Frisell Trio sluit het rijtje af. Neem zeker een kijkje op de site voor het volledige programma want het belooft de moeite te zijn.

So What? In Oostende organiseert **VRIJSTAAT O.** ook dit jaar zomerse vrijdagavondconcerten. Dit jaar jazz en crossover met ondermeer Nordmann, Compro Oro, Manngold, SCHNTZL, Susana Santos Silva, ... Veel jong talent te ontdekken dus! Gratis een portie jazz in combinatie met zee en zand, *what's not to like?*

Op **JAZZCONTEST MECHELEN** kan je opnieuw de jonge generatie gaan beluisteren. De wedstrijd vindt dit jaar plaats op 28 augustus tijdens het Maanrock festival.

Nazomer kan je doen op **JAZZ IN'T PARK** in Gent. Van 3 tot 6 september vind je er heel wat mooie namen. Van jong geweld John Ghost, Sgt Fuzzy en Igor Gehenot tot de zoetgevooidste stem van Tutu Puoane. Met Eve Beuvs, Bas Buteel en het trio van Nathalie Loriers zijn ook de pianisten dit jaar goed vertegenwoordigd.

YELLOWTIME, (5 en 6 september), nodigt dit jaar onder andere Philippe Catherine en Frank Deruytter uit. Reden genoeg om naar Geel af te zakken.

PODIUM VAN MUZIEKMOZAÏEK

WEDSTRIJD BIGBAND & JAZZ

Het Podium van Muziekmozaïek belooft ook dit jaar een fantastische editie te worden. Kom de finalisten van onze wedstrijd bigband, jazz, folk en kleinkunst aanmoedigen op het Luisterplein tijdens de Gentse Feesten van 20 t.e.m. 25 juli. Ook de winnaars van vorig jaar zijn er te bewonderen: de UB2 Big Band, John Ghost (jazz), Lise (kleinkunst) en Barefoot & The Shoes (folk). Ghent Youth Jazz Orchestra speelt zondag op het aperitiefconcert.

John Ghost

Uit de 57 inzendingen selecteerde onze jury telkens 6 groepen die op het Podium van Muziekmozaïek zullen staan. We willen graag alle bands bedanken voor de inschrijving en wensen de finalisten veel succes!

Proficiat aan MARUTYRI, BOGUS, Episphère, Miss Hamelton's Curious Collection, Staal en Sentido. Zij zijn geselecteerd voor de wedstrijd JAZZ. The Mellvids Big Band, Bounce Big Band, Bravo Big Band, Jazzisfaction Big Band, Swing Shift Big Band en Big Swing Bigband blazen mee in de wedstrijd BIGBAND.

De winnaar wordt bekendgemaakt op 25 juli om 19:00

POPPUNT

Belgian Jazz Meeting Brugge 4-5 en 6 september 2015

Na drie edities van de Flemish Jazz Meeting (2005, 2007 en 2009) en twee Belgian Jazz Meetings (2011 en 2013) vindt op 4, 5 en 6 september in Brugge een nieuwe editie van deze internationale meeting plaats. De formule blijft min of meer dezelfde. Ook deze keer wordt er tussen beide taalgemeenschappen nauw samengewerkt. Langs Vlaamse kant is de organisatie in handen van vzw Jazz Brugge en De Werf, JazzLab Series en Kunstenpunt; langs Franstalige kant kunnen we rekenen op de steun van Museact asbl, Les Lundis d'Hortense en Wallonie-Bruxelles Musiques.

De BJM wil in de eerste plaats de Belgische jazzscene meer internationale bekendheid geven en het netwerk met buitenlandse jazzpromotoren versterken. Net zoals bij vorige edities zal een 15-tal Belgische jazzgroepen of -projecten de kans krijgen om zich via een korte showcase voor te stellen aan een gevarieerde groep van (internationale) organisatoren en journalisten. Het programma bevat daarnaast verschillende netwerkmomenten en een infomarkt waarop ook andere jazzmusici hun project kunnen promoten.

Een jury van een 12-tal mensen kiest uit de meer dan 170 kandidaturen een beperkt aantal projecten. Een moeilijke oefening, met als normen de artistieke originaliteit, speelervaring en het internationaal potentieel van de bands. Bovendien wordt ook gestreefd naar een evenwicht tussen beide taalgemeenschappen en wordt een gebalanceerd programma uitgewerkt wat genre en samenstelling van de bands betreft.

De Meeting start op vrijdagavond in De Werf met een vijftal korte concerten. Op zaterdag wordt gewerkt vanuit het Concertgebouw, waar vanaf 11 uur naast de showcases ook plaats en ruimte is voor een infobeurs en netwerkmomenten. Zondagvoormiddag sluit de Meeting af met opnieuw een tweetal concerten en brunch.

Meer info: www.belgianjazzmeeting.be

*Feel the
Groove of
New
Orleans*

New Orleans Jazz concerten, elke dag van twaalf tot twee onder de Stadshal op het Emile Braunplein.

Van 17 tot 26 juli, telkens om 12u, enkel 17 juli om 18u

DIXIELAND STREETBAND, THE COTTON CITY JAZZBAND, NORBERT DETAEYE, GHENT NEW ORLEANS ALL STARS, NEW ORLEANS NIGHT OWLS, ATOMIUM, THE DIXIE STOMPERS, JAIL CITY VETERANS, SWINGMASTERS, FONDY RIVERSIDE BULLET BAND

Een organisatie van Muziekmozaïek, Jazz Centrum Vlaanderen & ProBas vzw

www.muziekmozaiek.be

*Swing is
the Thing!*

Swing & americana concerten, elke dag van drie tot vijf onder de Stadshal op het Emile Braunplein.

Van 18 tot 26 juli, telkens om 15u

MOONRUNNER, THOSE METAL BOYS WITH THEIR METAL TOYS, TINY LEGS TIM, SARAH D'HONDT QUARTET, LES BANDITS DE BELLEVILLE, BLUE SKIES, LES CROISSANTS BELGES, THE JIVE CATS, THE SONS OF NAVARONE

Een organisatie van Jazzenede, Strandpaal 28, Rockabilly Day, Muziekmozaïek & ProBas

www.jazzenede.be

*Shake It,
don't
break It!*

Rockabilly & rock 'n' roll concerten, elke dag van zes tot half acht onder de Stadshal op het Emile Braunplein.

Van 18 tot 26 juli, telkens om 18u

KATH BISS & LES BOOM BOOM ROCKETS, BIG BAYOU BANDITS, BOOGIE PHIL & THE WISE GUYS, THE HOMETOWN GAMBLERS, FIFTIES FEVER, THE WILDCATS, SUGAREE, CRYSTAL & RUNNIN' WILD, BLUEBIRD

Een organisatie van Jazzenede, Strandpaal 28, Rockabilly Day, Muziekmozaïek & ProBas

www.jazzenede.be

ethias
presenteert

OPENLUCHT RIVIERENHOF THEATER

powered by
Hubo

19.06
DANIEL LANOIS

20.07
JULIETTE GRÉCO

07.07
RUFUS WAINWRIGHT

22.07
WIM MERTENS ENSEMBLE

11.07
MARCUS MILLER

08.08
STACEY KENT

MEER NAMEN & INFO: WWW.OPENLUCHTTHEATER.BE

2015 16

Jazz

AMBROSE AKINMUSIRE
BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA
& TUTU PUOANE
DAVE DOUGLAS & URI CAINE
RABIH ABOU-KHALIL
ENRICO RAVA NEW QUARTET E.A.

Handelsbeurs
Concertzaal
Kouter 29, 9000 Gent
TICKETS Uitbureau Gent
Veldstraat 82b
09 265 91 65
www.handelsbeurs.be

Het nieuwe seizoen van **Jazz Lab Series**

Tijdens de zomer doorbreekt JazzLab Series even het ritme van de maandelijkse tournees. Op de meeste jazzfestivals kom je ons ongetwijfeld tegen met info over het nakende seizoen 2015-16.

Pianist **Bas Bulteel** bijt in september de spits af. Met zijn trio bracht hij een ijzersterk debuutalbum *Coming Home* uit, dat door Klara gelauwerd werd als het beste jazzalbum van 2014. Voor de oktobertournee presenteren we de intimistische muziektheatervoorstelling *Secrets*. Het jazztrio **Massot, Florizoone & Horbaczewski** geeft samen met de befaamde sopraan **Claron McFadden** een stem aan geheimen die hen anoniem toevertrouwd werden. Lichtvoetige en zware universele thema's versmelten tot een muzikaal geheel. Het duo **Keenroh** – met de gedurfde combinatie piano/dwarsfluit – *goes extra large* en staat in november op de planken met de 9-koppige band **Keenroh XL** (met o.a. Bart Maris en Teun Verbruggen en composities van Kris Devoort, Jozef Dumoulin, Bo Van Der Werf en Ben Sluijs).

Vibrafonist **Pieter Claus** en drummer **Lander Gyselinck** gaan hun mosterd dan weer halen bij Frank Zappa. Met **Sinister Sister** geven ze een jazzy draai aan het Zappa-repertoire. Voor de tournee van januari gaat JazzLab Series opnieuw in zee met Djangofollies, het jaarlijkse festival ter ere van Django Reinhardt. De Antwerpse band **Les Blauw**, onder leiding van Björn Eriksson (ge-

kend van The Broken Circle Breakdown Band), treedt in de voetsporen van deze grote Belgische jazzlegende. In februari trakteert **Machtelincx/Badenhorst/Jensson/Wouters**, het kwartet rond de Gentse gitarist Ruben Machtelincx, ons op prachtige luistermuziek tussen filmsche kamerjazz en lyrische folk.

Contrabassist **Christophe Devisscher** wachtte lang om een eigen ensemble op te richten. Nu het zover is, pakt hij uit met een indrukwekkende line-up. Zoals een goede wijn die rijpt met de jaren, te proeven tijdens de maarttournee. De invloed van de Scandinavische jazz laat zich in april voelen met 'Trækfugle'. **Sander De Winne**, één van de zeldzame mannelijke jazzzangers in België, kwam vanuit zijn fascinatie voor oude religieuze koormuziek tot een ongewone samenwerking met het Deense vrouwenkoor **IKI**. In de double bill van mei zet JazzLab Series de pianisten **David Thomaere** en **Fabian Fiorini** naast elkaar. De eerste is jong, stak zo pas de Toots Thielemans Award op zak en strikte twee van de meest opmerkelijke Waalse talenten voor zijn trio, de tweede een gevestigde waarde die ons zal verbazen met een solo-performance.

Neem zeker een kijkje onze website, waar je o.a. muziekfragmenten van elke groep kan vinden.

Info: www.jazzlabseries.be

Bas Bulteel

Uitzonderlijk lot JAZZ cd's

waarvan velen out of print

€10/cd

tenzij anders vermeld voor meervoudige cd's

Mark Sound

Potaardestraat 4 - 1950 Kraainem
02/731 63 62
kraainem@marksound.be

Wolstraat 6 - 2000 Antwerpen*
03/233 64 03
antwerpen@marksound.be

* Daar we in Antwerpen over de grootste oppervlakte beschikken staat daar ook het grootste aanbod.

Volledige Excel lijst beschikbaar op de site:

www.marksound.be

MUSIC

BO ZAR

CENTRE FOR FINE ARTS
BRUSSELS

SEASON '15 – '16

JAZZ HIGHLIGHTS

22 SEPT '15	STACEY KENT & QUATUOR EBÈNE
15 OCT '15	STEVE COLEMAN & FIVE ELEMENTS
21 OCT '15	ANOUAR BRAHEM QUARTET & ORCHESTRE ROYAL DE CHAMBRE DE WALLONIE
11 NOV '15	CASSANDRA WILSON – COMING FORTH BY DAY: A CELEBRATION OF BILLIE HOLIDAY
10 DEC '15	AVISHAI COHEN TRIO
10 FEB '16	TYSHAWN SOREY, JOHN ESCREET & EVAN PARKER
02 MAR '16	NELS CLINE & JULIAN LAGE
19 MAR '16	FLAT EARTH DAY: FLAT EARTH SOCIETY, PIERRE VERVLOESEM, BART MARIS JAM SESSION, TOO NOISY FISH & MORE.
25 MAR '16	MAJID BEKKAS & AFRO-ORIENTAL JAZZ TRIO
12 MAY '16	DAVID VIRELLES & ROMAN DIAZ

PALAIS DES BEAUX-ARTS
BRUXELLES
PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
BRUSSEL

Rue Ravensteinstraat 23
1000 Brussels
+32 2 507 82 00 / bozar.be

arte BELGIE LE VIF LE SOIR MUPO2 SO BRA dS De Standard Klara Knack

Copyright photo : Steve Coleman © Tracy Collins

Dries Laheye

Een bassist van vele muziekjes

De carte blanche voor de jazzdag van Brosella gaat dit jaar naar Dries Laheye. Rake keuze want met STUFF en BRZZVLL staat de bassist volop in de belangstelling. En dan hebben we het nog niet over de talrijke andere groepen waarmee hij zich in de kijker speelt.

Wat mogen we verwachten op Brosella?

Dries Laheye: Ze vroegen of ik een muzikale droom had die moeilijk zonder hulp te verwezenlijken was. Voor de rest waren er geen richtlijnen of vereisten. Het toeval wil dat ik net op het moment dat het voorstel binnenkwam, had opgetreden met zowel STUFF als Pudding oO, twee groepen waar ik deel van uitmaak. Wat voorzien was als een eenmalig gebeuren, kon nu plots een vervolg krijgen. Onder de naam Kan-Kan zullen al deze muzikanten op het podium van Brosella staan, aangevuld met trompettist Jon Birdsong. Wat het repertoire betreft, wist ik al even snel waar ik naar toe wilde. Ik hou echt van vrijheid in muziek en dit op alle vlakken. Gezamenlijk improviseren wordt de rode draad voor dit concert. Sowieso is er met al deze gasten die in tientallen projecten betrokken zijn, een heel spectrum van klanken aanwezig. De bedoeling is om buiten onze eigen comfortzone te treden. Ik ga alleszins geen nieuwe arrangementen schrijven voor een aantal bestaande nummers. Het is meer zo dat ik een minimum aan richtlijnen of ideeën zal meegeven en dat we die dan gezamenlijk uitvergroten, in duo, trio of met de hele bende. Toch wil ik hier duidelijk stellen dat het geen opeenstapeling van dissonante klanken of noise wordt, zoals velen meteen denken als ze het woord improvisatie horen. Het hele idee is de sterkte van de muzikanten naar voor te brengen zonder over te hellen naar de andere kant en alles te laten uitmonden in zowel grooves als open en meer abstracte momenten. Het eindresultaat zal aanleunen bij jazz, zonder een bepaald aspect uit te sluiten. Alle parameters moeten evenwaardig aan bod komen.

Horen we daar geen echo's van de jamband-scene?

Toen ik nog aan de kunsthumaniora studeerde, trok mij dat wel aan. Interessant vind ik vooral de blend van genres en tijdperken, zoals bij Herbie Hancock toen hij begon te flirten met elektronica. Ook de eerste platen van Weather Report zijn in die optiek nog steeds de moeite waard. Tot alles nadien evolueerde tot fusion en die hele beweging een wrange bijbetekenis kreeg. Fusion is er natuurlijk altijd geweest in jazz, nu nog. Hoe noem je anders wat Flying Lotus tegenwoordig doet? Zelf luister ik naar de meest uit-

eenlopende genres. Het is allemaal een kwestie van mindset. Tijdens de repetities voor ons concert op Brosella, zal er zeker veel gepraat worden. Een belangrijke doelstelling is alleszins de uitstraling van energie. We willen vooral vermijden dat het publiek zich voortdurend afvraagt waar de grens tussen partituur en improvisatie ligt. Improviseren heeft trouwens altijd bestaan, ook in de klassieke muziek. Ik heb de indruk dat er nu een golfbeweging aan de gang is waarbij dat als een natuurlijk gegeven aanvaard wordt en dit door een brede laag van muzikanten en publiek.

Met STUFF sta je deze zomer op de populairste rock- en jazzfestivals. Wat na de top?

Eerlijk gezegd overvalt het ons allemaal. We zijn al een viertal jaar bezig en hadden totaal geen idee wat de cd zou teweegbrengen. Uiteindelijk zijn we vooral een live band. Daarom is er ook een verschil tussen de opname en onze concerten. Ondertussen ontwikkelen de nummers zich verder. Het mediaspelletje en de aandacht is leuk maar we mikken daar niet op, alles draait om de muziek. In de eerste plaats moeten we zelf ons eigen materiaal goed vinden. Als het publiek volgt, is dat fantastisch maar verwacht van ons geen compromissen. En dat lukt blijkbaar nog ook want we zijn zelfs op Radio 1 te horen en dat voor een instrumentale band die geen evidente muziek brengt.

Dries Laheye speelt nog bij een hele resem andere groepen zoals DERVISH, Lidlboj, The Kytteman Orchestra, Pudding oO, AAN, hoera. en natuurlijk BRZZVLL. Ga, koop, luister en wees onder de indruk van deze muzikale kameleon met de juiste jazzattitude, namelijk blijven zoeken en ontdekken.

Georges Tonla Briquet

Dries Laheye met BRZZVLL

Speeldata

Zondag 12 juli: Carte Blanche: creatieproject Kan-Kan op Brosella
Zaterdag 18 juli: STUFF. & BRZZVLL op Gent Jazz

INTERVIEW

Women in Jazz

De Comeback van Boehme

Anneleen Boehme uit Izegem is een van de weinige steengoede vrouwelijke jazzbassisten die ons land rijk is. We kennen haar natuurlijk als de spil en het anker van het LABtrio. Maar waar haar twee collega's, drummer Lander Gyselinck en pianist Bram Delooze, hoogst ambitieuze kerels zijn die hun tomeloze creatieve energie in tal van projecten en bands in binnen- en buitenland kwijt raken, bleef het een tijdlang opvallend stil rond Anneleen. Een jaar lang kwam ze zelfs nauwelijks haar bed nog uit, zegt ze. Aan gebrek aan talent zal het niet gelegen hebben. Op zeventienjarige leeftijd was ze al een van de laureaten van de Dexia muziekprijzen. Toch bleef ze twifelen of een toekomst in de muziek wel voor haar was weggelegd: *"Ik had mijn muziekcarrière volledig afgeschreven, heb drie jaar lerarenopleiding gevolgd en wou Engels en Nederlands geven. Ja, ik zag me echt al voor de klas staan."* Niet dus. Sedert een goed jaar is een goedlachse en levenslustige Anneleen actiever dan ooit. Nu zit er een jonge vrouw voor me vol ideeën en toekomstplannen.

Wat was er dan aan de hand geweest?

Anneleen Boehme: Ik had genoeg van die competitiedrang binnen het jazzwereldje. De jongste generatie pakt het anders aan, heb ik de indruk. Nu vindt iedereen het leuk om met mekaar te spelen en te jammen. Er is ook veel onderlinge steun. Maar destijds had je van die zogezegde 'collega's' die mekaar steeds de loef probeerden af te steken. Zo van: *"heb je die plaat al gehoord? Of die muzikant al gecheckt?"* Ze gingen naar mekaars muziek luisteren, maar niet om ervan te genieten. Ze zaten met een superkritisch oor alles te analyseren, om achteraf het rapport te maken. Ik vond dat immens verstikkend. Het was nodig om daar even uit te ontsnappen. En of dat deugd heeft gedaan! Ik heb de afgelopen drie jaar mijn beste vrienden ontmoet – geen muzikanten die me beoordelen om hoe ik speel, maar mensen die me waarderen om wie ik ben. Ik ga nu elk jaar op kamp met allerlei theatermakers en acteurs. Dat vind ik super inspirerend. Afgelopen jaar hebben zij me tijdens twee zo'n kampweken overgehaald om bij de contrabas te blijven. Ze deden me inzien dat er meer was in muziek dan enkel met een drummer en een pianist in een jazzbandje te zitten. Er zijn nog zoveel andere mogelijkheden in andere genres, in kleinkunst, pop. Of in theater, dans, film,... Nu wil ik van alles uitproberen.

Hadden je gevoelens over de jazzscene misschien ook iets te maken met het feit dat je met twee carrièrebeesten in hetzelfde trio zit? Intimideerde dat onmiskenbare talent van Lander en Bram je?

Onrechtstreeks misschien wel? Ik heb me altijd de minst belangrijke gevoeld. Alle aandacht gaat steeds naar hen.

Terwijl jij nochtans op het podium alle praatjes doet. Toch herkent niemand me, hoor. De sterren van het LABtrio, dat zijn die andere twee. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik zo hard mijn best moest doen om op te boksen tegen dat vooroordeel bij pers en publiek. Ik heb zelfs lang schrik gehad dat ik zodanig in de schaduw stond van de andere twee dat ze me zouden laten vallen. Na acht jaar samen in dezelfde band koester ik die angst niet meer, gelukkig. Ik heb veel geluk dat ik met hen kan samen spelen. Ik heb ze natuurlijk leren kennen toen ze nog echt geen naam hadden gemaakt. Bram was pas zestien, Lander kwam nog maar net piepen op

het conservatorium. We zijn samen gegroeid. Ik weet niet waar ik gestaan zou hebben zonder het LABtrio.

En nog niet gesplit?! Opmerkelijk in een tijd van projectjes en kortstondige experimentjes.

Goed, hé? In Gent, waar ik nu woon, merk ik dat er bijna elke week tientallen nieuwe bandjes ontstaan. Iedereen is wel ergens bij betrokken, vaak in de meest uiteenlopende stijlen. Er wordt geprobeerd en geëxperimenteerd. Ik denk niet dat we het zo lang hadden uitgezongen mochten we nu met het LABtrio beginnen.

Anneleen Boehme:

"Er zijn nog zoveel andere mogelijkheden in andere genres, in kleinkunst, pop. Of in theater, dans, film,... Nu wil ik van alles uitproberen"

Te veel 'free jazz'

Jullie ambitie is in tussentijd niet verminderd, ondanks dat andere parcours dat jij tijdelijk hebt gekozen. De drang naar het Westen, meer bepaald New York, is groot.

We hebben nu een leuke samenwerking met twee muzikanten die Bram en Lander in New York hebben leren kennen: saxofonist Michaël Attias en cellist Christopher Hoffman. Toen we in de maanden aanlopend naar de eerste repetities met ons drieën nieuwe composities zaten te schrijven, had ik eerlijk gezegd wel eens het gevoel dat het niet echt mijn ding zou worden. Je weet wel, te veel 'free jazz'. Ik heb een klassieke

opleiding genoten en vond echt niks aan al dat vrije geïmproviseer. De andere twee hebben me echt langzaam doen inzien hoe het wél kan werken.

Af en toe eens het licht in de kamer durven uitdoen is toch leuk?

Ja, nu vind ik het geweldig om doen! Om er nu continu naar te luisteren, dat is nog iets anders (*lacht*). Maar al mijn twijfels verdwenen meteen toen ik Michaël en Christopher ontmoette. Ons trio blijft overeind, maar het wordt prachtig aangevuld. In het begin moest iedereen nog wat zoeken naar de juiste plaats. We moeten ons opnieuw inrichten. Dat was soms erg moeilijk. Maar het blijft nog steeds 'ons' ding en daar ben ik echt heel blij om. Ik heb net telefoon gekregen dat onze tickets naar New York geboekt zijn dus het is 'voor echt' nu! (*lacht*) We maken opnames in juli in New York en ons eerste concert in België is op Jazz Middelheim.

Fijn plekje voor een try-out, denk ik?

Haha! Ik sta trouwens nog eens op Middelheim met de band van het conservatorium. Het wordt echt mijn residentie daar. Kijk ik enorm naar uit!

Heb je nog andere toekomstplannen?

Ik wil zoveel mogelijk spelen in zoveel mogelijk verschillende contexten. Dat we met het LABtrio een nieuwe, meer experimentele weg zijn ingeslagen, is een hele uitdaging. Maar ik speel ook echt hardbop in het Rob Banken Quartet met Carlo Nardoza en Matthias De Waele. Verder ben ik ook gevraagd in de nieuwe band van Peter Verhelst, met Yves Peeters en Kimberly D'Hondt. Ik ga ook zoveel mogelijk naar jamsessies om nieuwe muzikanten te leren kennen. Maar ik wil ook dingen doen in het theater. Dat doe ik nu al bij een heel tof jeugdtheatergezelschap in Izegem, maar het lijkt me fijn om dat nog meer te doen. Of een kwartet maken met uitsluitend contrabassen? En ik wil ook kleinkunst of pop spelen. Als Wannes Capelle mij zou bellen, bijvoorbeeld, direct! Of Sam Vloemans! (*wordt heel enthousiast*) Of de Flat Earth Society! Of het BJO! Moh jong, stel je voor!! Weet je, zal ik meteen mijn telefoonnummer meegeven?

Hoef niet. Met jouw talent zullen ze je wel weten te vinden.

Speeldata LABTRIO

Donderdag 13 augustus: Jazz Middelheim

Frederik Goossens

Manuel Hermia

Vrijheid, verzet en spiritualiteit

Het Manuel Hermia Trio zette dit voorjaar een van de beste recente Belgische jazzalbums op z'n naam met *Austerity*, dat een op hol geslagen economisch systeem dat vooral ten dienste staat van zichzelf, en niet het welzijn van de burger, aan de kaak stelt. Maar Hermia is niet enkel een politiek agitator of freejazzmuzikant, maar ook een filosoof, op zoek om naar een manier om alle dimensies van muziek te verenigen in zijn projecten.

Lang geleden dat ik een album tegenkwam dat zo expliciet politiek is, met uitgebreide liner notes erbovenop. Is dat altijd al zo belangrijk voor je geweest?

Manuel Hermia: Niet alleen politiek, ik heb ook interesse in filosofie. De verschillende dimensies van het leven zijn voor mij niet gescheiden, muziek en cultuur passen in een breder plaatje. De eerste cd van het Trio was een muzikaal experiment, daarna zijn we gaan praten over waarom we dit doen en wat we willen. En 'freejazz' is natuurlijk een gevaarlijke term. Iedereen heeft een beeld van de roerige jaren zestig, net zoals *mainstream* jazz vaak geassocieerd wordt met rokerige clubs. De essentie van de freejazz is voor mij het zoeken naar de vrijheid. We leven wel in een vrije wereld, maar we gebruiken die vrijheid niet. Of niet volledig. Met João (Lobo) en Manolo (Cabras) heb ik o.m. gespeeld in Griekenland, Portugal en China. De oorsprong van deze muziek verbinden met politiek is dan heel vanzelfsprekend. Er is een economisch systeem dat boven de staten beweegt, dat zich tegen de burgers keert. Al wil ik dus ook meer doen dan politieke commentaar geven, ik wil het ook hebben over vrijheid.

Het gaat over de legitimiteit van de revolutie, al is niet de hele cd doordrongen van die opstand. Het titelnummer heeft wel een bijzondere vorm. Het start alledaags en dan valt het allemaal uit elkaar, in chaos. Uit die chaos verschijnt er een reactie, een schreeuw. Zo wilde ik de geschiedenis weerspiegelen. De rest van de plaat gebruikt die vrijheid, maar niet altijd die schreeuw. Live is het ook anders. Bij een *mainstream* publiek, zoals op festivals, probeer ik het ook te kaderen. De reactie is altijd positief.

We willen moderne muziek maken, maar ik wil de mensen niet bang maken of op stang jagen, dat is niet productief. Het is zo'n beetje als met auteursfilms. Als je met je vriendin naar de bioscoop gaat, dan is dat misschien niet je eerste keuze, maar het kan wel een fijne beleving zijn. Bij jazz is het ook zo. Veel mensen pikken jazz mee omdat ze van de sfeer houden, maar dan kan het goed zijn om hen eens uit te dagen en daar ook wat uitleg bij te geven.

Manuel Hermia:

"Mijn ideaal is muziek waarin alle stijlen gebruikt kunnen worden"

Je hebt ook een kwartet, een kwintet, het trio Slang, etc. Heb je dat nodig, al die projecten?

Ja, zeker. Tot voor een paar jaar waren ze heel gescheiden. Nu begin ik projecten te maken die tussenvormen zijn. Het trio met Majid Bekkas is bijzonder, ik speel er sopraansax en bansuri (*Indische fluit, gp*), en dat in combinatie met zijn *oud* en *gimbri*. Nu heb ik ook een nieuw project met Teun Verbruggen, Kari

Ikonen en Sebastien Boisseau, iets met elektronische invloeden, wereldmuziek en jazz. Mijn ideaal is muziek waarin alle stijlen gebruikt kunnen worden. In Europa is ook veel veranderd binnen de jazz. In onze generatie zijn er misschien niet zoveel 'individuen' als in de jaren zestig, maar er is wel een globale, collectieve rijkheid van zoekende mensen, met enorm veel *crossover* potentieel. Ik was in *Jazzahead!* in Bremen, waar ik veel mensen ontmoette en opnieuw vaststelde dat er heel wat gebeurt. Er is echt een enorme collectieve beweging van verschillende generaties, van Garbarek tot Phronesis en De Beren Gieren. Er zijn veel meer genre-experimenten, met elektronica of hedendaagse muziek. Genrelabels vallen daardoor weg.

En bij ons? Staat er nog altijd een muur tussen Vlaanderen en Wallonië?

Zeker weten, ik noem het *'le mur des betteraves'* (*lucht*). Cultuur is een gemeenschappelijk iets, maar we voelen nu de effecten van de politiek van de voorbije decennia. Ik speel veel minder in Vlaanderen dan vijftien of twintig jaar geleden. Dat heeft natuurlijk ook te maken met de systemen van subsidies, waarbij vooral ingezet wordt op lokale organisaties. Het is daardoor moeilijker en dat is spijtig, want België is niet groot. In Luik en Gent krijg je vooral de muzikanten van je eigen gemeenschap te horen, terwijl er in Brussel veel meer kruisbestuivingen zijn. Het is daar een echte mix, ook al omdat er veel mensen zoals João en Manolo zijn, die uit het zuiden komen en in deze contreien studeerden. Brussel is een toffe plaats voor muzikanten, waar ze voor de muziek kunnen gaan. Brussel is eigenlijk Europa in het klein. We hebben België een beetje kwijtgespeeld, maar wel een Europese realiteit in de plaats gekregen.

Op je website staan heel wat teksten en ideeën over filosofie en spiritualiteit, vaak met Oosterse origine. Hoe ben je daarbij beland? Gebeurde dat ook via onder meer John en Alice Coltrane?

Door mijn rugzakreizen door India. Ik was bezig met de *bansuri* en heb gezocht naar leesmateriaal omdat het allemaal zo vreemd was. Iemand heeft me dan het werk aangeraden van Krishnamurti, zo'n beetje de Sartre van India. Hij had het over de dimensies van het leven. In Europa hebben we binnen de wetenschap een groeiende specialisatie, maar we verliezen het overzicht. In India komt er altijd die spirituele component bij kijken, net als geschiedenis, wetkunde, dans, etc. Er zijn veel meer verbanden. Dat intrigeerde me enorm. Ooit konden vier mensen nog een encyclopedie schrijven, ze hadden die globale visie. Dat is nu onmogelijk, terwijl de dingen wel samenhangen. De teksten op mijn site zijn geschreven naar aanleiding van vragen die ik mezelf stelde. Er zijn volgens bepaalde filosofieën vijf realiteiten: het fysieke, de energie, het emotionele, het mentale en het spirituele. Ik wilde dat toepassen op muziek. Bij Coltrane hoor je ook die transcendentale dimensie. Net zoals bij andere grote muzikanten en componisten, of het nu gaat om Hendrix, Marley of Bach.

Muziek kan je natuurlijk ook maken en beleven zoals je wil. Het is geen verplichting. Maar ik probeer die vijf niveaus wel te combineren. Ik doe ook aan yoga en tai chi. Ik begon met dat laatste, omdat het makkelijker is. Yoga vergt meer oefening. Maar het helpt

Manuel Hermia

me om te concentreren. Veel muzikanten uit de jaren zestig waren ook vertrouwd met het boek *Zen In The Art Of Archery* (van Eugen Herrigel uit 1948, *gpl*), dat inging op het concept van *zen*, de leegte die je moet voelen, en de vrijheid van denken, om klaar te zijn om een nieuwe uitdaging aan te gaan. Dat is een goede attitude voor een improviserend muzikant: je hoort alles en bent klaar om adequaat te reageren. En spiritualiteit heeft natuurlijk ook een kant die niet enkel kalm is. Er zit ook energie en ritme in. Dat zie je ook bij de *gnawa*, waar dans en ritme belangrijk zijn. En soms draait het gewoon om blijven gaan, zoals Coltrane dat deed: pure trance.

Zijn er hedendaagse saxofonisten die je inspireren?

Iemand die me echt raakt, is Chris Potter. Niet zozeer op cd, maar live is hij altijd verbluffend. Hij is ook van een generatie die alles kent, en hij doet ook alles goed. Bij hem en Joshua Redman hoor je dat ze alles gehoord en geïntegreerd hebben en toch een eigen stijl ontwikkelden. Ik ben ook een grote fan

van Jeroen Van Herzele. Bij hem voel ik ook die spirituele dimensie. We hebben heel wat creatieve blazers, Jean-Paul Estiévenart is er nog zo eentje. Of Émile Parisien uit Frankrijk, en de trombonist Samuel Blaser, daar zou ik graag eens mee spelen. Misschien als ik ooit een *carte blanche* krijg (*lacht*).

Guy Peters

Speeldata

Zaterdag 4 juli: Comblain Jazz festival met Manuel Hermia Trio

Yellowtime Special Edition Nr 5

2015 2015

5 sept

Waking Up Dolores

Boghouse Sam & his Magnatones

N&N tribute to L.W.J. (Blue Blot)

Lightnin' Guy Verlinde

& The Mighty Gators

6 sept

Two For The Road

Moonexpress

Phillippe Catherine Quartet

Frank Deruytter – Nico Schepers

'Back To The Future' Quintet

prijs dagticket: za VVC13(€20) zo VVC18(€25)

prijs combiticket: enkel in VV €30

info & tickets
WWW.YELLOWTIME.BE

Baan Mol Geel

GENT PRESENTS FESTIVAL JAZZ

10 > 18 JULY 2015

#gentjazz

BILL LASWELL PRESENTS THE MASTER MUSICIANS OF JAJOUKA
WITH MATERIAL

ABDULLAH IBRAHIM MUKASHI TRIO

CHARLES LLOYD QUARTET FEAT. GERALD CLAYTON, JOE SANDERS & KENDRICK SCOTT

GREGORY PORTER

100%
ORGANIC
MUSIC!

DAY SCHEDULE, MORE NAMES AND TICKETS

dS De
Standaard

JACOBS CREEK

ACG

SANDTON
GRAND HOTEL REYLOP

Duvel

FLUXYS

PORT OF
GHENT

WIN FOR LIFE

Helemaal
Knack.

JACK DEJOHNETTE MADE IN CHICAGO WITH: MUHAL RICHARD ABRAMS, LARRY GRAY & ROSCOE MITCHELL

KRIS DAVIS INFRASOUND BILL CHARLAP TRIO
STUFF. SNARKY PUPPY

KEENROH XL VIJAY IYER TRIO STÉPHANE BELMONDO TRIO 'LOVE FOR CHET'
NORDMANN GOGO PENGUIN BRZZVLL FEAT. ANTHONY JOSEPH
GINGER BAKER JAZZ CONFUSION

TRIO REIJSEGER, FRAANJE, SYLLA TOINE THYS TRIO MICHEL BISCEGLIA
YURI HONING ACOUSTIC QUARTET IGNATZ & DE STERVENDE HONDEN
DAVID VIRELLES 'MBÓKÒ' BILLIE'S CHOICE: KURT OVERBERGH PLAYS BILLIE HOLIDAY

WWW.GENTJAZZ.COM +

Vlaanderen
verbeelding wiert.

Jean Blaute

“Ik hou van de backstage, waar veel gelachen wordt onder jazzmuzikanten”

Jean Blaute (63) beleeft een tweede jeugd, trouwde vorig jaar met de 20 jaar jongere Francia Benjamin en is de trotse producer van de nieuwste plaat van Boudewijn De Groot, *Achter Glas*, net uit (april 2015) en al nummer 1 in de charts in Nederland en België.

Het producerstalent van Jean Blaute geldt als het geheime wapen achter de beste muziek (Raymond Van het Groenwoud, Johan Verminnen, Roland, Henny Vrienten en vele anderen). Hij straalt *joie de vivre* uit en heeft die naturel en schalkse humor die ons vertrouwd is van televisie (*Bende van Wim*, *Tournée Générale*).

Dat hij ook bezeten is van jazz, is geen publiek geheim. Al in 2012 bij de openingsreceptie van Toots' expo stemde hij in met een interview voor *Jazzkriebels*, maar een drukke agenda stelde de afspraak uit tot nu.

Toots Thielemans is meteen een link naar de jazzinteresse van de jonge Jean Blaute. Samen met zijn vader Léonard voelde Jean zich thuis in een jazzclubje in Zottegem. Hij was vijftien toen hij er op de eerste rij Toots Thielemans zag optreden. Na het concert introduceerde zijn vader hem als pianist. Waarop Toots: *“allez, ketje, speel eens wat mee”*. Dat was de aftrap van Jeans bewondering voor Toots, waarmee hij vele keren speelde, ook op televisie.

Jean Blaute studeerde klassieke piano vanaf zijn zesde en was dus al heel bedreven op dat instrument op zijn vijftiende. Hij speelde in groepjes, niet alleen pop – hij dweepte met The Beatles – maar kreeg al vroeg jazz met de paplepel opgediend.

Wat was je eerste kennismaking met jazz?

Jazz musette, accordeon met Gus Viseur. Mijn vader was accordeonist. Hij speelde geen jazz, maar hield er enorm van. Hij kwam uit die Waalse/Franse school van accordeonisten, waar de musette hoogtij vierde en dan de manouche, wat aanleunt bij de gipsy jazz, daar was hij zot van. Mijn moeder was eerder bezeten van de Amerikaanse crooners, Les Paul & Mary Ford, Nat King Cole, de swing. Dat ving ik ook op. Door de platenzaak thuis maakte ik kennis met de vrienden-muzikanten van mijn ouders. Etienne Verscheuren en Tony Bauwens kwamen geregeld langs. Zo was jazz altijd deel van mijn leven.

Toch ben je geen jazzmuzikant geworden...

Het kronkelige parcours heeft me naar ergens anders geleid. Eric Melaerts stelt het zo: *“Jean, we kunnen heel goed naar jazz luisteren, we weten echt waarover het gaat, zelfs in de diepte, we kennen de akkoorden, vaak de noten.”* Ik heb ooit wel de ambitie gehad, maar al jong zag ik jazzgroten spelen zoals Dave Pike, Dexter Gordon, Lou Bennett, Philip Catherine en daar

keek ik enorm naar op. Ik besepte vrij snel hoe intensief je jazz of klassiek – toen was het nog of/of – moet (be)studerden wil je er 100% professioneel voor gaan. Ik denk dat daar al de eerste steen van mijn versnipperd bestaan is gelegd. Ik lijd aan fascinaties, hou van zoveel muziekjes, al wat in de platenzaak van mijn ouders kwam aangewaaid: van wow! Frank Zappa tot oh! Jimmy Hendrix, en oh zo prachtig! Boudewijn De Groot maar evengoed klassieke muziek.

Was er een bepaalde plaat die je aansprak?

Op jeugdige leeftijd ontdek je veel, verspring je veel, dat is eigen aan de leeftijd. Die nieuwsgierigheid en opeenvolgende fascinaties, idolatrie kende ik met Jimmy Smith en Kenny Burrell, het trio met Philly Joe Jones. Op mijn zeventiende speelde ik dat na op mijn eerste Hammond orgel. En dan de gitaristen: Wes Montgomery, Joe Pass, Herb Ellis en bij ons Philip Catherine. Ik was vijftien toen ik hem voor het eerst zag optreden en ik was er weg van. En natuurlijk Toots, als gitarist, fantastisch met een zeer eigen herkenbare, speelse sound, dat wordt wel eens vergeten.

Jean Blaute:

“Als producer wil ik heel graag een mooie plaat met Philip Catherine maken”

Welke concerten zijn je bijgebleven?

Mijn allereerste groot concert buiten Zottegem, beleefde ik op mijn 17de in het PSK: Ray Charles. Twee jaar later in datzelfde PSK zag ik Miles Davis met Keith Jarrett in zijn groep. Dat was een bom, een *wake-up call*. De helft van de zaal verliet het pand, zo revolutionair klonk het toen! Zelf was ik al Miles Davis fan van de eerste periode. Die fusion periode vond ik ook bij George Duke op Fender Rhodes geweldig. Dat inspireerde me en in mijn jeugdige overmoed vormde ik groepjes en speelde jazzrock zoals ze dat toen noemden. Daar heb ik me toe bezondigd, soms goed, soms slecht...

DE TOP-10 KEUZE VAN JEAN BLAUTE (met notities)

Weather Report
HEAVY WEATHER
(Columbia Records 1977)

Een donderslag – een nieuwe standaard werd toen gezet, een mijlpaal – drie grootmeesters in perfecte osmose: Zawinul/Pastorius/Shorter. Heeft mij jarenlang beïnvloed. Luister maar eens naar *Brussels by Night* (RvhG).

Bill Evans
PORTRAIT IN JAZZ
(Riverside 1960)

Het gouden trio met de unieke Scott LaFaro (b) en de verfiende Paul Motian (d). Ook hun *Live At The Village Vanguard* opnames draai ik nog regelmatig. Onaards mooi.

John Scofield
A GO GO
(Verve Records 1997)

De zoveelste ommekeer in Scofield's avontuurlijke carrière - met Medeski Martin & Wood. Fusion kon plots weer – aanstekelijke grooves – funk-vettige gitaarriffs – prachtige thema's.

Brad Mehldau
LARGO
(Warner Bros. 2002)

Geen traditionele pianotrioplaat van Mehldau, wel steeds zijn herkenbare sound op piano, gecombineerd met hypnotische grooves – zeer bij de tijd maar niet geforceerd trendy – met songs van o.a. Radiohead en The Beatles... en hij speelt zelfs vi-brafoon.

Jimmy Smith
SOFTLY AS A SUMMER BREEZE
(Blue Note Records 1960)

Mijn favoriete JS plaat, meerdere vinyls tot op de draad versleten – zijn warmste plaat – zwoel en toch spannend met zijn beste trouwe kompanen: Kenny Burrell (g) – Donald Bailey en Philly Joe Jones (d). *These Foolish Things* – *Hackensack!*

Jean Blaute

Er bestond ook veel slechte fusion...

Dat wou ik net zeggen, op een gegeven moment haakte ik af. De ene rommel volgde de andere op. Tot *Black Market* van Weather Report verscheen. Joe Zawinul met Jaco Pastorius en Wayne Shorter. Vooral *Heavy Weather* deed het voor me. Daar heb ik wel drie vinyls van versleten. Die plaat betekende echt een ommekeer in mijn benadering van sound. Ik heb in mijn producties zoals bv. *Brussels By Night* met Raymond Van het Groenewoud wel wat daarvan laten insluipen. Driekwart van die song heb ik in mijn eentje gespeeld en hoor je beslist de invloed. Heel wat producers zijn schatplichtig aan Weather Report.

Een van je platen Hello Young Lovers had een jazzfeeling...

Hello Young Lovers is een droom die al lang leefde en uitkwam. Het was vooral het juiste moment. Ik was gestopt met de band met Raymond, had weinig producties om handen en begon nummers te schrijven. Het label Philips geloofde in mijn project en gaf me vertrouwen om met mijn favoriete muzikanten van toen, o.a. Bruno Castellucci en John Ruocco, en met een bescheiden budget in de ICP studio op te nemen. Het werd een van de allereerste tournees langs de culturele centra waar geen zang mee gemoeid was. Meer dan de helft van de optredens was Philip Catherine gastmuzikant. Daarna heb ik het verwaar-

loosd. Niet dat ik daar spijt van heb, maar nu beseft ik dat ik dat universum meer had mogen koesteren. Bruno en Philip spreken me er nu nog over aan.

Hoe kwam de klik naar producer?

Al jong was ik verwend door de fantastische geluidsinstallatie thuis. Ik was gefocust op sound en vond op de achterflap van de lp's naast The Beatles de naam George Martin staan. Wie was dat, wat deed die? Dat fascineerde me. Zo kwam ik ook uit bij Quincy Jones, Creed Taylor... Rond mijn twintigste, toen ik aan het conservatorium studeerde, werd ik betrokken bij enkele producties aan het Arcatheater in Gent. Frans leven, radioman en producer van o.a. Jan de Wilde ▶▶

**Pat Metheny Group
TRAVELS
(ECM 1983)**

Eerste dubbele live van de legendarische band – door die plaat meerdere keren live gezien – overweldigend – was ook meteen fan van Lyle Mays (p) – enorm rijke soundscapes en prachtige epische en intieme composities, o.a. *Farmer's Trust* – een genre op zich binnen de jazz.

Django Reinhardt

Gewoon alles – het genre is dan wel old school maar wat hij speelt is vaak tot op heden modern te noemen – de gids – Europees/Frans/Belgisch – vader van o.a. René Thomas en Philip Catherine – het nummer *Coquette* kan ik 10 keer na elkaar beluisteren.

**Ray Charles
GENIUS + SOUL
= JAZZ
(Impulse! 1961)**

Met arrangementen door Quincy Jones en de musici van Count Basie. Charles speelt hier ook Hammond. Betoverend en slepend, o.a. op het geniale *I've Got News For You*.

**Philip Catherine
CONCERT IN
CABRETON
(Dreyfus Jazz 2010)**

Omdat ik er minstens één van hem moest uitpikken. De meester in topvorm en in perfect gezelschap van de grote Enrico Pieranunzi (p), Hein Van de Geyn (b) en Joe La Barbera (d). Met o.a. zijn zoveelste grandioze versie van *My Foolish Heart*. Natuurlijk ook andere albums: *September Man* en *Guitars*. Mijn held en vriend.

Nat King Cole Trio

De beginjaren. Perfecte match vocals, piano en gitaar (Oscar Moore!). Hoorde ik al van in de wieg. Was mijn moeders idool. Swingend vrolijk, virtuoos en toen zeer vernieuwend en invloedrijk. Vraag maar aan Diana Krall.

► en Zjef Vanuytsel, nodigde me uit om op een nieuwe plaat mee te spelen, daarna lijfde Johan Verminnen me in en zo belandde ik in de Brusselse studio's. Voor ik het wist was ik fulltime bezig en leden mijn conservatoriumstudies daaronder.

Toen kwam de Wetterse kleinkunstenaar/zanger Wim De Craene langs. Zijn band was ontbonden, en hij was halfweg met een plaat bezig. Hij liet me wat horen op akoestische gitaar en vroeg om mee te spelen, en hulp bij het opnemen in de studio. Het woord producer werd niet uitgesproken maar daar kwam het op neer. In feite was dat mijn eerste echte productie.

Is gitaar je instrument?

Wel, nee, eerst en vooral piano, dat is het instrument waarmee ik mijn conservatoriumstudies deed. Op gitaar ben ik autodidact, daar heb ik geen vijf minuten voor gevolgd. Ik heb gitaar vooral door het luisteren naar platen, o.a. Chet Atkins, ook Chuck Berry, geleerd. De gitaren stonden in onze winkel en daar kon ik niet afblijven. Mijn moeder schonk me op mijn 10de verjaardag een akoestische gitaar om me van die andere gitaren af te houden. Daar zat ik uren op te pingelen, maar mijn vader wou dat ik me eerst in piano vervulmaakte.

Zijn er nog plannen met Eric Melaerts zoals Gedeelde Adoraties...

Die *Gedeelde Adoraties* waren een groot succes, liefst drie theatertournees vanaf 2008 tot 2012, en we smeden weer plannen om daar volgend jaar een vervolg aan te geven. We zijn aan het brainstormen en in september is er een uitzonderlijk optreden in Honky Tonk Dendermonde ter gelegenheid van hun 50-jarig bestaan. Daar hebben we ook Jean-Marie Aerts bij uitgenodigd. Eric en ik kennen elkaar door en door, dat is 35 jaar liefde, jazz is daar een sterke factor in. Samen amuseren we ons, vormen we een heel naturel duo... Als we op Jazz Hoeilaart of Jazz Zottegem speelden, kregen we zelfs van fervente jazzliefhebbers een warme respons, ...dat zijn voor mij gouden momenten.

Je bent ook een getalenteerd presentator...

Presenteren doe ik occasioneel. De Tony Corsari van de jazz (*lacht*), dat ben ik, ik doe dat zeer graag. Het gaat me niet om op dat podium te staan, ik hou het kort, de eer is aan de muzikanten. Ik hou vooral van de backstage, de ontmoetingen, kennismaken met oude helden zoals enkele jaren geleden Mose Allison op Parkjazz in Kortrijk. Ik presenteerde samen met Eric Melaerts, we waren als kinderen in een snoepwinkel. Ik zag Roland daar met zijn vinyls passeren en als een tiener vragen, eerst via mij, dan aan Mose om zijn platen te handtekenen. Mose vroeg me mee op het podium en dus bleef ik daar opzij in de tent bewonderend op zijn vingers kijken. Dat het publiek me zag, had ik niet door, ontroerend!

Ik maakte in Kortrijk Jef Neve helemaal aan het begin van zijn bliksemcarrière mee, het trio met Teun Verbruggen en Piet Verbist op bas. Daar is een vriendschap uit ontstaan.

Hoe geconcentreerd jazzmuzikanten ook op het podium staan, backstage zijn het net kinderen, daar wordt veel gelachen... Een groots hilarisch moment. Ik denk aan Dizzy Gillespie op Jazz Middelheim en Philip Catherine is ook een goed voorbeeld...al zal hij als hij dit leest denken dat ik met hem lach...maar nee, hij is ongewild grappig en charmant.

Mocht je een jazzkwartet mogen samenstellen, wie nodig je uit?

Wat ik nu voorstel zal morgen anders zijn, maar op dit moment en zonder grenzen, wel of niet realistisch... dan denk ik, indien niet realistisch Jaco Pastorius op bas, Philly Joe Jones op drums, Bill Evans op piano, Clark Terry op trompet, maar er moet toch in jazz nog een saxofonist bij, dat wordt Etienne Verscheuren. Ikzelf zal per nummer wel kiezen wat ik doe, misschien zelfs zingen. En nu realistisch of nog levende muzikanten: John Scofield en Philip Catherine, dus 2 keer gitaar. Ik heb ze samen ooit gezien, een hilarische match, totaal niets met elkaar te maken. Philip merkte toen op: "*Quel musicien, c'est dommage son son*", spijtig van zijn klank (*hilarische lach*). Goed, verder

Marc Johnson aan de bas, Dré Pallemmaerts aan de drums. Dan heb ik nog een pianist nodig (*denkt hard na*): Brad Mehldau misschien, als lijkt me dat in deze context geen beste keuze, dan beter (*enthousiast*) Bram De Looze, (*gekscherend*) we gooien die erbij en hij moet maar zwemmen... Die gaan goed luisteren naar elkaar, dat is essentieel!

Heb je nog een ultieme droom?

Als producer wil ik al lang heel graag een mooie plaat met Philip Catherine maken. Hij weet dat wel. Het liefst muziek voor een soundtrack, wat het een extra dimensie geeft. Zowel composities van mezelf als van Philip, of samen...

Ik zal moeten opboksen tegen Eric Melaerts die dat ook wil, maar samen produceren is als twee kapiteins op een schip, dat werkt niet. Toen ik Eric als gitarist voor de sessies van Boudewijn De Groot belde, vroeg hij verwonderd, "*oh, ben jij de producer*", waarop Eric, "*dank je wel, dan zal ik wel Philip Catherine produceren*", en ik antwoordde: "*wel, dan zal ik gitaar spelen...*"

Heb je composities liggen?

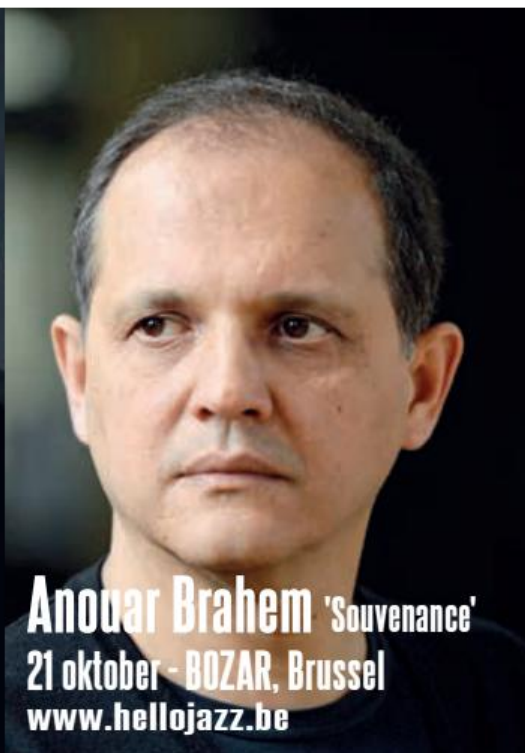
Ik heb enorm veel materiaal liggen, omdat ik mij avonden en nachten thuis kan amuseren met opnemen in mijn heel bescheiden huisstudio. Frustratie dat het niet uitgebracht wordt ligt niet in mijn aard. Het is misschien wel zonde dat ik er te schetsmatig mee omga en mijn doek niet afwerk. Ik denk er aan om die eigen muziek van liefst 30 jaar op harddisks en andere opslagmedia te evalueren en dan gewoon online te plaatsen, al zou ik het wel bij Sabam aangeven om mijn rechten te vrijwaren.

Er is me ook al gevraagd om mijn autobiografie te schrijven. Als producer werk je in vertrouwen met de muzikanten, daarom ben ik er niet op uit om die anekdotes zo maar op te tekenen. Misschien moet ik het anders opvatten, als een soort bundeling van interviews en daar een schijfje aan toevoegen met mijn huiswerk. Dat spreekt me wel aan.

Bernard Lefèvre

CHICK COREA & HERBIE HANCOCK
5 juli - BOZAR, Brussel
www.vwspringsessions.be

Anouar Brahem 'Souvenances'
21 oktober - BOZAR, Brussel
www.hellojazz.be

Avishai Cohen Trio 'From Darkness'
10 december - BOZAR, Brussel
www.hellojazz.be

Wij houden van pianisten. Pianisten houden van ons. Al meer dan 75 jaar.

De beste merken onder één dak :

Steinway&Sons, Boston, Essex, Yamaha, Kawai, Shigeru Kawai, Sauter, Dautreline, outlet-afdeling met tweedehands piano's,
Grootste keuze aan nieuwe en tweedehandse Steinway-vleugels

Verhuurservice met recente concertvleugels van zowel Steinway&Sons, Yamaha, Yamaha Premium als Bösendorfer

Team van meer dan 10 top pianotechnici voor stemmen en onderhoud, die regelmatig worden bijgeschoold bij o.a. Steinway Hamburg
4 showrooms in België voor het testen en vergelijken in de beste omstandigheden

Ook gespecialiseerd in digitale piano's en stagepiano's (Yamaha, Yamaha Avant Grand, Kawai, Roland, Nord)

Gerenommeerd atelier voor restauratie van hedendaagse en historische piano's

Bouw van pianofortes en klavecimbels

Ahmad Jamal • Jef Neve
Herbie Hancock • Bram
De Looze • Chick Corea •
Tigran • Hiromi • Bram
Weijters • Fulco Ottervanger •
Michel Bisceglia • Natalie Lories
Erik Vermeulen • Kris Defoort • Dominique
Vantomme • Pierre Anckaert • Diana Krall •
Leif Ove Andsnes • Kenny Werner • Severin Von Eckardstein •
Liebrecht Vanbeckevoort • Melvin Tan • Alexei Lubimov • Tom Beghin •
Inge Spinette • Jan Michiels • Julien Libeer • Claire Chevallier • Malcolm Bilson •
Stefaan Desmet • Piet Goddaer • Levente Kende • Tatiana Loguinova • Petra Somlai •
Melvin Tan • Ivan Paduart • Wim Mertens • Miguel Wiels • Chris Wauters • Pieter-Alain
Volondat • Bart Van Oort • Jan Vermeulen • Peter Vanhove • Harisson Steingueidoir • Marta
Argerich • Hank Jones • Florejan Verschuere • Hannes De Maeyer • Mathias Coppens •
Jamie Cullum • Agnes Obel • Jan Leyers • Mitsuko Uchida • Nico Vancouver • Raymond van het
Groenewoud • Luc Devos • François Glorieux • Alfred Brendel • Plamena Mangova • Abdel
Raman El Bacha • Daniel Blumenthal • ... : Allemaal Ambassadeurs van de piano, op hun
manier en in hun specifieke genre. Alleen hebben in het verleden al met ons samengewerkt, op
onze instrumenten gespeeld, of hebben één of meer instrumenten bij ons gekozen.

Beleef Piano's : Breng een vrijblijvend bezoek aan één van onze showrooms

GENT

ANTWERPEN

BRUSSEL

RUISELEDE

Meer info, adres- en contactgegevens vind je op www.maene.be

Fulco Ottervanger

Met De Beren Gieren heeft Fulco Ottervanger niet alleen een heel originele groepsnaam gekozen, de muziek die ze brengen is al even eigennuttig. Met dit trio heeft Fulco al drie cd's op zijn naam, en de vierde is in aantocht, wellicht opnieuw op het heel bijzondere (Portugese) Clean Feed-label. De Nederlandse Belg schuwt het experiment niet en is geïnteresseerd in zowat alle muzieksoorten, inclusief jazz en modern klassiek, en was zelfs bereid commentaar te geven op de muziek die we hem voorschotelden.

Chick Corea/Bela Fleck

CHILDREN'S SONG #6,
uit: THE ENCHANTMENT,
Concord Records, 2007.
Corea, p; Bela Fleck, ban.

Heel even dacht ik dat dit klassiek Russisch was, alleen in 't begin. Veel van dit soort muziek hoor je op festivals. Knap, zo zonder drums. Maar het is wel een uitstallen van virtuositeit. Ik hou niet zo van die licks. In de sfeer van de tango, of de musette. Een beetje melancholisch, maar niet mijn ding. Er zit te zeer een technisch kantje aan. Die banjo, dat is een virtuositeit à la John McLaughlin of Al Di Meola. Wel een mooie combinatie, piano en banjo geven samen een heel bijzondere klankkleur.

(Achteraf) Van Chick Corea's werk bij Miles Davis ben ik wél fan. En van zijn cd *Now he sings, now he sobs*, maar die dateert al van heel lang geleden. Hij is echt een stem in de jazz. Die banjo geeft een heel bijzondere sfeer aan de muziek. Op deze manier de melodielijn dubbelen kan ook interessant zijn in de popmuziek.

Cecil Taylor

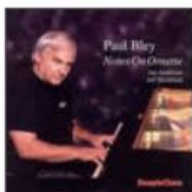

LIVING (dedicated to Julian Beck), uit: FOR OLIM, Black Saint, 1987. Taylor, p.

Zeer geïnspireerd. Een energie die je niet vaak hoort. Ik heb opnieuw een associatie met iets Russisch. Altijd opnieuw proberen, zo klinkt dit. Wel heel pianistisch. Visueel is dit bijna een groepering van noten. Als ik hiernaar luister, krijg ik ook zin om zo te spelen. Dit is heel expressieve, bijna lichamelijke muziek. De pianist vertrekt van een klein idee en gaat dan voluit. Superritmisch, ik hoor hier Stravinski in.

Ik dacht even aan Craig Taborn, maar hij is het niet. Cecil Taylor wellicht? Ja, hij was de eerste aan wie ik dacht. Met Kaja Draksler (*de Sloveense pianiste die afstudeerde met een scriptie over Taylor, red.*) heb ik het wel eens over hem gehad. Hij speelt heel rechtuit, zijn muziek komt heel direct over. Dit is gespeeld 'in een reuk van rauwheid', om het met de onlangs overleden dichter H.H. Ter Balkt te zeggen. Heel direct, heel fysiek en toch heel onderbouwd.

Paul Bley

WHEN WILL THE BLUES LEAVE, uit: NOTES ON ORNETTE, SteepleChase, 1998. Bley, p; Jay Anderson, b; Jeff Hirshfield, d.

Ik ken die pianist en ik ken die compositie. Van een saxofonist maar ik kan niet op zijn naam komen. Dit swingt. Fijn gespeeld, ook met die stiltes. Wauw, een megatiming. Man, die speelt goed. Al swingt dit niet conventioneel, toch blijft het echt wel jazz. Heel technisch, maar wat een

mooie klank. Uri Caine? Al klinkt dit veel beter dan die *Live at the Village Vanguard* die ik van hem ken. Zalige muziek, alles zit mooi op zijn plaats. Duizelingwekkend, en toch zo vrolijk. Hier krijg ik veel energie van. Heel virtuoos, en toch zo speels.

(Achteraf) *Open to love*, van die cd ben ik wel een fan. Ik heb Bley ook live gezien in Bozar, en merkte toen op dat hij op twee telefoonboeken zat. En die cd met Gary Peacock en Paul Motian is ook heel goed.

Kaja Draksler

THE LIVES OF MANY OTHERS, uit: THE LIVES OF MANY OTHERS, Clean Feed, 2013. Draksler, p.

(Meteen) Dit is Kaja! We hebben samen getoerd.

Eerst Kaja solo, dan Kaja met Susana Santos Silva op trompet, dan de Beren Gieren en dan De Beren Gieren met Susana. Kaja heeft duidelijke ideeën, die ze heeft laten rijpen. Het zijn echt composities, ze speelt hier binnen duidelijke kaders. Een supergoeie pianiste, heel technisch, indrukwekkend om haar te zien opwarmen. In Boedapest zag ik haar eens een volledig geïmproviseerde set van een uur spelen, iets wat ze normaal niet doet. En aan 't eind speelde ze toen een stukje Bach, de eerste van de Goldberg Variaties. Leuke *prepared piano*-dingen, met klankschalen, stokjes allerlei. Mij trekt ze wel mee in haar verhaal. Ze is heel serieus met muziek bezig. Invloeden van Cecil Taylor? Hier hoor ik die niet, maar ik ken zijn werk eigenlijk onvoldoende. Indrukwekkend. Ook wel klassieke invloeden, ze is heel erg fan van de etudes van Brahms. Ze is iets meer geankerd in klassieke muziek. Ook Olivier Messiaen, en andere hedendaags klassieke stuff.

Craig Taborn

BODIES WE CAME OUT OF, uit: THE LIGHT MADE LIGHTER, Thirsty Ear, 2001. Taborn, p; Chris Lightcap, b; Gerald Cleaver, d.

Dat hele stuk draait om die baslijn. Dit is wellicht Craig Taborn? Ik hoor het aan zijn rechterhand, aan zijn lijntjes. Jazzpianisten hebben zo hun eigen licks. Zeer herkenbaar, soms is een lange lijn noten een bepaalde kleur. En dit stuk is ook in een heel mooie maatsort, ook typisch. Wat ik super vind aan Craig is dat hij zijn nummers echt binnenste buiten wil keren, hij wil ze echt van alle kanten kennen. Hij wil ook dat de bassist de melodie kan spelen, dat hij ze kan spiegelen. Dat hij het thema kan suggereren. Out of the box denken. Hij neemt de tijd op zijn concerten om zijn ideeën te ontwikkelen. Ik heb hem eens live gezien met Tim Berne, indrukwekkend. En die solo plaat (*Avenging angel*) is ook heel goed. Als hij vastzit, dan legt hij zichzelf regels op. Zoals: over 38 seconden verander ik dit nummer. Bizar, maar zo doet hij dat, heb ik eens in een interview met hem gelezen.

Kris Defoort Trio

LE VENT DES LANDES, uit: LIVE IN BRUGES, De Werf, 2012. Defoort, p; Nicolas Thys, elb; Lander Gyselincx, d.

Is dit een Noorse productie of zo? Die weidsheid en traagheid, die melancholie. Impressionistisch. Zeer zwaar geproduceerd. Over de klank van de drums is duidelijk nagedacht. Is dit Duits? Frans? Klinkt wel hip in ieder geval.

(Na een minuutje) Verdorie, dit is Lander op drums! Ja, hij is heel herkenbaar. En een elektrische bas: dit moet dus het Kris Defoort trio zijn. Nic en Lander klinken hier wel zeer spaarzaam. Die cimbalen, dat kan alleen Lander zijn. Dit doet me ook denken aan een plaat van (de Nederlandse pianist) Harmen Fraanje, met een Noorse bassist. Ook de klank is bijzonder, *compressed piano*, het volume wordt platgedrukt.

Lander staat voor het losbreken van de academisering van de jazz. We spelen samen in duo onder de naam BeraadGeslagen. Vier jaar geleden hebben we een reeks opnames gemaakt, zonder drums, met alleen maar allerlei kleine prulletjes. Daarnaast spelen we ook echte rock, een beetje punk, en ik zing erbij. Die band is een beetje ons *guilty pleasure*. Het is een feest om met Lander te spelen, ik leer heel veel bij van hem. Soundscapes en grooves die heel lang duren: het publiek is altijd mee. Deze zomer spelen we ook op Middelheim. We inspireren elkaar wel. Ik ben meer van het onaffe, niet afgelijnd of technisch hoogstaand, ik ga vaak voor de roes. Klassiek zit ook wel in mijn muziek. Ik kom uit de rockwereld, ben begonnen op elektrische bas en drums. Maar de liefde voor grooves hebben Lander en ik wel gemeen.

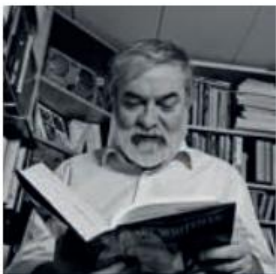
Jozef Dumoulin & The Red Hill Orchestra

INNER WHITE, uit: TRUST, Yolk High, 2014. Dumoulin, Fender Rhodes, keyboards; Ellery Eskelin, ts; Dan Weiss, d.

Wauw, wat een drumsound. En die keyboards, geen orgel, maar een Fender Rhodes, doet me aan Jozef Dumoulin denken. Is die drummer Eric Thielemans? Neen, dit moet Dan Weiss zijn, in het Red Hill Trio van Jozef. Jozef kiest zijn drummers met zorg. Dit is heel rare muziek, die spaarzaamheid. Op hun concert speelde Ellery wel zeer tam. De vibe op die plaat is heel bijzonder. Eigenlijk is dit non-muziek, ver weg, anti-westers, een beetje zen, het gaat niet naar een climax. Jozef is een supergoeie pianist. Heb les bij hem gevolgd, leren componeren en zo. Die solo Fender Rhodes-cd van hem is ook heel bijzonder, super extreem, luid en zeer *distorted*. Alleen hij maakt zulke muziek. Een Fender Rhodes is een onbevredigend instrument, maar hij doet er wel iets mee.

Muziekkeuze en reacties opgetekend door
Peter De Backer

Album Souvenir

Horen en zien

Marc Van den Hoof

Soms, om te horen of ik nog wel een beetje goed hoor, luister ik naar het nauwelijks getik van de secondewijzer op mijn vrouw haar kleine polshorloge.

Links goed, rechts iets minder blijkbaar. Om te zien hoe het met mijn ogen gesteld is, lees ik de hoofdpijnlettertjes in CD-booklets of op de tot CD-afmetingen verkleinde facsimile's van oorspronkelijke LP-hoezen. Een enkele keer kan het lezen van de *liner notes* puur tijdverlies zijn, behalve dan dat het zo'n oogtest is. Maar minstens al even geregeld steek je er iets van op. Zo lees ik bijvoorbeeld geboeid de teksten bij de CD's in de *Jazz At The Concertgebouw*-serie van het *Nederlands Jazz Archief*. Zoals dat in de jazzliefhebberij gaat, zijn het dikwijls verhalen die je min of meer kent, maar dan in een andere versie, door andere ogen, met andere accenten. Af en toe zit er in zo'n verhaal geheel onverwacht nog een ander verhaal. Zo kocht ik al enige tijd geleden in de reeks *Collectables Jazz Classics* de heruitgave van twee Atlantic LP's op één CD: *Warne Marsh* uit 1958, en *The Flowering* van het Charles Lloyd kwartet uit 1971. Van beide platen waren de oorspronkelijke hoesteksten bijgevoegd in het CD-boekje: Nat Hentoff over Marsh en George Avakian over Lloyd. Vooraan op het boekje staan in het klein de oorspronkelijke 30cm hoezen afgebeeld. Marsh gefotogra-

feerd van dichtbij. Bij Charles Lloyd ook een zwart-wit portretje, helemaal in de rechterbenedenhoek van de hoes, en de rest van de hoes gevuld met een kleurrijk flower power afro kapsel. Avakian vertelt in z'n tekst dat het album is opgenomen in Oslo en hoe goed dat daar lukte met een *sound engineer* die net uit Israël naar Noorwegen was gemigreerd en met wie hij Duits kon spreken, want dat Noors toch enzovoort enzovoort.

Maar hij heeft ook over de cover: die is het werk van Jacques Richez, "one of Belgium's leading design artists", en meer nog "one of Europe's most imaginative designers in all media", en nog meer "a fan of such magnitude

that he has sped the neighboring countries in his racing car to catch a performance by the Quartet" ... Jacques Richez, geboren in het Franse Dieppe in 1918, studeerde in Mons, in België gebleven en gestorven in Brussel in 1994. Een overzicht van z'n uitgebreide en merkwaardige grafische werk is te vinden op het internet. Tot z'n bekendste 'beelden' behoren de affiche van de Expo 58, de G van een grote bank, en de Iris van de Région Bruxelles-Capitale. En voor u en mij voortaan ongetwijfeld ook: de hoes van *The Flowering* van het Charles Lloyd kwartet met Keith Jarrett, Cecil McBee en Jack deJohnette. Hij doorkruiste heel Europa om Lloyd te zien en te horen. Ik zou Jacques Richez graag gekend hebben. In 1966 had Lloyd met datzelfde kwartet overigens ook al eens live opgenomen in Oslo: *Charles Lloyd In Europe*. Aangeschaft in een Japanse heruitgave met een jammer genoeg ééntalig Japans boekje. Maar toch nieuwsgierig naar de vervaardiger van de facsimile hoes, of het ook weer Jacques Richez is geweest. De lettertjes zo klein dat ik een vergrootglas nodig heb. Stanislaw Zagarski ontcijfer ik. Maar ook dat de foto die Zagarski in z'n cover art heeft gebruikt, gemaakt is door Annie van Baelen. Hoe zou het met Annie van Baelen zijn?

Met mijn ogen gaat het inmiddels nog goed, zie ik.

i277
JazzFlits

JAZZFLITS
verschijnt twintig
keer per jaar met
nieuws
platenrecensies
concertverslagen
boekbesprekingen

WWW.JAZZFLITS.NL

30CC

JAZZ & WORLD

VR 09.10.15 » 20.00 UUR » 30CC/SCHOUWBURG

BASSEKOU KOUYATÉ & NGONI BA (ML)

MOOIE MELODIEËN, RITMISCHE BREAKS EN ONVERWACHTE ESCAPADES. SUPPORT: LENNAERT MAES, STOOMBOOT, NOÉMIE SCHELLENS, ALAIN LOUIE EN ANDRIES BOONE

DI 13.10.15 » 20.00 UUR » 30CC/WAGEHUYS

SECRETS TRIO MASSOT-FLORIZOONE-HORBACZEWSKI & CLARON MCFADDEN (US)
I.H.K.V. JAZZLABSERIES

KLEINE EN GROTE GEHEIMEN OVER HET LEVEN, DE LIEFDE EN DE DOOD. EEN INTIMISTISCHE MUZIEKVOORSTELLING DIE DE GRENZEN VAN KLASSIEK EN JAZZ AFTAST.

DO 29.10.15 » 20.00 UUR » 30CC/WAGEHUYS

ADHD (IS) SUPPORT: JOZEF VAN WISSEM (NL)

EEN BRUG TUSSEN DE DONKERE NOORDELIJKE WINTER EN DE VERRASSENDE EXPRESSIEVE KRACHT VAN DE AVANT-GARDISTISCHE SCENE VAN REYKJAVIK.

DO 12.11.15 » 20.00 UUR » 30CC/SCHOUWBURG

SALIF KEITA (ML) THE ACOUSTIC TOUR

DE 'GOUDEN STEM VAN AFRIKA' KEERT TERUG NAAR ZIJN ROOTS. STEMMEN EN SNAREN IN EEN PRACHTIGE ACOESTISCHE SHOW.

INFO & TICKETS

WWW.30CC.BE - 016 300 900 - 30CC/TICKETBALIE, DIESTSESTRAAT 49, LEUVEN

FERMIE MADELONNE

36ste

GOUVY

JAZZ & BLUES FESTIVAL

7, 8 & 9

AUG. 2015

Vrijdag 7 - 19:00 - JAZZ :

Renaud Patigny 4tet (B/Burundi)

Bobby Watson 4tet (USA)

Manu Di Bango Jazz 7tet (Cameroun)

Swing Dealers (B) Club

Sal La Rocca 5tet (B/NI) Club

Zaterdag 8 - 17:00 - JAZZ :

Myrddin Jazz Flamenco Trio (B/Sp)

Stéphane Belmondo trio (f) - Love for Chet

Dani Klein / Sal La Rocca 4tet (B) [ex Vaya con dios - hommage à Billie Holiday]

David Sanchez 4tet (USA)

Nitcho Reinhardt Trio (F) Club

Bruce Ellison & The Jellodies (USA/B) Club

Zondag 9 - 16:00 - BLUES :

Leburn Maddox's Blues Band (USA)

Candy Kane Blues Band (USA)

Wille & The Bandits (UK)

Joe Louis Walker (USA)

The Rattlers (B) Club

Hypnotic-Wheels (F) Club

The Last Row (B) Club

+32 (0)80/51.77.69

gouvy.eu/madelonne

Billie Holiday**'La Grande Chanteuse Noire'
in België (1954)**

De België-Billie connectie wordt vaak herleid tot één naam: pianist Mal Waldron die Billie Holiday begeleidde vanaf 1957 tot aan haar dood en sinds 1987 in Brussel woonde. Wat echter zelden onder de aandacht komt, is dat Billie ook in België concerteerde. Tijdens haar allereerste Europese tour in 1954 deed ze niet enkel Brussel aan, maar tevens Antwerpen. Al lijkt elk fysiek bewijs van haar Antwerpse passage te ontbreken.

foto: © William Gottlieb

Billie Holiday

Leonard Feather's Jazz Club U.S.A.

Het is in de eerste plaats aan de invloedrijke Britse jazzcriticus Leonard Feather te danken dat Billie Holiday überhaupt naar Europa afreisde. Hij overtuigde Elinore Harris – Billie's enige echte geboortenaam – ervan dat het oude continent op haar zat te wachten en haar met open armen zou ontvangen. In Europa werd jazz pas echt als een waardige kunstvorm beschouwd. In 1954 was het zover. Dan trekt een heuse jazzcaravan doorheen Europa onder de naam Jazz Club U.S.A., genaamd naar Feather's invloedrijke jazzprogramma op de Amerikaanse radiozender Voice of America dat wereldwijd te beluisteren was. Op de affiche: een avondvullend programma met niet minder dan vier acts. Het trio van vibrafonist Red Norvo, het kwartet van clarinettist Buddy DeFranco, het *all female* trio van pianiste Beryl Booker en uiteraard Lady Day.

Ook de Hot Club De Belgique komt alle hulde toe, want het is dankzij hen dat Billie Holiday in België belandde. De Hot Club was opgericht in '39 met als doel jazz te promoten. Daarbij brachten ze een o.a. een tijdschrift uit, hadden een radioprogramma en organiseerden concerten. De meeste daarvan vonden plaats in het Brusselse Palais des Beaux-Arts, vandaag gekend als Bozar. 1954 was tevens het jaar waarin de Hot Club er – hou u vast – Sidney Bichet, Count Basie, Woody Herman en Ella Fitzgerald inviteerden.

Hot Club de Belgique présente Jazz Parade U.S.A.

De Hot Club kondigde het concert aan als Jazz Parade U.S.A. waarbij Billie Holiday werd omschreven als *'La Grande Chanteuse Noire'* zoals te lezen was in het prachtige programmaboekje dat bij het concert hoorde. Voor het concert moest u welgeteld 125 Belgische Franken betalen. Dat was destijds het equivalent van 3 euro en nu 'amper' 30 euro.

De avond werd mooi in het Frans ingeleid door haar goede vriend Leonard Feather wiens dochter Lorraine Feather later Billie's petekind zou worden. Opvallend: Billie kondigde live zelden haar songs aan, laat staan dat ze tussen haar songs praatte. De muziek sprak voor zich. Maar dat was anders in Brussel. Zou het de warmte zijn van het Europese publiek dat haar deed ontgooien? Ze introduceerde zelfs tot drie maal toe haar songs en bedankte het publiek uitvoerig: *"Thank you very much Ladies and Gentlemen. You're a very, very lovely audience."* De setlist was kort – slechts acht songs

— met daarop: 'He's Funny That Way', 'All Of Me', 'My Man', 'Them There Eyes', 'Don't Explain', 'I Cried For You', 'Fine And Mellow' en als afsluiter 'What A Little Moonlight Can Do'.

Leonard Feather bleek met andere woorden gelijk te krijgen en schreef na afloop van de Europese tournee: "Confronted by dozens of photographers milling around everywhere, greeted by admirers bringing flowers and asking for autographs, Billie felt a warm glow that had been missing from her dreary domestic rounds of sleazy nightclubs and theatrical vaudeville shows. The Jazz Club USA tour was a unique event for Lady Day ... It gave a few precious weeks of being wanted, of being fêted and lionized and never Jim Crowed." (de Jim Crow wetten legaliseerden eind 1890 de rassenscheiding in de US, nvdr)

Getuigenis van het concert in Palais des Beaux-Arts

En plots vroegen we ons af: zouden we nog iemand vinden die ons het concert - dat meer dan 60 jaar geleden plaats vond - kan vertellen? Een gouden tip leidde ons naar jazzverzamelaar Steven 'Etienne' Wante, inmiddels 89. Bij hem thuis staan duizenden jazzplaten (78 rpm, alfabetisch gerangschikt via label) en hij ontmoette zowat alle jazzgrootheden waaronder Louis Armstrong ("we namen hem mee naar een nachtclub waar hij voor het eerst 'C'est Si Bon' hoorde, een dag later in Parijs nam hij de song op in zijn set.") Duke Ellington ("Hij schreef me zelfs nieuwjaarsbrieven") en Coleman Hawkins ("Een grote mijneer").

Zeg me dat het niet waar is of ik sterf ter plekke van jaloezie: was je aanwezig op het Befaamde Belgische Billie Holiday Concert in Brussel?

Steven Wante: Absoluut. Ik heb haar zelfs ontmoet.

Moge God de Vader – en daarmee bedoel ik uiteraard John Coltrane - mij nu in de hemel ontvangen.

(lacht) Ik heb er zelfs bewijs van. Kijk: dit is een boekje waarin ik zowat een 70-tal handtekeningen heb verzameld van befaamde jazzmuzikanten. Van Buck Clayton over Coleman Hawkins tot Red Norvo en ... Billie Holiday.

Was je fan van Billie of ging je naar Bozar voor de andere artiesten?

Fan! Ik had namelijk al haar platen. Ik had Billie ook veel liever dan Ella

Fitzgerald. Ella is technischer, Billie had meer soul. Iets dat me meer aansprak. Sommigen zeggen dat Billie een kinderstem heeft, maar ze leefde wat ze bracht. Het moet verschrikkelijk voor haar geweest zijn dat ze bijvoorbeeld niet in hetzelfde hotel mocht overnachten als Artie Shaw, haar orkestleider uit die tijd. Terwijl zij dé vedette was.

In de jaren '50 was Billie's lichamelijke verval groot. Was dat merkbaar?

Nee, helemaal niet. Daar was niets van te merken.

Je had lef om zomaar de backstage binnen te vallen.

(lacht) Dat viel wel mee hoor. Ik raakte backstage omdat ik met Albert Betonville optrok, de peetvader van de Belgische jazz en mede-organisator van het concert.

Het ongekende Antwerpse concert van Billie Holiday

Iemand fluisterde mij in dat je Billie Holiday ook in Antwerpen hebt ontmoet.

Klopt. Weinig mensen weten dat ze ook in Antwerpen heeft opgetreden. In de Elisabethzaal nog wel. Veel mensen vragen me soms: ben je daar zeker van? Wel: 100%!

Was je zelf op het concert aanwezig?

Natuurlijk. Het was hetzelfde programma als in Brussel met Red Norvo en Buddy DeFranco. Billie moest optreden na de pauze, maar naarmate die naderde was ze nog steeds onvindbaar en begon men zich terecht zorgen te maken. Een van de muzikanten had haar van de bus zien stappen in de buurt van de Oudaan vlakbij het historisch centrum waar ze recht een bar binnen dook. Ik ben er meteen met Louis Vaes, de toenmalige voorzitter van de Antwerpse Jazz Club, naar toe gereden. In het derde café dat we binnen vielen, zagen we haar zitten aan de toog en brachten haar rechtstreeks naar de Elisabethzaal.

Billie was in haar gloriejaren een groene Cadillac gewoon. Had jij er ook een?

(lacht) Het was geen groene Cadillac, wel mijn allereerste auto: een blauwe Mercedes. Billie zat naast me, vooraan in de auto. Helaas heb ik daar geen foto's van. Op zo'n moment denk je daar niet aan.

Billie was altijd uitermate stijlvol gekleed. Toen ook?

Ja! Ze was mooi uitgedost voor het optreden. En ze was vriendelijk bovendien. Haar man Louis McKay was er ook bij, hij zat op de achterbank maar zei niet veel.

De man met de niet al te beste reputatie.

Weet je: zet tien man in een ruimte en Billie nam er steeds de slechtste uit. Je hebt nu eenmaal mensen die eerder een charlatan vertrouwen dan iemand met het hart op de juiste plaats.

Tot slot: hoe komt het dat er geen fysiek bewijs bestaat van het optreden in Antwerpen?

Geen flauw idee. Het magazine van de Hot Club schreef vooral over Brusselse activiteiten. Tijd om eens in de archieven van de Antwerpse Jazz Club te duiken.

Handtekening Billie Holiday die Steven Wante in '54 kreeg in Antwerpen

Kurt Overbergh
'Billie Holiday in New York'
billieholidayinnewyork.blogspot.be

Het concert in Bozar is integraal te horen op 'BANNED FROM NEW YORK, LIVE 1948-1957' (2-CD, Uptown Records)

De ultieme Billie Holiday compilatie: bestaat hij?

Naar aanleiding van de viering van de 100ste verjaardag van Billie Holiday regent het volop compilaties. Helaas zijn verzamelaars wegens rechtenkwesties steeds aan één label gebonden en belichten ze bijgevolg 'slechts' één periode uit de carrière van een artiest. Hoe zou de ideale Billie Holiday verzamelaar er dan moeten uit zien? Een poging tot onomstootbare theorie in zeven argumenten. Laat de discussies alvast een aanvang nemen!

Toegegeven: het is geen evidente vraag. Maar heeft iemand zich ooit bezig gehouden met de gedachte hoe Billie Holiday haar oeuvre zelf in retrospectief zou benaderen? Hoe ze het beste zou plukken uit de om en bij de 330 'rhythm' en 'torch' songs die ze ons naliet? Het klinkt een tikje hooghartig, maar we wagen het er op en kruipe in Billie's hoofd. Weg met het achterhaalde en sim-

plistische debat waarbij de zogenaamde 'vroegere periode' wordt afgewogen tegenover 'de latere periode'! De waarheid is veel laagder. De premisse waar we van uitgaan is dat elke periode zijn hoogtepunten en (dus inherent) ook zijn kneusjes kent. Onderstaande stellingen krijgen alvast de denkbare zegen mee van Lady Day en vormen de basis voor dé ultieme Billie Holiday-compilatie (BHC).

#1: Drie artistiek evenwichtige periodes

Zelden een artiest geweten die een bepaalde periode uit zijn/haar eigen oeuvre verwerpelijk vindt. Net daarom moet de ultieme BHC een drieluik zijn, netjes geënt op de zogenaamde drie te onderscheiden artistiek evenwaardige periodes van Lady Day. In de jaren '30 was haar thuishaven Columbia onder leiding van haar ontdekker/producer John Hammond. De jonge eloquente Billie werkte met orkestleiders Benny Goodman, Teddy Wilson en Artie Shaw in de hoogdagen van de swing. Maar Billie vertrapte de tempo's tegen de tijdgeest in tot wat Teddy Wilson later als 'rhythm songs' zou bestempelen. Haar vaak onderbelichte tweede periode reflecteert de overgang van de jonge Billie naar 'volwassen chanteuse' en weerspiegelt haar jaren '40 gelinkt aan Decca en Commodore-platenbaas/producer Milt Gabler. Hét kantelmoment: de anti-lynch song 'Strange Fruit' waarmee Billie onverwacht haar eerste hit scoorde. Billie's laatste en meest gekende periode (jaren '50) staat synoniem met Billie als torch singer en is in hoofdzaak gelinkt aan producer Norman Granz. Een fel besproken periode omdat haar stem door haar heftige levensstijl (haar heroïne- en drankgebruik verzwakte haar lichaam) niet meer de zuiverheid heeft van de jaren '30. Maar meer dan ruwe diamanten genoeg om ook deze periode volop te koesteren.

#2: "I always wanted Bessie's big sound and Pops' feeling."

(Billie Holiday)

Billie had twee grote helden: Bessie Smith ('The Empress of the Blues') en Louis Armstrong (of 'Pops' zoals ze hem steeds noemde). Elke opname die naar hen leidt, verdient dan ook een plek op de ultieme BHC. Met Louis Armstrong nam ze twee duetten op en van Bessie Smith herwerkte ze een resem *standards*.

Luister naar: 'You Can't Lose A Broken Heart' - 'My Sweet Hunk O' Trash' - 'Do Your Duty' - 'Gimme A Pigfoot (and a Bottle of Beer)' - 'T ain't Nobody's Business if I Do'

Billie Holiday, 1941

foto: © Murray Korman N.Y.

#3: 'The Unholy Three' - Billie Holiday, Buck Clayton en Lester Young

Billie Holiday hield er een platonische liefde op na met saxofonist Lester Young. Hij gaf haar de naam Lady Day, en zij hem in ruil de naam 'Prez' naar President. Samen met trompettist Buck Clayton doopten Billie en Lester zichzelf 'The Unholy Three'. De opnames die ze samen in de 2de helft van de jaren '30 maakten voor Columbia worden algemeen beschouwd als de mooiste momenten uit de jazzgeschiedenis.

Luister naar: *'This Year's Kisses' - 'I Must Have That Man' - 'Mean To Me' - 'Foolin' Myself' - 'Travelling All Alone' - 'I Can't Believe That You're In Love With Me'*

#4: 'Lady Writes The Blues'

Billie Holiday kreeg in het begin vooral middelmatige songs toegeschoven die ze zich wonderwel eigen maakte en tot standards verhef. Maar Billie Holiday zelf schreef ook songs. Een 20-tal staan op haar naam. Sommige daarvan – *'Preacher Boy'* (een song over haar toenmalige man Louis McKay) en *'Left Alone'* werden helaas nooit opgenomen.

Luister naar: *'Billie's Blues' - 'Don't Explain' - 'Fine And Mellow' - 'God Bless The Child' - 'Lady Sings The Blues'*

#5: "She came into the studio, turned around and walked right out! I went after her and asked her what was wrong. "Oh man, those strings hit me really hard."

(Orkestleider Salvador Camarata tijdens de Decca-opnames in de jaren '40)

Billie droomde er steeds van om met een strijkorkest te werken. In de jaren '40 was het een symbool van *ultimate stardom* en slechts een handvol artiesten zoals Frank Sinatra of Bing Crosby konden genieten van deze voorkeursbehandeling. Tot Decca haar wens inhuldigde. Het zou duren tot haar fel bediscussie-

eerde laatste opnames (het album 'Lady In Satin' alsook 'Last Recordings') dat ze opnieuw de studio indook om onder leiding van Ray Ellis met orkest op te nemen.

Luister naar: *'That Ole Devil Called Love' - 'I'm A Fool To Want You' - 'All The Way'*

#6: Billie's favorieten

Billie had ook haar eigen favorieten. Songs die ze extra koesterde zoals *'Yesterdays'*, een *all-time favorite* van haar. Al was ze karig met uitleg: *"I think it's beautiful and tells a story."* Ook *'Some Other Spring'* stond bovenaan haar lijstje. Billie had spijt dat het geen hit werd *"...despite being the most beautiful thing I've ever heard."* Tot slot beschouwde ze haar album *'Lady In Satin'* als haar *'finest work'*.

Luister naar: *'Some Other Spring' - 'Yesterdays'*

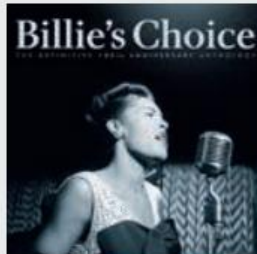
#7: Weg met outtakes: leve de andere versie!

Een typische jazzziekte: het overaanbod aan outtakes waarvan een specialist vaak het verschil niet eens hoort tussen take 17 en take 28. Als Billie iets tweemaal opnam, was het tenminste meteen een radicaal andere versie waar ze naast het tempo ook vaak de tekst wijzigde. Beste voorbeeld: *'My Man (Mon Homme)'*. De jonge Billie nam het nummer op in de jaren '30 op voor Columbia, maar schrapte de lijnen *"He beats me too, what can I do?"* Later – Billie's relatie met mannen was van complexe aard – nam ze het nummer opnieuw op voor Decca en voegde ze de geschrapte tekst er aan toe. Billie zong wat ze leefde. De rest van haar leven hield ze zich tekstueel aan de 'opgeklopte' versie.

Luister naar: *'My Man' - 'Love Me Or Leave Me' - 'God Bless The Child'*

Klaar? Compileren maar!

Kurt Overbergh
'Billie Holiday in New York'
billieholidayinnewyork.blogspot.be

WIN WIN WIN
BILLIE'S CHOICE
THE DEFINITIVE
100TH ANNIVERSARY
ANTHOLOGY

Dankzij Universal en Jazzmozaïek maak je kans om deze schitterende compilatie te winnen.

Wedstrijdvraag:

Wat is de bijnaam van Billie Holiday?

Om kans te maken stuur je voor 17 juli het antwoord op de wedstrijdsvraag naar redactie@jazzmozaiek.be met als onderwerp BILLIE. Vermeld hierbij je naam, adres & mailadres.

De driedubbelaar 'BILLIE'S CHOICE' verscheen via Universal.

Initiatie- en vervolmakings- stage voor jazzmuziek //

VAN 19 TOT 25 JULI 2015 @ LA MARLAGNE - Wépion

WWW.LESLUNDISDHORTENSE.BE

JAZZ

31ste
EDITIE

VERT

Nieuw op cd/lp/dvd

Jazzmozaïek klasseert in deze rubriek de cd's (nieuwe releases en heruitgaven) in alfabetische volgorde.

REDACTIE

Mischa Andriessen, Peter De Backer, Benny Claeysier, Frederik Goossens, Chris Joris, Bernard Lefèvre, Guy Peters, Georges Tonla Briquet, Dirk Roels, Pablo Smet, Arne Van Coillie, Marc Van de Walle

DEADLINE VOLGENDE NUMMER

Te bespreken cd's, dvd's en ander audiovisueel materiaal graag **ten laatste op 27 juli 2015** op het redactieadres: Jazzmozaïek, De Jaeger Evelien, Wijngaardstraat 5, 1755 Gooik (Belgium)

Mohammed Abozokry & Heejaz extended
RING ROAD
Jazz Village – 74:38
*****

Mohammed Abozokry is een zeer jong oud-speler en componist. Hij komt uit Egypte, maar studeerde in Frankrijk waar hij deze band voor zijn tweede cd rekruteerde. Op zijn instrument is hij een geweldenaar, schijnbaar moeiteloos komen onmogelijke maatsorten in halsbrekend tempo voorbij. De grote klasse van Abozokry is dat hij zijn technisch kunnen niet doorlopend hoeft te etaleren en hij dat virtueuze machtsvertoon alleen inzet wanneer de compositie dat kan verdragen of er zelfs om vraagt. De zorg voor het geheel hoor je voortdurend terug. Een heel goede zet is bijvoorbeeld het gebruik van percussie in plaats van drums. Het houdt de muziek open en ruimtelijk, laat ook het spannende samenspel tussen oud en piano alle gelegenheid om een veelheid aan kleuren voorbij te laten komen. Met een constante *drive* en soms prettig eenvoudig klinkende melodieën die daardoor fijn blijven hangen, is *Ring Road* een opwindende plaat geworden. Die enkele keer dat je het wel gehoord denkt te hebben, tovert Abozokry weer iets weergaloos uit de snaren en is de luisteraar direct terug bij de les.

Mischa Andriessen

Mohammed Abozokry (oud), Benoit Baud (saxen), Anne-Laure Bourget (tabla, derbouka, cajón, daf), Hugo Reydet (cb), Ludovic Yapaudjian (p).

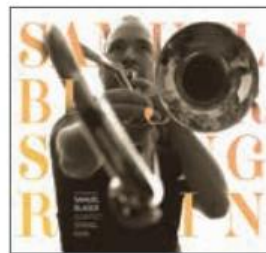
Aka Moon
AKA BALKAN MOON/ALEFBA
Outhere – 66:10 + 67:42
****

Fabrizio Cassol kan het niet laten om met zijn twee vaste metgezellen, Stéphane Galland en Michel Hatzigeorgiou, het eigen netwerk tussen jazz, hedendaags, wereldmuziek en klassiek alsmaar verder uit te breiden. Voor wie niet meer kan volgen, is er een (gedeeltelijke) inhaalbeweging met deze dubbele live cd. Het hoofdstuk met betrekking tot de Balkan, *Aka Balkan Moon*, werd opgenomen in Flagey (26 juni 2014). Vergeet alle vooroordelen tegenover klezmer, balorkesten uit Oost-Europa en de clichéklanken van sopraansaxofoons en violen in dergelijke context. In de vijftien minutenlange openingstrack krijg je meteen een gans gamma van avontuurlijke combinaties die blijven boeien. Een ongelooflijke krachttoer van Cassol als componist om traditie, evolutie en revolutie op één lijn gelijk te stellen. Met natuurlijk heel wat aandacht voor harmonie, muzikaal maar ook achterliggend politiek en sociaal. Op *Alefba* vinden we eenzelfde aanpak terug maar dan met een deel van de Noord-Afrikaanse en mediterrane muziekcultuur. Opmerkelijk is hoe er fijnzinnige links worden gelegd met *Aka Balkan Moon*. Hier overwegen vooral de vocalen. Het bewijs dat intellect en doorgedreven composities niet per se het tegengestelde moeten betekenen van spelplezier en publieksfeest. En dat *Aka Moon* na twintig jaar nog steeds garant staat voor avontuur en kwaliteit.

Georges Tonla Briquet

Fabrizio Cassol (as), Michel Hatzigeorgiou (b), Stéphane Galland (d) + Tcha Limberger

(v, voc), Nedyalko Nedyalkov (kaval), Tima Nedyalkova (voc), Fabian Fiorini (p), Vladimir Karparov (ss), Stoyan Yankulov (d) + Magic Malik (f, voc), Mustafa Saïd (oud), Amir ElSaffar (t, santur, voc), Khaled Alhafez (voc), Khaled Aljaramani (oud, voc), Tcha Limberger (v, voc), Sheikh Ehab Younes (voc), Misirli Ahmet (darbuka), Emmanuel Baily (g)

Samuel Blaser Quartet
SPRING RAIN
Whirlwind – 49:21
****

Voor zijn nieuw label brengt de Zwitserse trombonist een ode aan Jimmy Giuffrè aan de hand van drie stukken die deze ooit schreef, aangevuld met eentje van Carla Bley en eigen composities. De aanpak blijft dezelfde als op zijn vorige platen. Zijn zoekfunctie naar nieuwe wendingen staat nog altijd op, zowel om de mogelijkheden van zijn instrument verder uit te diepen als om compositorische grenzen te doorbreken. Deze assertieve instelling leidt naar zeer gelaagde composities en bewerkingen. Opener en afsluiter zijn heel lyrisch opgevat maar het verhaal tussen start- en eindpunt zit boordevol spanningsbogen. De rol van toetsenist Ross Lossing is hierbij regelmatig bepalend zoals in *Umbrà*. Producer was Robert Sadin (Wayne Shorter, Herbie Hancock). Blaser illustreert dat improvisatie en een vrije aanpak de traditie van swing en blues perfect kunnen aanvullen en vooral verrijken. Hoog tijd dat deze muzikant doorstoot naar de wereldtop.

Georges Tonla Briquet

Samuel Blaser (tb), Ross Lossing (p, frh), Drew Gress (cb), Gerald Cleaver (d)

The Jasper Blom Quartet
AUDACITY
Mainland Records - 46:15
***

De Nederlandse saxofonist Jasper Blom heeft het bijzondere talent om complexe muziek toch toegankelijk te laten klinken. Onder de pakkende melodische en ritmische patronen die aan de oppervlakte liggen, schuilt doorgaans een ingenieuze constructie die zich niet onmiddellijk laat doorzien en ervoor zorgt dat je niet snel uitgeluisterd raakt. *Audacity* is de vierde cd van zijn kwartet waarin een aantal voortreffelijke Nederlandse muzikanten spelen. Vooral gitarist Jesse van Ruller blijft als musicus groeien. Op de vorige drie cd's smolt Blom een mooi amalgaam van pop en jazz, de catchy directheid van de eerste, de dynamiek en virtuositeit van de tweede. Op *Audacity* wordt die lijn verder doorgetrokken met onder meer een prominente rol voor twee zangers. Het leverde lovende recensies op, maar was voor schrijver dezes aanvankelijk een stap te ver. *Audacity* is drukker dan de voorgangers, flirt ook nadrukkelijker met Braziliaanse muziek en zo was er meer dat de spontane klik anders dan bij de voorgaande platen niet tot stand bracht. Aanvankelijk dus – want *Audacity* is toch weer een echte Blom – blijven afspelen, de klik volgt alsnog.

Mischa Andriessen

Jasper Blom (ts, voc, effecten), Jesse Van Ruller (g), Frans van der Hoeven (cb,b), Martijn Vink (d, perc). Gasten: Lilian Vieira (voc), Ruben Hein (voc), Bart Fermie (perc)

Bogus
CAP D'OR
Bogus Music – 41:09
***

Dit kwartet brengt schitterende en frisse jazzy composities. Vanuit de folk zijn ze geëvolueerd naar een mix van jazz en wereldmuziek. Hun muzikale lijnen worden vooral gedragen door de saxofoon en de gitaar, en het mag gezegd: het klinkt allemaal erg netjes, soepel, melodieuze en transparant – soms iets té geschaafd. Dit is kwalitatieve en erg toegankelijke muziek. De saxpartijen zijn gedreven maar trekken de aandacht iets teveel naar zich toe. Soms zijn ze lang uitgesponnen, en daardoor veroorzaken die doorgedreven solo's een eentonigheid. Beknoptheid en gebaltheid zijn hem vreemd. Wellicht is dit een typische beginnersfout, want muzikaal heeft hij wel iets te vertellen. Blikvanger in de groep is zeker de gitarist die met een eigen geluid en een erg melodieuze stijl meteen opvalt. Elektrisch zowel als akoestisch weet hij zijn mannetje te staan, en afwisseling van stijl is zijn handelsmerk. Merken we ook nog op dat Bart Maris gastmuzikant is op *Tel Aviv Express*. Deze kerels zijn dus in goeden doen, en we verwachten alleszins meer leuks van deze groep!

Marc Van de Walle

Florian de Schepper (g), Ambroos de Schepper (s), Ludo Stichelmeyer (d, perc), Jonas Schays (b). Gast: Bart Maris (t)

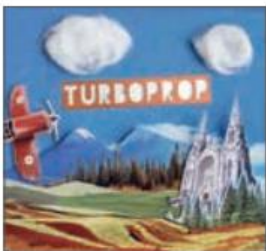
Peg Carrothers
EDGES OF MY MIND

Vision Fugitive – 43:36
****

Peg kwam met haar echtgenoot-pianist Bill Carrothers al in de kijker (*Armistice 1918, Sunday Morning*), maar dit is haar eigen ding, prominent als zangeres. Haar fluweelzachte timbre past perfect bij de wat mijmerende, poëtisch geladen songs (*Gentle Annie, Edges Of My Mind, Listen Here, For All We Know*). Prachtig hoe de mandoline, altijd op het voorplan, zich plooit naar haar ijle stem. Zo ook in Pegs eigen *Hold On*. Daarnaast covert ze Legrand's *Once Upon A Summertime* en popklassiekers (*Dream On* van Aerosmith, *Sympathy For The Devil* van The Rolling Stones en *I Can See Clearly Now* van Johnny Nash). Zelfs dan blijft ze authentiek doorgaan op haar eigen ritme en intimistische sfeer. *Edges Of My Mind* met de betoverende stem van Peg Carrothers is echt een ontdekking! Zoals bij dit label gebruikelijk is los een luxueus geïllustreerd inlegboekje toegevoegd, in dit geval met de teksten, en foto's van Amerika in de jaren 40 van de hand van Russell Lee, Jack Delano, Marion Post Wolcott e.a.

Bernard Lefèvre

Peg Carrothers (voc), Bill Carrothers (p), Dean Magraw (g, man), Billy Peterson (b), Gordy Johnson (b)

Ernesto Cervini
TURBOPROP

Anzic Records – 68:11
****

De speelse hoestekening en de keuze om een versie te brengen van de ballad *Cheer Up Charlie* uit de (kinder)film *Charlie And The Chocolate Factory*, staan in schril contrast met de vurige muziek die hier verder te horen valt. Dit is hedendaagse jazz op het scherp van de snee maar wel sterk verankerd in het (bop)verleden. De manier

waarop sopraan- en alt saxofoon het eerste nummer steeds verder opentrekken, duidt meteen op wat nog allemaal volgt. Dit zijn zes muzikanten die elkaar voortdurend aanporren en stimuleren om tot het uiterste te gaan, energiek voortdrijvend op de continue impulsen van elkeen. De dialoog die de blazers ontpinnen in het korte *Bindi Bop* is een ander mooi voorbeeld van hun flexibiliteit. De drieëndertigjarige Cervini (die tevens piano en klarinet studeerde) pende de meeste composities. Verder eveneens bewerkingen van *Red Cross* (Parker), *The Windup* (Jarrett) en *The Engulfed Cathedral* (Debussy). Een perfecte sollicitatie om uitgenodigd te worden door clubeigenaars en programmatoren.

Georges Tonla Briquet

Tara Davidson (as, ss), Joel Frahm (ts), William Carn (tb), Adrean Farrugia (p), Dan Loomis (b), Ernesto Cervini (d)

Joan Chamorro & Andrea Motis
FEELING GOOD

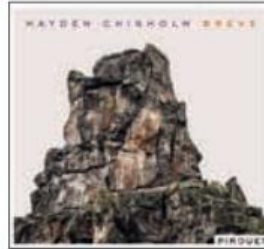
Bucbonera Records- 61:25
**

In haar thuisland Spanje staat de negentienjarige Andrea Motis aan de top sinds bassist en bigband leider Joan Chamorro haar onder zijn vleugels nam een aantal jaar geleden. De man heeft duidelijk neus voor talent. Motis heeft niet alleen een stem die perfect past bij het repertoire van oude jazzstandards, ze speelt ook nog eens trompet en saxofoon. Dat ze er al even verleidelijk uitziet als ze klinkt, kan natuurlijk ook geen kwaad. Vooral opvallend is de manier waarop klassiekers als *Besame Mucho, Easy Living, My Funny Valentine* of *Gee Baby, Ain't I Good To You* een nieuwe wending krijgen maar toch hun patina bewaren. Ook bossa nova staat op het programma. De muzikale omliggende varieert van kwintet en strijkerskwartet tot een heuse bigband blazerssectie van jongeren. Norah Jones en Melody Gardot zijn nooit ver weg evenmin als de Franse chanteuses uit de jaren zestig maar een berekend flirten wordt het nooit. Heel passend in de hele retroscene rond Lindy Hop-avonden en aanverwante dansevenementen. Na de grote desillusie van Stacey

Kent op Jazz Middelheim vorig jaar, kunnen ze best deze Andrea Motis eens uitnodigen.

Georges Tonla Briquet

Andrea Motis (voc, t), Joan Chamorro (cb), Ignasi Terraza (p), Josep Traver (g), Esteve Pi (d) + Quartet Resonancia + Young Band

Hayden Chisholm
BREVE

Pirouet Records – 61:08
****

Chisholm (40), afkomstig uit Nieuw-Zeeland, studeerde in Keulen waar hij de Britse pianist John Taylor trof die er les gaf. Chisholm vroeg hem en de Nieuw-Zeelandse bassist Matt Penman om samen *Breve* trio te vormen. Een live opname, *Breve Live at Plush*, werd in 2013 uitgebracht als deel van Chisholms 13cd box *13 Views of the Heart's Cargo*. Chisholm is bekend als lid van het Root 70 kwartet van trombonist Nils Wogram. Eerder was hij als sideman te horen op de Pirouet opname *Manosuite* van Jürgen Friedrich. In deze eerste studio-opname van *Breve* ontwikkelt Chisholm een introspectieve verklanking, sober en tegelijk intens, mooi onderbouwd door de kenmerkende toucher van Taylor en accurate baslijnen van Penman. Dit is standard kamerjazz waar je lekker van kan genieten.

Bernard Lefèvre
Hayden Chisholm (as), John Taylor (p), Matt Penman (cb)

Avishai Cohen Trio
FROM DARKNESS

RazDaz Records – 42:00
****

De Israëliëse bassist Avishai Cohen groeide in het voorbije decennium uit tot één van de absolute topnamen uit de hedendaagse jazzwereld. Dit heeft hij niet alleen te danken aan zijn meesterlijke techniek, maar evenzeer aan zijn veelzijdige karakter. Daar is ook deze nieuwe trio plaat *From Darkness*

Jazz & Beyond

Fans van de tv-reeks *Treme* en bijgevolg ook van de muziek uit New Orleans, kunnen zich blindelings 'Soul Gumbo' (Pepper Cake) van Raphael Wressnig aanschaffen. De titel dekt perfect de lading. Dit is stevige dansmuziek gebaseerd op funkgrooves die door The Meters tot een haast aparte stijl uitvergroot werd. Tegenwoordig oogst Trombone Shorty met zijn gelikte versie heel wat bijval. Geef ons dan maar de kunstjes van Hammond B3-wizzard Wressnig. Met o.a. Alex Schultz, Walter 'Wolfman' Washington, Larry Garner en George Porter, Jr. koos hij natuurlijk topmuzikanten als begeleiders. Niet toevallig luidt een van de titels *Soul Jazz Shuffle*. Jazz, waar deze muziek uit voortvloeide, was ooit even dansbaar.

Met Marockin' Brass hebben we ons eigen Sun Ra Arkestra. Luc Mishalle en zijn posse (waaronder deze keer speciale gast Byron Wallen) leveren met de nieuwe cd 'Tout Droit' (A-Shams) weer een avontuurlijke trip af, reikend van de Afrikaanse trance- en duborigine naar verschillende vertakkingen van funk en (free)jazz. Adembenemend en verslavend met een verbluffende prestatie van trompettist Jean-Paul Estiévenart. Vooral de typische 'vraag en antwoord' passages tussen jazzmuzikanten en gnawa-meesters leiden tot een aantal energieke momenten. Wie nog geen lid is van deze commune, schrijft zich best zo snel mogelijk in door deze cd aan te schaffen.

In het verlengde hiervan, maar dan toch net iets meer richting Afrobeat, dub en funk is er 'Engines' (Zephyrus) van BRZZVLL. Met extra accenten ontleend aan Weather Report en aanverwante fusionisten. De parallellen met STUFF: zijn niet vreemd aangezien we hier ook Andrew Claes en Dries Laheye terugvinden. Slampoëet Anthony Joseph zorgt voor de sociaal bewogen teksten. Zowel op cd als live een broeierige ervaring.

Het New Yorkse Moonjune blijft een trouwe leverancier van fusionjazz met rock invloeden. Op 'Live At Orion', de nieuwste dubbel-cd van simakDialog komt daar zelfs heel wat latinjazz bij. Gitarist Tohpati trekt gewoontegroot alle registers open. Opvallende gelijkenissen met de beginperiode van Santana toen deze nog geen gestroomlijnde pop maakte, vooral door het grote aandeel van de drie percussionisten. Toetsenist Riza Arshad (frh) zorgt op zijn beurt voor de link naar het sixtieswerk van Hancock en Zawinul bij Miles. Nog meer voer voor fans van fusiongitaristen is er met 'Hasta Karma' van Dewa Budjana. Vibrafonist Joe Locke staat in voor de nodige ventilatie en de ritmesectie van Pat Metheny's Unity Group, bassist Ben Williams en drummer Antonio Sanchez, verhoogt de geloofwaardigheid van het geheel. Ook voor John Scofield adepten.

'Tesla Manaf' is een goede introductie tot de dubbele persoonlijkheid van deze Indonesische gitarist dankzij twee cd's op één schijfje. Op *A Man's Relationship With His Fragile Area* (2014) hoor je de experimentalist aan het werk terwijl hij op *It's All Yours* vooral zijn meer melodieuze en soms wel gekunstelde kant laat horen. De man is duidelijk een groot fan van Bill Frisell. Net als op de striptekening die de hoes siert, valt er heel wat te ontdekken als je de tijd neemt.

Tenslotte is er nog 'Proof Of Light' van gitarist Mark Wingfield. Met bassist Yaron Stavi (Robert Wyatt, Phil Manzanera) en drummer Asaf Sirkis (John Abercrombie, Larry Coryell) vertoef hij in elk geval in goed gezelschap. Hoofdzakelijk stevig werk getekend door heel veel staccato. Alsof Teun Verbruggen en Mauro Pawlowski een verbond aangingen met Aka Moon.

Georges Tonla Briquet

een levend voorbeeld van. Met het grootste gemak wordt gewisseld tussen jazz, klassiek, latin en hier en daar duikt ook een streepje klezmer op. Opvallend is dat Cohen als leader heel veel ruimte laat voor zijn twee jongere en bijzonder getalenteerde landgenoten, pianist Nitai Herschkovits en drummer Daniel Dor. Het repertoire bestaat op het wondermooie *Ballad for an Unborn* na vooral uit korte stukken, waardoor het soms als luisteraar wel wat op je honger zitten is. Het benieuwt echter des te meer om de muziek deze zomer live tijdens de festivals tot leven te zien komen.

Benny Claeysier

Avishai Cohen (cb), Nitai Herschkovits (p), Daniel Dor (d)

Ornette Coleman / Jordan McLean / Amir Ziv

NEW VOCABULARY

System Dialing – 42:03

Knijp even in je arm, vlug. Het was van het onvolprezen live-album *Sound Grammar* uit 2006 geleden dat van Ornette Coleman nog iets werd uitgebracht. Voor

zijn laatste studio-albums (*Sound Museum: Three Women* en *Sound Museum: Hidden Man*) moet je zelfs terug naar 1996. Ondertussen is Coleman, de éminence grise van de vrij geïmproviseerde jazz, 85 jaar oud. U begrijpt dus dat een nieuw album van deze levende legende meer dan reden genoeg is tot onbeteugelde opwindning? Eind vorig jaar werd, bizar genoeg zonder veel pers aandacht of promotie, *New Vocabulary* op de markt gebracht. De cd bleef evenwel een hele tijd lang in onze kast liggen. Er is namelijk iets merkwaardigs aan de hand. Voor zover we hebben kunnen uitvissen, is de plaat niet in de reguliere handel te vinden en enkel te bestellen via de website van System Dialing, een klein indie labeltje uit New York dat werd opgericht door trompettist Jordan McLean en drummer Amir Ziv. Beide heren zijn niet toevallig ook te horen op *New Vocabulary*. Het gaat namelijk om opnames die zij in 2009 ten huize Coleman maakten. Daar waren zij uitgenodigd voor een aantal 'teaching sessions'. Deze muziek was dan ook nooit voor officiële release bestemd. Wie goed luistert, hoort inderdaad Coleman tussen de nummers door commentaar leveren op wat net gespeeld is. Dat McLean en Ziv beslisten om dit toch uit te brengen, is blijkbaar enkel op hun rekening te schrijven? Zij haalden er bovendien pianist Adam Holzman bij om over een aantal stukken een pianopartij te overdubben. Ondertussen heeft Denardo Coleman, die sinds 2013 de belangen van zijn vader behartigt,

McLean en Ziv voor de rechter gedaagd. *New Vocabulary* bleef bij het ter perse gaan van dit bericht vooralsnog beschikbaar via de website van System Dialing. Het is een wrang verhaal, maar is het ook een muzikaal meesterwerk? Wel, laat het ons hierbij houden: het spreekt voor Coleman dat zelfs diens toevallige jamsessies de moeite waard zijn. Zijn kwikzilveren saxofoon geluid is immer bluesy en ondeugend en de man kan zelfs een hese stofzuiger laten swingen. Benieuwd hoe dit verhaal zal aflopen. In tussentijd, caveat emptor...

Frederik Goosens

Ornette Coleman (as), Jordan McLean (t, electronica), Amir Ziv (d), Adam Holzman (p)

Compro Oro

TRANSATLANTIC

De Werf – 40:20

****

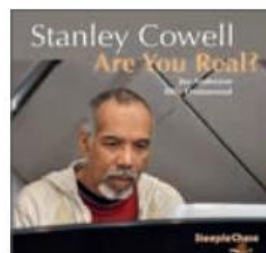
Bij opener *Liquid Love* denk je even een oude Blue Note-plaat te hebben opgelegd, misschien een Grant Green in een zomerse bui, samen met een

goedgeluimde Bobby Hutcherson. Maar neen, dit is echt wel nieuw, en echt wel Belgisch, en het gaat om de gitaar van Bart Vervaeck en de vibrafoon (en marimba) van Wim Segers. Maar wat een opgewekte, zuiderse sfeer biedt deze cd. De inspiratiebronnen liggen voor de hand. Van vibrafonist Wim Segers vermoeden we dat hij fan is van Cal Tjader of Mulatu Astatke, en Vervaeck zal wel naar Marc Ribot's *Cubanos Postizos* geluisterd hebben. En naar Santana's *Lotus*, want sommige nummers (zeker *Madness in Havana*) lijken qua klankkleur zo uit de driedubbelaar (althans in vinylversie) van de Mexicaanse gitaar meester weggevoerd. Al willen we Segers en Vervaeck zeker niet reduceren tot 'clonen van'.

Daarvoor is deze muziek te fris, te plezant, te intens. Vibrafoon en gitaar kunnen rekenen op een uitstekende ritmesectie van Mattias Geernaert (bas) en Frederik Van den Berghe (drums), inclusief de voor deze exotische muziek zeer essentiële percussie van Robbe Kieckens, die zijn kindertijd in Rwanda doorbracht en daar duidelijk een virtuoos gevoel voor ritme aan heeft overgehouden. En dan komt ook nog eens Nathan Daems, nog zo'n Vlaamse muzikant met een voorliefde voor exotische muziek, meespelen op *Voodoo Valley*. Afrika, Cuba, Mexico: we hoorden het allemaal op deze cd. Zwarte avant-garde hoeft u dus niet te verwachten. Maar lichte kost is *Transatlantic* evenmin: dit is gewoon vrolijke, virtuoos uitgevoerde jazz. Wie hier naar luistert, wordt vanzelf goed gezind.

Peter De Backer

Wim Segers (vib, marimba), Bart Vervaeck (g), Mattias Geernaert (b), Robbe Kieckens (perc), Frederik Van den Berghe (d)

Stanley Cowell

ARE YOU REAL?

SteepleChase-cd-63:31

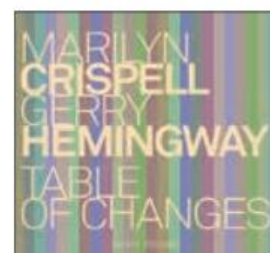
****

Het valt op dat menig groot jazzmusicus uit de avant-garde periode van de zestiger jaren zich hedendaags milder opstelt tegenover het gegeven melodie, vorm en volgbaarheid. Zie maar Archie Shepp, McCoy Tyner, e.a.. Cecil Taylor en Ornette Coleman hebben daar geen last van en Wayne Shorter heeft zijn rol zelfs omgedraaid. Dit betekent niet dat Stanley Cowell op het flauwe pad loopt, want hij blijft zijn eigen composities alsook thema's van oude collega's op een zalige

manier behandelen. Zijn trio klinkt vredig intiem, eerder geschikt voor een jazzclub-setting dan voor het pronkerige jazzfestival-gebeuren, maar dit hoeft geen punten op tien, want hij is een origineel, warm pianist, trouw aan wat hij voelt en waar hij voor staat. Hij speelt thema's van Thelonious Monk, McCoy Tyner, Jaki Byard, Paquito D'Rivera, Tadd Dameron, Benny Golson en twee van zichzelf. Naast het hedendaagse geflirt met Oosterse klanken, odd meters en rockgeweld onder een jazzmaskerade is deze pure Americana een welkom, blijvend aspect van de jazzcultuur.

Chris Joris

Stanley Cowell (p), Jay Anderson (cb), Billy Drummond (d)

Marilyn Crispell / Gerry Hemingway

TABLE OF CHANGES

Intakt Records - 65:52

****

Het is hartverwarmend hoe Marilyn Crispell de lage en middenregisters van de piano aanspreekt in krachtige beslistheid en van de eerste seconde al een web van duidelijke statements weet te plaatsen met Hemingway's drums- en vibrafoonmompelingen als schitterend klankbord. Crispell begrijpt heel goed hoe bepaalde tradities van de muzikale dynamiek te handhaven onder een totaal vernieuwde sluier: die van het semi-abstracte. Elke track vertelt zich als een song, zacht balladieus of stevig gescandeerd in percussieve voortstuwende dramatiek. Crispell laat zich vaak verleiden door klassiek drama en pathos, en toch gaat ze er mee lopen, wordt het haar vergeven binnen de familie van de vrije muziek, omdat ze de curves oneindig weet te maken, als een cirkel die nooit rond is. Toch wordt er niet gerekend op vooraf uitgeschreven thema's, maar zit de architectuur zo sterk, dat dit duo steeds steevast en visionair overkomt. Gerry Hemingway bezit datzelfde grote instinct en zo kennen we de rede waarom beide vrienden een perfect duo vormen. De cd is samengesteld uit meerdere concertopnamen in Amsterdam, Le Mans en Ulrichsberg. Dit is weer een voorbeeld van hoe bewust en geslaagd Intakt Records zijn collectie uitbouwt met 'le crème de la crème' van de vrije impro. Naast Aki Takase, Irène Schweizer en Katharina Weber staat Marilyn Crispell op als één van de grote

THE NEW IGLOO DOWNLOAD TOOL

200 ALBUMS AVAILABLES

exclusive content from Jazz Classics to New Talents

HI-RES DOWNLOAD

CD quality - 16 bits/44,1 kHz or MP3 320 kbps

SECURISED PAYMENTS

Secure Sockets Layer protocol

FAIR REMUNERATION

9€ per album

100 % go back to artists & right holders

VISIT WWW.IGLOORECORDS.BE

koninginnen van deze beweging en onderscheidt ze zich enigszins door haar romantische input.

Chris Joris

Marilyn Crispell (p), Gerry Hemingway (d, vib).

Stephan Crump & Mary Halvorson

EMERGE

Intakt Records – 49:52

*****

Hij profileerde zich met het Rosetta Trio en is intussen vooral bekend als de bassist van het gelauwerde Vijay Iyer Trio. Zij wordt wel eens het gitaarwonder van New York genoemd en valt te horen aan de zijde van avant-garde kleppers als Anthony Braxton, Ingrid Laubrock en John Hébert. Samen maakten ze, onder de naam Secret Keeper, een eerste duoplaat – *Super 8* – in 2013. Die liet vooral uitvinding van het moment horen. Die spontane aanpak herhalen ze op hun tweede album binnen een context van composities en het resultaat klinkt al net even spontaan, fris en mysterieus. Wie soms afgeschrikt wordt door het soms kribbelende en wringende spel van Halvorson, die krijgt hier immers ook een andere gedaante te horen. Een van de tracks, *Nakata*, is geïnspireerd door een personage in Murakami's *Kafka op het strand*, en dat houdt ook steek, want net als in die roman krijg je hier iets gepresenteerd dat voortdurend heen en weer beweegt tussen mysterie, magie en melancholie, met de air van een dagdroom die maar niet aan z'n einde komt. Het samenspel is intiem en delicaat, maar net zo vaak speels of voorzien van een ongrijpbaar, bijna onwonderlijk randje. Daar zitten de effecten die Halvorson gebruikt zeker voor iets tussen. Noten worden verbogen, glippen uit de greep, struikelen over elkaar. Vanaf *What I'll Do*, een prachtinterpretatie van een klassieker van Irving Berlin, beland je in een wereld van transformatie met uitlopers in de werelden van folk, Tin Pan Alley pop, impro en radicale ontmanteling. Alsof de halfversterkte lyriek van Joe Pass in aanvaring komt met *het tabula rasa* van Derek Bailey. Maar dan komt er nog het samenspel met Crump bij, en ook die kan putten uit een schijnbaar eindeloze inspiratie. *Emerge* is niet minder dan een prachtplaat.

Guy Peters

Stephan Crump (b), Mary Halvorson (g)

Alban Darche

HYPRCUB

Folk High – 66:22

***

De cd-titel is een verwijzing naar Le Gros Cube, die andere groep van deze Franse saxofonist. Wie zijn tribulaties kent bij o.a. JASS, *Le Sacre du Tympan* en zijn prestaties aan de zijde van muzikanten als Julien Lourau en Marc Ducret weet in welke richting *Hypercub* uitgaat. Zeker als zich onder de begeleiders Jon Irabagon en Sebastien Boisseau bevinden evenals Jozef Dumoulin. Toch blijven we wat op onze honger zitten. Na een nogal hyper intensieve start en de daarmee gepaard gaande scherven, wordt de rest meer getemperd uitgetekend. De meeste passages worden eerder gestroomlijnd uitgevoerd. Zij het weliswaar soms met bizarre contouren. Zelfs Irabagon past zich aan in deze context, gelukkig zonder zichzelf te verloochenen. De verhaallijnen vloeien naadloos door elkaar en er ontstaat al eens een dialoog op een uiterst gek moment maar de complete verrassing met dit potentieel blijft wat uit. Alleszins gedetailleerd uitgewerkt maar vooral ook zeer toegankelijk en minder tegendraads dan verwacht.

Georges Tonla Briquet

Jon Irabagon (ts), Jozef Dumoulin (p, frh), Sébastien Boisseau (cb), Christophe Lavergne (d), Alban Darche (as)

Olegario Díaz

BASQUIAT BY NIGHT / DAY

SteepleChase – Music & Words 63:10

***

Een plaat gewijd aan de jong gestorven Haitiaans-Amerikaanse kunstenaar Jean-Michel Basquiat. Dat roept de vraag op of de thematiek van de muziek in de waardering moet worden meegenomen. Basquiat was wild, expressief, een fan van Miles Davis en Charlie Parker en zwaar verslaafd. Je wordt of een legende of een tragedie, zei iemand ooit tegen de schilder, en die antwoordde: waarom kan ik niet allebei zijn? Hij

werd allebei, hoor je dat in deze muziek terug? Het antwoord is nee en dat is toch teleurstellend. In zijn *liner notes* heeft de Venezolaanse pianist Díaz ook weinig meer over Basquiat te zeggen dan dat hij diens schilderijen aantrekkelijk vindt. Dus we vergeten Basquiat en luisteren naar de muziek. Die is virtuoos, wat geen mens gezien de all-starformatie zal verbazen. Jeff 'Tain' Watts drumt altijd met pit en saxofonist Seamus Blake is het soort huurling dat doorgaans wel ziel in zijn spel legt. Zo staat *Basquiat By Night / Day* vol met voorbeeldig uitgevoerde pop. Een plaat om je geen buil aan te vallen tenzij je iets sprankelends en tegendraads als een goed schilderij van Basquiat verwacht.

Mischa Andriessen

Olegario Díaz (p), Alex Spiaglin (t), Seamus Blake (ts), Scott Colley (b), Jeff 'Tain' Watts (d)

Mathias Eick

MIDWEST

ECM – 43:35

***

Met *Midwest* levert de Noorse trompettist Mathias Eick intussen zijn derde plaat af voor ECM. De titel verwijst naar een intensieve tournee die Eick en co maakten in het Midwesten van de Verenigde Staten. Ook tracktitels als *Dakota* en *Fargo* refereren hiernaar. Tot zover de link met die regio, want muzikaal gezien is dit een op en top Scandinavische

plaat, al herkennen we in het vioolspel van Gjermund Larsen hier en daar wel een zweem van Amerikaanse folk. *Midwest* is zoals heel wat ECM-releases een plaat die het moet hebben van zijn esthetiek. Geen virtuositeit om de virtuositeit, maar een subtiel samenspel tussen vijf muzikanten die de kunst van het doseren als geen ander in hun broekzak hebben. Met Jon Balke heeft Eick trouwens een oudgediende uit de Noorse scene in zijn rangen, een pianist die net zo goed in klassieke-, folk- als jazzkringen floreert. Samen met bassist Mats Eilertsen – sinds een dik decennium een hoeksteen van de Noorse scene – en percussionist Helge Norbakken scheppen ze het gedroomde muzikale landschap dat Eick en Larsen als twee volleerd schilders beurtelings van de nodige verfijning en diepgang voorzien, waardoor ze de aandacht van de luisteraar voldoende kunnen blijven vasthouden. Fraai werk!

Benny Claeysier

Mathias Eick (t), Gjermund Larsen (v), Jon Balke (p), Mats Eilertsen (cb), Helge Norbakken (perc).

Marshall Gilkes & WDR Big Band

KÖLN

Alternate Side Records – 68:11

***

De wereld van de bigband is vertrouwd terrein voor Marshall

Gilkes. Maria Schneider doet regelmatig beroep op hem en van 2010 tot 2013 was hij vast lid van de WDR Big Band. Orkest en muzikant besloten om afscheid van elkaar te nemen in alle schoonheid. Vandaar deze cd. Met uitzondering van de standard *My Shining Hour* pende Gilkes alle composities. Hij schreef bovendien alle arrangementen. Als trombonist staat hij slechts driemaal in het voetlicht. Ergens spijtig want de klanken die hij uit zijn instrument haalt, getuigen van originaliteit en doorgedreven vakmanschap. Maar niet getreurd want met de WDR Big Band zit je natuurlijk ook altijd goed. Beide partijen hielden woord. Dit is een topalbum geworden in de traditie van de bigband. Uitgewerkt tot in de details, een hechte sound, sterke solomomenten en een evenwichtige dynamiek tussen uptempo en ballads. Voor wie ook het BJO tot zijn favoriete ensembles rekent.

Georges Tonla Briquet

Marshall Gilkes (tb) + WDR Big Band (zie hoës)

GoGo Penguin

V2.0.

Gondwana Records – 60:01

***

Dat het broeierige Manchester haar reputatie niet alleen aan het voetbal te danken heeft, maar daarnaast ook over een levendige muziekscene beschikt, is intussen genoegzaam

Kevin Eubanks / Stanley Jordan

DUETS

Mack Avenue – 48:17

*****

Kijk, als twee groten als Eubanks en Jordan de handen in elkaar slaan, dan mag je daar naar uitkijken. Met dit album kom je niet bedrogen uit. De twee instrumentalisten vullen elkaar erg goed aan. De keuze van de tracks is netjes uitgebalanceerd. Het eigen werk is fijnzinnig en gevoelig uitgevoerd. Het duo weet sfeer te creëren, en nieuws-/leergierige gitaristen blijven niet op hun honger zitten (luister maar naar de akoestische solo's van Eubanks bv). Maar het gaat niet om egotripperij: de hele cd is erg muzikaal en evenwichtig opgebouwd. De spanningsboog wordt van begin tot einde volgehouden, en de verwachtingen worden evengoed ingelost. Daar zijn de eigenzinnige versies van *Summertime*, *Someone Like You*, *Blue In Green* niet vreemd aan, natuurlijk. Niettegenstaande het hier gaat om een duo, blijft elk nummer toch verrassen door aanpak en arrangement met daaruit volgend een sonore rijkdom. Het is natuurlijk een godsgeschenk dat beiden de gitaar en de bas aankunnen, gecombineerd met pianowerk (op *Blue In Green* bv). Dat maakt veel afwisseling mogelijk. Het is typerend voor deze groten dat zij hun eigenheid kunnen bewaren in de beurtrollen die ze op zich nemen. Elk nummer is een rijk geschakeerd palet, zowel structureel als melodisch verrassend en boeiend. Dat dit allemaal grotendeels akoestisch gebeurt en dat elke vorm van elektronische effectzoekerij gemeden wordt, tilt het geheel op een nog hoger niveau. Dit is een cd die we warm aanbevelen aan alle gitaristen onder ons, maar vooral: puur muzikaal gesproken is dit gewoon een steengoede plaat.

Marc Van de Walle

Kevin Eubanks (g, elg, p, kb, vibes), Stanley Jordan (g, elg, b)

Origin Special

Op zijn nieuwe cd '*Risky Notion*' zit George Colligan nu eens niet achter de piano maar achter het drumstel. Je krijgt meteen een totaal andere dynamiek waarbij de focus op postbop ligt. Saxofonisten Nicole Glover en Jon Lakey en gastrompettist Tony Glausi versterken deze visie op expliciete wijze. Niet altijd even spannend over heel de lijn.

Interessanter is dan de aanpak van gitarist Bobby Broom die op zijn nieuwste cd '*My Shining Hour*' een aantal op en top Amerikaanse klassiekers een hedendaagse tintje meegeeft zonder de traditie te verloochenen. Aan de hand van o.a. *Just One Of Those Things*, *Sweet Georgia Brown* en *The Tennessee Waltz* legt hij zo de link tussen Grant Green, George Benson en Kurt Rosenwinkel. Een geslaagde stijlloefening op de grens van pop, soul en jazz zonder meteen een revolutie te ontketenen.

Nog meer melodieuze en gestroomlijnde luisterjazz krijgen we van bassist David Friesen op zijn dubbel-cd '*Where The Light Falls*'. Nooit echt weerbarstig maar toch wel met genoeg scherpe kantjes om te blijven luisteren en dit mede dankzij pianist Greg Goebel en gastgitarist Larry Koonse.

Vocaliste Laurie Antonoli tast op haar beurt dan weer de grensgebieden af tussen pop en jazz aan de hand van dertien nummers uit het oeuvre van Joni Mitchell. '*Songs Of Shadow, Songs Of Light*' is vooral een ideale aanleiding om de platen van Mitchell zelf nog eens uit de kast te halen want stemtimbre en frasering van Antonoli lijken echt wel heel sterk op deze van haar Canadese voorbeeld. Respect is goed maar meerwaarde toevoegen evenzeer en dat laatste vinden we toch net wat te weinig hier. Het zijn vooral de muzikanten die af en toe het verschil maken en het geheel meer jazz dan pop laten klinken.

Hal Galper blijft een van de meest interessante pianisten en componisten van het label. '*O's Time*' is weer een boeiend staaltje van zijn kunnen. Laag

na laag bouwt hij met bassist Jeff Johnson en drummer John Bishop telkens nieuwe dimensies op aan de hand van eigen conventies en ritmesequenties. Ook het uitgekende evenwicht tussen solo's en gemillimeterd samenspel dwingt respect af.

De sterkste release uit de reeks is echter van onze eigen Piet Verbist en zijn groep Zygomatik. Samen met Herman Pardon (d), Bram Weijters (frh, Wurlitzer), Jeroen Van Herzele (ts, ss) en Vincent Brijns (bs) laat hij ons op '*Cattitude*' genieten van een uur stevige jazz die alle kanten uitgaat. De veelzijdigheid en de rijkdom zitten zowel in de composities zelf als in het vakmanschap van de muzikanten. Er wordt moeiteloos overgeschakeld van pure New York-stijl naar meer psychedelische stukken of polyritmiek à la Aka Moon. Zelfs fans van Morphine vinden hier hun gading. Veelgelaagd en expressief net als de materieschilderijen van Anselm Kiefer. Begin met *Witches Stew* en je begrijpt meteen waar het allemaal om draait.

Georges Tonla Briquet

bekend. De drie heren van GoGo Penguin bewezen drie jaar terug met hun debuut *Fanfares* dat er ook op vlak van hedendaagse jazz heel wat te rapen valt. Hun eigengereide mix van ritmes en grooves die ze uit de wereld van de breakbeats en drum'n'bass lenen, in combinatie met het minimalistische en vaak melancholische pianospel, dat soms doet denken aan Debussy en andere momenten duidelijk schatplichtig is aan Esbjörn Svensson, viel in de smaak bij pers en publiek. Het leverde hen een uitgebreide tournee op tot ver over het kanaal, wat het trio aardig wat aan maturiteit heeft opgeleverd. Hun tweede plaat *v2.0* is daar het ultieme bewijs van. Op het album horen we geen grote verrassingen, maar vooral een groep die zijn sound en composities nog verder heeft uitgediept. De plaat zal dan ook ongetwijfeld terug een breed publiek kunnen bekoren en GoGo Penguin mag vandaag gerust in één adem worden genoemd met Britse tijdsgenoten als het Neil Cowley Trio of Phronesis.

Benny Claeysier
Chris Illingworth (p), Nick Blacka (cb), Rob Turner (d)

Dexter Gordon
CANDLELIGHT LADY
SteepleChase/Music&Words
60:01
***

De onmiskenbare sound van Dexter Gordon werd vele keren live vastgelegd in Montmartre Jazzhus in Kopenhagen. Naast Parijs vond Gordon in Kopenhagen een tweede thuis vooraleer hij in 1976 naar de VS terugkeerde. Deze opnames zouden dateren van 1974. Gordon viel in die avond met het Kenny Drew

trio, al werd de exacte datum niet achterhaald. Naast de door Gordon ingelijfde klassiekers *Old Folks* en *There Is No Greater Love* gaat hij voluit voor eigen werk. Het swingt en de club sfeer is opperbest. Vintage Gordon!

Bernard Lefèvre
Dexter Gordon (ts), Kenny Drew (p), Mads Vinding (b), Ed Thigpen (d)

Hamster Axis of the one Click Panther and Mauro Pawloski

INSATIABLE
RM Records - 50:00
***

De ondertitel is de vlag die de lading volledig dekt: 'Play the Peter Houben Songbook'. Peter Houben die in pop- en rockkringen reeds zijn sporen verdiende met groepen als Nemo, Benny Zen (featuring The Syphilis Madmen) en Mitsuoobishy Jacson. In deze laatste speelde hij onder meer samen met Mauro Pawloski. Op *Insatiable* is Peter Houben niet te horen maar Mauro des te meer. Samen met Hamster Axis of the One Click Panther worden acht songs van Houben in een nieuw kleedje gestoken, waarbij jazz de rode draad lijkt. De teksten zijn met momenten hilarisch (of was het absurd?). Mauro brengt ze op zijn eigen, onnavolgbare manier en de muziek is zowel ingetogen als ongepolijst. Verdere omschrijvingen van hetgeen op deze plaat te horen is schieten tekort, maar de teksten en titels geven de richting aan: *The Good Lord Created Hyenas And I Can Scratch My Balls, This Vibration Is Not Just A Movement Of Particles In The Air of de Lesbian Sixteen In A Jacuzzi* uit de titelzong. Is het nu pop, rock of

jazz? Eén ding is zeker: er is minstens één hoek af...

Pablo Smet
Frederik Meulyzer (d), Janos Bruneel (cb), Bram Weijters (p), Andrew Claes (ts), Lander Van den Noortgate (as) en Mauro Pawloski (voc & elg)

Mark Helias Open Loose
THE SIGNAL MAKER
Intakt - 60:55
****

Open en los; beter kun je deze muziek niet typeren. Vanaf de eerste tonen ademt *The Signal Maker* een weldadige vrijheid en een geweldige weidsheid. De manier waarop Helias en Rainey de ritmes invullen, is van een overvloedige onnadrukkelijkheid. In alles uitgekend – de donkere kleur van Helias' bas naast de ritzelende lichtheid van Rainey's bekkens bijvoorbeeld – maar toch getuigend van een grote spontaniteit, of op zijn minst de suggestie daarvan. Tony Malaby is daarbij de gedroomde saxofonist. Hij kan robuust klinken, maar altijd met een navoelbare tederheid dicht aan de oppervlakte. Hij durft vooral ook *niet* te spelen en de ruimte tussen de noten hun werk te laten doen. Opvallend is dat de muziek dikwijls richting hedendaags klassiek is opgeschoven en dat zeer overtuigend. *The Signal Maker* is de perfecte combinatie van vrije jazz en uitdagend gecomponeerde muziek. Zo veel zeggen met soms zo weinig, en altijd met het hart op de tong, maar het hoofd erbij houdend. Hoed af.

Mischa Andriessen
Tony Malaby (s), Mark Helias (b), Tom Rainey (d)

Manuel Hermia Trio
AUSTERITY ... AND WHAT ABOUT RAGE?
Igloo Records - 57:05
****

Een album met een boodschap (over sociale orde en chaos), zonder een belerend vingertje

INSTANT JAZZ
ONLINE MUSICSTORE
YOUR ONLINE JAZZ MUSIC STORE
WWW.INSTANTJAZZ.COM

maar diepgeworteld in een sociaal engagement. Bezorgdheid om wat er momenteel in Europa op politiek, economisch en sociaal vlak gebeurt, vertaalt zich op dit album in breed uitwaaiende freejazz. Of 'jazz libertaire', zoals Manuel het zelf liever noemt. Deze muziek uit de jaren 1960 wordt door dit trio de 21ste eeuw binnengeloodst.

Het album drijft op verzet tegen wat boven onze hoofden wordt beslist, hetgeen wordt verduidelijkt in de uitvoerige liner notes en doorklinkt in de composities. Met een sax die nu eens ingetogen de sfeer zet (openingstracks *Fascinis* en *First Words*) en even later zorgt voor een explosieve uitbarsting (*Infobesity* en *Austerity ... And What About Rage?*), geruggesteund door een ritmesectie die mee deze uitersten opzoekt. En dat zijn dan nog maar de eerste vier tracks. De rest van het album staat vol ingehouden woede die doelgericht geventileerd wordt: creatief, niet destructief. In de laatste track weerklinkt tevens de fascinatie voor etnische muziek. Een mooi gedoseerd, uitgebalanceerd en gevarieerd album.

Pablo Smet

Manuel Hermia (saxen & bansuri/bamboefluit), Manolo Cabras (cb) en Joao Lobo (d)

Yuri Honing Acoustic Quartet

DESIRE

Challenge – 40:17

***

Over verlangen in al zijn vormen gaat deze cd, zo geeft de titel aan. Verlangen kan passioneel en onstuimig zijn, maar hier overheerst niettemin ingetogenheid. In opener (en titelnummer) zet de prachtige, weemoedige klank van Honings tenorsax meteen de toon. *Messenger* klinkt meer als een popnummer, met een ritmesectie die even aan Pat Metheny doet denken. Maar Honing verwerkt ook klassieke invloeden, zoals in *Lasciate me Morire*, dat donker klinkt door het doodsverlangen dat het stuk als thema heeft. Hele bijzonder is de cover van *Sad Song*, een compositie van Carla Bley: een traag begin, maar uiteindelijk mag de muziek

toch even ontbranden. Dat Honing een prima saxofonist is, wisten we al lang. De man heeft niet zomaar een plaat mogen maken met Paul Bley. Maar dit kwartet is in zijn geheel grote klasse, met de stijlrijke pianist Wolfert Brederode als extra pigment. De hele cd ademt een ECM-sfeer uit. Velen zullen dat als een compliment beschouwen.

Peter De Backer

Yuri Honing (ts), Wolfert Brederode (p), Gulli Gudmundsson (b), Joost Lijbaart (d)

Howard Peach

HOWARD PEACH

De Werf/el Negocito Records 33:53

***

De eerste langgerekte, wat aarzelende noten van Chris Speed maken het meteen duidelijk: dit wordt een andere cd dan die van STUFF, de groep waarmee Lander Gyselink zo'n grote indruk maakt. De drummer verbleef in 2013 een jaartje in New York en leerde daar Speed kennen, een van de meest opvallende saxofonisten van de *downtownscene*, met een heel persoonlijk geluid. Met ook nog elektrisch bassist Simon Jermyn erbij, vormen Gyselink en Speed het trio Howard Peach. De opnames die ze in december 2013 in New York maakten, zijn nu door De Werf en El Negocito samen uitgebracht. Het eerste lang uitgesponnen stuk, *Lausanne*, komt traag op gang, en krijgt pas helemaal op het einde een energiestoot. Opvallend is de stijl van Jermyn, die zijn bas als een gitaar lijkt te bespelen. De muziek is vaak bedachtzaam opgebouwd en klinkt heel donker. Op *Hidden Word*, een compositie van Jermyn, laat Speed zijn sax als een misthoorn klinken, een geluid dat deze wat mysterieuze cd typeert. Hoogtepunt is *Chris the Crafty Cockney*: mooie basintro, sobere drums en dat o zo aangrijpende mooie saxgeluid van Speed. Howard Peach bewijst eens te meer de grote veelzijdigheid van Lander Gyselink.

Peter De Backer

Chris Speed (ts), Simon Jermyn (elb), Lander Gyselink (d)

Ifa y Xango Tentet

TWICE LEFT HANDED/SHAVINGS

El Negocito Records – 31:11

****

De zeven bandleden die van *Abraham*, de eerste cd van Ifa Y Xango zo'n succes maakten, zijn ook op deze opvolger te horen. En toch klinkt de nieuwe plaat helemaal anders. De band is uitgebreid tot een tentet, met een tweede drummer en twee elektrische gitaristen erbij. Het zijn vooral die gitaren die de klankkleur bepalen, en als je weet dat Seppe Gebruers hier geen piano, maar wel allerlei keyboards bespeelt, dan weet je dat deze plaat zeer elektrisch getint is. Niet dat de muziek daardoor minder interessant wordt, integendeel. *Twice Left Handed*, opgedeeld in vier stukken, biedt boeiende soundscapes. Opener *Kamchatka* is trage rock. *Fjaka* start met een Bill Frisell-achtige gitaar, bovenop creatieve drums en zinderende elektronica op de achtergrond. *Gamma* begint met een *sound poem* van de blazers, tot alweer forse drums en donkere elektronica overnemen. Het superkorte *Moedwil* valt op door de Allan Holdsworth-achtige gitaar. Hoogtepunt van de cd is het lang uitgesponnen *Shavings*. Een heerlijke brok muziek, die nog vrij traditioneel begint: stevige elektrische bas, fijne saxen, alweer die elektrische

gitaren. Maar gaandeweg nemen de elektronica over, inclusief de 'processing' van Seppe Gebruers, waarna het stuk een stevige, ja zelfs dansbare groove meekrijgt, om aan het eind weer langzaam uit te doven. Net geen kwartier duurt dit stuk, en u zal zich er geen seconde mee vervelen. Alles bij elkaar duurt deze cd iets meer dan 31 minuten, maar we hebben er meer van genoten dan veel exemplaren die twee keer zo lang duren.

Peter De Backer

Bert Cools (g), Sep François (perc), Seppe Gebruers (keys), Joao Lobo (dr), Ruben Machtelincx (g), Filipe Nader (as), Ruben Pensaert (dr, perc), Viktor Perdieu (ts), Laurens Smet (b), Niels Van Heertum (euphonium)

Christoph Irriger Trio

OCTOPUS

Intakt – 50:21

***

De vorige cd met zijn kwintet, *Italian Circus Story*, was een echte splinterbom. Voor *Octopus* houdt de Zwitserse saxofonist het bij een triobezetting met zijn vertrouwde kompanen, Raffaele Bossard en Ziv Ravitz. Het driftig spektakel en de expressieve gelaagdheid ruimen plaats voor een meer ingetogen esthetiek. Ook al werden een aantal uiterst hoekige passages ingelast, toch blijft je soms te lang wachten

tot de actie echt begint. Het lijkt er dikwijls op dat ze rondjes draaien zonder echt uit de bol te durven gaan. Live wordt dit potentieel waarschijnlijk ten volle benut.

Octopus is een goede cd maar van Irriger verwachten we meer.

Georges Tonla Briquet

Christop Irriger (ts), Raffaele Bossard (b), Ziv Ravitz (d)

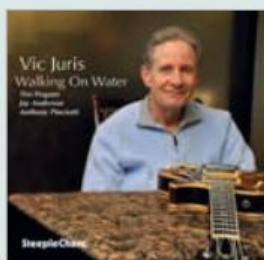
Keith Jarrett

CREATION

ECM - 72:34

***

Keith Jarrett is een wereldster geworden met zijn solo pianoconcerten. Met lange epische stukken, van soms wel meer dan een uur, maakte hij diepe indruk, en van *The Köln Concert* zijn intussen al drie miljoen exemplaren verkocht. Maar de jongste jaren verlopen Jarretts soloconcerten volgens een heel ander stramien: vooral (relatief) korte stukken (hooguit tien minuten), met veel variatie. Een gospelnummer wisselde af met een bluesstuk of een streepje klassiek. En Jarrett was nog altijd gul met de hem zo typerende trance opwekkende, zelfs bezwerende improvisaties. Op *Creation* is die variatie zoek. Voor de allereerste keer is dit geen registratie van een volledig concert, maar selecteerde Jarrett zelf een aantal stukken uit concerten die hij

Vic Juris

WALKING ON WATER

Anzic Records – 63:39

*****

Een nieuwe cd van Vic Juris schept verwachtingen. Zeker als je merkt dat het gaat om een kwartet zonder piano. Dat betekent concreet dat Juris hier het ondersteunende akkoordenwerk voor zijn rekening moet nemen en zich daarbij nog moet profileren als een goed solist. Een zware opdracht indien je maar zes snaren ter beschikking hebt. Maar die maakt hij helemaal waar, en deze

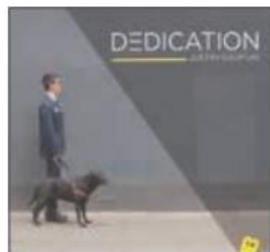
plaat die drijft op de melodieuze tandem trompet – gitaar is een juweeltje geworden. Dat Juris al een lange periode samenwerkt met Tim Hagans merk je, de twee heren hebben er geen problemen mee om de nummers harmonisch vorm te geven en vlot op elkaar in te spelen. Het oeuvre omvat werk van Juris zelf, maar ook van Ornette Coleman (wat een interpretatie van *Law Years!*), Fats Navarro, Sam Rivers en Jerome Kern met wiens klassieker *All The Things You Are* een punt gezet wordt achter tien schitterende tunes. De titeltrack *Walking on Water* illustreert het lyrische talent en de compositorische capaciteiten van de gitarist. Juris put uit verschillende stilistische periodes, maar bereikt altijd weer een afgemeten balans op harmonisch, ritmisch en sonoor vlak. Hij geeft zijn medemuzikanten meer dan voldoende ruimte om zich te bewijzen en laat het kwartet balanceren tussen zweverige composities (of fragmenten ervan) en free momenten, standards, strikte composities met schitterende unisono's en gedreven gitaarsolo's. Dit is zonder twijfel werk dat zich situeert op een eenzaam hoog niveau. De muziek is suggestief, rijk gekleurd, vloeiend en organisch, alsof alles zonder moeite zomaar uit de hand van de vier instrumentalisten te voorschijn komt. Schitterend!

Marc Van de Walle

Vic Juris (g), Tim Hagans (t), Jay Anderson (b), Anthony Pinciotti (d)

in 2014 gaf in Tokio, Toronto, Parijs en Rome. Blijkbaar heeft Jarrett zelf een voorkeur voor zijn tragere werk, want het zijn allemaal ingetogen, klassiek aandoende stukken, zodat de fans van de meer exuberante of bezwerende Jarrett wat op hun honger blijven. Maar topkwaliteit is het zeker. Jarrett is nu eenmaal de meest indrukwekkende pianist van zijn generatie.

Peter De Backer
Keith Jarrett (p)

Justin Kaufflin
DEDICATION
Jazz Village – 60:45
***

Deze tweede plaat van de jonge Amerikaanse pianist

staat onder de auspiciën van Quincy Jones – en dat zullen we geweten hebben, want Justin Kaufflin laat geen enkele referentie of superlatief onbenut in zijn hoestekst. Het resultaat is dan ook nogal *Quincy*yaans: kwalitatief hoogstaand, maar ook een beetje glad.

De stukken zijn allemaal van Kaufflins hand, en bieden een staalkaart van de hedendaagse mainstream: gestroomlijnde hardbop, geüpdatet met poppy diatonische voorslagjes, unisono's tussen linkerhand en bas, *Americana*, en wat Europees aandoend gekabbel af en toe. Het trio wordt voor de helft van de tracks aangevuld met een warme jazzgitaar, die ook al binnengaat als zoete koek. Kaufflin is een erg getalenteerd en veelbelovend muzikant, maar de plaat mist misschien hier en daar een weerhaakje.

Arne Van Coillie

Justin Kaufflin (p), Christopher Smith (cb), Billy Williams (d), Matt Stevens (g), Etan Haziza (g)

Kirk Knuffke & Jesse Stacken

FIVE
SteepleChase – 58:57
****

Net als op hun vorige drie albums voor het Deense SteepleChase vinden kornettist Kirk Knuffke en pianist Jesse Stacken opnieuw een manier om tussen de traditie en het onbekende te laveren. Waagden ze zich in het verleden al aan composities van o.m. Ellington/Strayhorn, Thelonious Monk, Misha Mengelberg en Steve Lacy, dan is *Five* samengesteld uit werk van iconen die instinctief ver uit elkaar liggen. Terwijl Carla Bley vooral herinnerd wordt om haar grillige en complexe avant-garde werk, staat Evans synoniem voor

gestroomlijnde lyriek. Op *Five* slagen Stacken en Knuffke er in om de twee voorbeelden dicht bij elkaar te brengen, want de twee hebben in een samenwerking van bijna een decennium gemeenschappelijke grond gevonden waarop ze weinig meer nodig hebben dan een thema, een idee, een flard om verder op te bouwen. Zo is Bley's *Closer* meteen goed voor een atmosferische droom en krijgt Evans' *Epilogue*, op zijn vroege klassieker *Everybody Digs Bill Evans* goed voor twee versies van amper veertig seconden, hier goed voor twee langere improvisaties met raffijn samenspel. Bley's composities – van het catchy *Syndrome* tot het grillige bochtenwerk van *Batterie* en *Around Again* – zijn doorgaans iets uitdagender, maar wat de twee doen met Evans' klassieker *Five* is al net zo frivol en elegant. Vrij, onbezorgd, eruit vloeiend in vanzelfsprekende bewegingen. Vorm en vrijheid in een sierlijk dansend evenwicht. En op die manier worden zowel de improfanaten als de liefhebbers van een knappe ballade op hun wenken bediend. *Five* doet – inderdaad – uitkijken naar album vijf.

Guy Peters

Kirk Knuffke (k), Jesse Stacken (p)

Kusiolek / Czekanowa / Postaremczak / Nowara

QUI PRO QUO
Multikulti Project – 44:59
***

Een geval apart. De Poolse accordeonist Robert Kusiolek houdt zich op in de zone tussen hedendaagse avant-garde en experimentele jazz. Op dit album gaat het echter een nog excentriekere kant op dan in zijn vorige werk. Hij stelde immers een kwartet samen met daarin pianiste Elena Czekanowa (een Russische die aan het hoofd staat van het symfonisch orkest van Hannover), saxofonist Pawel Postaremczak (lid van Hera, een van de beste Poolse jazz/impro-bands van het moment)

En verder nog...

Het Canadese **Harley Card Quintet** levert met '*Hedgerow*' (eigen beheer - www.harleycard.ca) een verfrissend schijfje af met genoeg afwisseling om te blijven boeien van begin tot einde. Warme melodielijnen, ingekleurd met solomomenten van de diverse medespelers, worden in contrast geplaatst met meer pittige passages en ronduit stevige momenten boordevol weerhaakjes. Hoogtepunt is het spannend uitgevouwen *Crossing The Berg*. Harley Card, die zowel akoestische als elektrische gitaar speelt, ontpopt zich als de Canadese Peter Hertmans.

De Amerikaan Lawrence D. 'Butch' Morris creëerde indertijd een vorm van instant composing, ook wel conduction genoemd. Bij ons was er een paar jaar geleden een kleine revival maar deze lijkt opnieuw doodgebloed. In de improvisatiescène van Barcelona geven ze nog niet op. '*Crisis*' (Discordian Records) van Memoria Uno is daar een voorbeeld van. Drie nummers in net iets meer dan een half uur, gebracht door veertig muzikanten en onder leiding van

twee (!) dirigenten (althans voor een nummer). Met de Brussels-Italiaanse bassist Nicola Lancerotti. Live opgenomen verliest dit enigszins een deel van de impact maar in het genre zeker een mooi visitekaartje. Ook voor wie wil weten hoe een uitvergroete versie van FES zou kunnen klinken. Na het uiterst positieve onthaal van zijn tribute aan Chris Connor ('*Cocktails At Dusk*'), krijgt Ran Blake blijkbaar opnieuw meer krediet. Zo verschijnt nu '*The Road Keeps Winding*' (Red Piano Records), zijn ode aan Abbey Lincoln, opgenomen in 2011 samen met vocaliste Christine Correa. De pianist laat zich ook hier weer horen als een minimalist die voldoende heeft aan een paar noten om de juiste sfeer te scheppen. Correa heeft wel een zeer groot bereik maar haar dramatische stemverbuigingen klinken toch net wat te kunstmatig en geschoold. In het a capella gebrachte *The River* overtuigt ze dan weer wel op grandioze wijze terwijl ook het kat-en-muis spel tussen beiden in *Driva Man* tot een van de hoogpunten van de cd behoort.

Het Britse **Portico** wordt meestal gecatalogeerd bij groepen als Polar Bear en Neil Cowley Trio. Op '*Living Fields*' (NinjaTune) vervagen de grenzen tussen jazz en pop door het gebruik van ijle electrobeats en vlot in het oor liggende soundscapes. Meer Sigur Rós dan Jozef Dumoulin en eerder Radiohead en The Cinematic Orchestra dan STUFF. Voor liefhebbers van de new age in jazz.

Op zijn beurt zaait Jean-Philippe Collard-Neven voor verwarring bij de hokjesdenkers. Vandaar ook de bewuste keuze van de titel voor zijn soloplaat '*Out Of Focus*' (Igloo). Tussen Satie en Jobim (van wie hij een aantal nummers covert) en met heel wat ruimte voor improvisatie. Abstract en demystificerend. Niet toevallig stond hij op de affiche van Flagey Piano Days waar zowel klassieke pianisten als jazzpianisten uitgenodigd waren.

In het verlengde hiervan is er '*Le Jeune Homme Et La Vie*' (Mogno) van pianist Charles Loos en bassist José Bèdeur. Vijftien intimistische kortverhalen boordevol poëzie van twee anciens voor wie het niet nodig is nieuwe jazzcodes uit te vinden om toch te overtuigen. Evenmin vrijblijvend want een aantal keer confronteren ze de luisteraar met een meer enigmatische aanpak. Voor wie ook fan is van Ran Blake.

Ook Stefan Bracaval (f) en Pierre Anckaert (p) houden het bij ingetogen kamermuziek op hun '*Woodworks*' (eigen beheer www.pierreanckaert.com). Een verrijnd samenvlechten van klassiek en jazz met heel wat uiteenlopende accenten die reiken van speelse en vrolijke tot meer sinistere stukjes en met ruimte voor wat klankexperimenten. Met het verrassend bluesy *Slow Snow*

waarbij je elk moment de stem van Dr. John of Randy Newman verwacht.

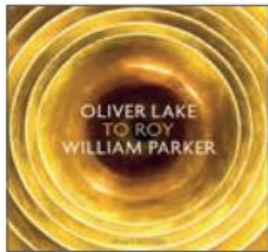
Tegenvaller van de laatste maanden is '*Yesterday I Had The Blues*' (Blue Note), de ode van José James aan Billie Holiday. Het potentieel is er nochtans: de warme baritonstem van James, een top begeleidingstrio (Jason Moran, John Patitucci, Eric Harland) en natuurlijk het repertoire. Het eindresultaat is echter te vergelijken met een peated single malt whisky aangengeld met cola. Waar is de José James van zijn beginplaten? Alles klinkt heel berekend en technisch. Opvallendste en meest persoonlijke moment is de a capella versie van *Strange Fruit*. Luister liever nog eens naar Shirley Horns *God Bless The Child of Lover Man* van Jeanne Lee, om maar twee voorbeelden te noemen, en je weet genoeg.

Georges Tonla Briquet

en tubaspeler Grzegorz Nowara, die hier kiest voor bas- en contrabastuba. Een merkwaardige combinatie die ook leidt tot ongehoorde resultaten, want doorheen negen akten wordt hier een terrein verkend tussen loodzware theatraleiteit (*Act I*), mijmerende volksmuziek (*Act II*), auditieve nachtmerrie (*Act V*), minimalisme (*Act VII*) en bloedmooie romantiek (*Act 9*). Er wordt gespeeld met repetitieve motieven, gemanipuleerde geluiden en genres die bij elkaar in de blender belanden. Doordat Kusiolek ook een bandoneon gebruikt lijkt het soms alsof verbasterde tango, stampende marsmuziek en theater leiden tot een nieuwe, helse hoempapa.

Guy Peters

Robert Kusiolek (acc, ban), Elena Czekanowa (p), Pawel Postaremczak (ts, ss), Grzegorz Nowara (b-tba, cb-tba)

Oliver Lake & William Parker

TO ROY

Intakt Records – 50:09

****

Op 9 januari 2014 verloor de improvisatiewereld Roy Campbell. De trompettist werd nooit bekend bij een breder publiek, maar z'n naam werd door de liefhebbers wel met ontzag uitgesproken, vooral dan voor de manier waarop hij experiment wist te combineren met wortels in de roots, van soul en blues tot de vurige freejazz van de jaren zestig. Dat heeft hij ook gemeen met saxofonist Oliver Lake en meesterbassist William Parker, die deze opnames vijf dagen na het overlijden van Campbell maakten. Zo'n combinatie van bas en saxofoon is eerder ongewoon, al waren er wel wat voorgangers. Joëlle Léandre deed het regelmatig (met o.m. Anthony Braxton en Daunik Lazro), Lake's collega bij het World Saxophone Quartet, Julius Hemphill, liet prachtige opnames na met Peter Kowald, en Parker zorgde zelf voor minstens één bas/sax-klassieker met *New World Pygmies*, met Jemeel Moondoc. Het is ook bij die release dat deze samenwerking met Lake het meest aansluit. De twee zullen er nooit in slagen om die

soulvolle gloed en de bluesresten helemaal van zich af te schudden, maar eigenlijk is enkel opener *Variation On A Theme Of Marvin Gaye*, opgebouwd rond een herhaalde baslijn waarop Lake naar believen kan soleren, duidelijk verankerd in die blues. Elders gaat het er doorgaans een stuk grilliger aan toe, gaat soms het vuur aan de lont, vindt er een prikkelend heen-en-weer-gekets plaats. Nochtans gebeurt dat meestal met composities, die overduidelijk dienen als platformen van waarop de twee een dans uitvoeren, een conversatie opstarten of het geluid er gewoon uit laten gulpen, rauw en instinctief, ongehinderd door beperkende afspraken. Het resultaat is een integere, intieme en uitdagende plaat, die ook Campbells fans zonder aarzelen kunnen aanschaffen.

Guy Peters

Oliver Lake (as), William Parker (b)

Oded Lev-Ari

THREADING

Anzic – 44:43

**

Oded Lev-Ari is producer van o.a. Anat Cohen en brengt met *Threading* zijn eerste plaat als groepsleider uit. Hij kon natuurlijk rekenen op een all star cast uit zijn directe omgeving. De composities leverde hij zelf (op een uitzondering na) en hij nam tevens plaats achter de piano. Het eindresultaat klinkt als een kruising tussen kamerjazz en soundtracks zoals Nino Rota die schreef. Niet verwonderlijk dus dat deze muziek best gedijt in de late (of vroege) uurtjes waarbij elke schaduw de vorm van een femme fatale aanneemt. Zeker als Alan Hampton *Goodbye* zingt. De hiermee gepaard gaande kater is een zorg voor later. Ook voor fans van Nelson Riddle zijn klassieke werken.

Georges Tonla Briquet

Anat Cohen (kl), Will Vinson (as, sp), Brian Landrus (bs, bkl), Nadje Noordhuis (t, flugelhorn), Alex Waterman (clo), Yoed Nir (clo), Noah Hoffeld (clo), Oded Lev-Ari (p), Gilad Hekselman (g), Joe Martin (b), Matt Wilson (d), Alan Hampton (voc), Jo Lawry (voc)

Linus

LINUS + SKARBØ/ LEROUX

El Negocito Records – 39:09

****

Gitarist Ruben Machtelinkx brengt in het Linus-vervolg (na *Onland*) gitarist Frederik Leroux als partner in, die ook met banjo opmerkelijke accenten legt. En de Scandinavische toets voegt de Noorse Skarbø op drums en hammond orgel (*Vlaag en Vraag*) toe. Een heel toegankelijk album waar rust en intimiteit van uitstraalt. Je wordt als het ware meegezogen in een smeltkroes van ambient, folk en jazz, wat op geen enkel moment storend werkt, integendeel, heel organisch een prachtig gelaagde synergie geeft. *Down* willen we als een van de favoriete nummers aanstippen. Saxofonist Thomas Jillings bewijst opnieuw zijn uitzonderlijk talent. Het Linus verhaal willen we nog graag zien verder groeien.

Bernard Lefèvre

Ruben Machtelinkx (g, ban), Thomas Jillings (rieten), Frederik Leroux (ban), Øyvind Skarbø (d)

Maniscalco / Bigoni / Solborg

S/T

ILK – 46:01

***

Twee Italiaanse muzikanten, maar van die zuiderse uitbundigheid is weinig te bespeuren. Bovendien is de combinatie van piano, rieten en gitaar ook niet eentje die alledaags is of de suggestie van ontvlambare impro belooft. De drie hebben ervaring in jazzcontext (Maniscalco speelde bij Enrico Rava en net als Bigoni was hij actief aan de zijde van Stefano Battaglia), maar kiezen hier resoluut voor een meer abstract samenspel dat een dialoog wil opbouwen uit poëtische bouwstenen die sterker aansluiten bij kamermuziek en

klankenonderzoek. In een stuk als *Too Young To Be A Hippie, Too Old To Be A Punk* gaat het er eigenlijk verrassend traditioneel en lyrisch aan toe, maar elders is het een aarzelend en geduldig zoeken, waarbij het nerveuze gekrabbel achterwege gelaten wordt. Hier en daar lopen de routes even parallel, maar net zo vaak wordt de interne GPS overboord gegooid en neemt instinct het over. Eerder spontaan dan spannend, maar door de korte duur van de meeste stukken gaat het niet vervelen.

Guy Peters

Emanuele Maniscalco (p), Francesco Bigoni (ts, kl), Mark Solborg (g)

**Metropole Orkest
Strings with The Ghost,
The King & I**

THE INVENTORS

MO – 51:26

***

Op *The Inventors* wordt, hoe riskant dat ook is, klassieke muziek onder handen genomen. Gelukkig: *The Ghost, The King & I* (het 'gitaartrio' van Rob van Bavel) kiest niet voor evergreens, maar voor Debussy, Ravel en (inventies van) Bach – met één *original* als toemaatje. Het lijkt alsof de muziek voor trio gekozen en bewerkt werd, en daarna in onvervalste Metropole-traditie verrijkt met strijkers. Daarbij werd het klassieke bronmateriaal zeker niet slaafs nagevolgd: er is veel ruimte voor improvisatie, er wordt gespeeld met tempowisselingen, pedaalnoten en *vamps*, en het geheel wordt overtuigend in een jazzritmiek gezet. Het klassieke compositorische principe van de 'doorwerking', in jazz vaak té afwezig, wordt smaakvol en doeltreffend gehanteerd – geen aaneenschakeling van 'chorusjes' hier. Enige sentimentaliteit is, gezien bezetting en repertoire, wel haast onvermijdelijk, maar het snedige gitaarspel van Koning en de virtuoze van Bavel bieden de weelderige strijkers meestal voldoende weerwerk.

Arne Van Coillie

Metropole Orkest Strings olv Rob Horsting, Frans van Geest (b), Vincent Koning (g), Rob van Bavel (p)

Marcus Miller

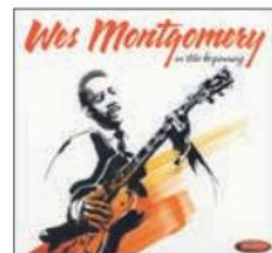
AFRODEEZIA

Pork Pie Records – 65:07

***

Naar eigen schrijven probeert Miller met deze cd een ode te brengen aan mensen die onderdrukking en slavernij hebben ondergaan en die te boven zijn gekomen. Slechts twee van de elf tracks zijn niet van de bassist zelf. Deze cd ademt de typische Millerstijl, maar hij biedt muzikaal nét iets meer. De composities omvatten een vrij breed spectrum: wereldmuziek, jazz, funk, noem het en je krijgt het. Toch konden wij ons niet ontdoen van de indruk dat er hier en daar wat cliché maatwerk om de hoek komt kijken. Je hoort natuurlijk wel dat Miller zijn instrument feilloos beheerst, en de hem eigen funky en slappende stijl komt altijd weer bovendrijven. Wij vragen ons af of hij zich niet al te veel heeft laten drijven op herhaling, grooves, funky ritmes die op zich niet misstaan maar na verloop van tijd ietwat voorspelbaar worden en het luisterplezier wat bederven. Dat er nogal wat etnische componenten in de tracks worden gemengd is een pluspunt, maar het maakt verre van alles goed. De derde tune, *Preacher's Kid*, contrasteert dan weer als gave compositie met veel klankkleuren (zelfs een kortje) en illustreert het kunnen van de man. Al bij al is dit een mooie cd geworden, maar hij is dubbel: het té gepolijste karakter verdrijft veel swing, en dat is jammer. In zijn totaliteit scoort deze plaat onder het niveau van Miller.

Marc Van de Walle
Marcus Miller (elb, cb, gimbri, bkl) met wisselende bezettingen

Wes Montgomery

IN THE BEGINNING

Resonance Records – 69:37/67:00

****

De afficionados van de jazzgitaargod Wes Montgomery zullen een gat in de lucht

springen met de publicatie van dit materiaal. Deze dubbel-cd bevat 26 tunes: historische live-opnames, veelal door het Montgomery-Johnson kwintet uit 1955 – 1956 (vanuit de Turf Club in Indianapolis) op cd één, en hoofdzakelijk werk uit 1958 (uit *The Missile Lounge* in Indianapolis) op de tweede cd. Er werden ook nog enkele studio-opnames meegeleverd uit 1949 en 1955. Op die manier wordt de erfenis van deze reus iets vollediger. Op de eerste cd horen we vooral werk van Wes samen met zijn broers William (Fender Precision elektrische bas) en Charles Montgomery op piano. De tweede cd opent met werk van Wes als leider van zijn eigen kwintet. Dit is een erg mooie uitgave; er zit zowaar

een erg volledig boekje bij met fotomateriaal uit de genoemde periode. Het bevat ook heel wat artikelen en interviews met o.a. Bill Milkowski, informatie over de 'Turf Club', uitspraken van Buddy Montgomery, informatie uit de eerste hand door Dr. Larry Ridley enz. Dat is fraai, want op die manier kan de luisteraar de muziek correct plaatsen en krijgt de uitgave een historische waarde. Puur muzikaal gesproken halen de opnames een hoog gehalte. Dit is dus niet de zoveelste plaat met 'nooit eerder gehoord materiaal' dat achteraf slecht opgenomen en weinig geïnspireerd blijkt en dat de muzikant niet op plaat wilde. Het zijn echt wel goed en vol klinkende jazzcomposities van o.a. Gillespie, Porter, Jerome Kern, Montgomery zelf e.a.. De sfeer

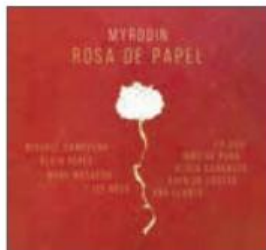
van de rokerige bruine kroeg krijg je er gratis bij. Dit is echt wel een hebbing én een collector's item.
Marc Van de Walle

Wes Montgomery (elg), Alonzo 'Pookie' Johnson (ts), Gene Morris (ts), Jack Coker (p), Richie Crabbtree (p), Douglas Duke (p), Buddy Montgomery (p, vibes), Melvin Rhyne (p), John Dale (b), Roy Johnson (b), Monk Montgomery (b), Flip Stewart (b), Sonny Johnson (d), Paul Parker (d), Earl "Fox" Walker (d), Debbie Andrews (voc), Sonny Parker (voc)

akoestische gitaar en de Spaanse folklore. En dat is nu net de essentie van de flamenco. De muziek wordt niet genoteerd, maar doorgegeven en verrijkt door iedere muzikant. Dit is een erg mooi album.

Marc Van de Walle

Myrddin de Cauter (g) en anderen (Michael Campagna, Alain Pérez, Manu Masaedo, Jef Neve, La Susi, Nino de Pura, Alicia Carrasco, Koen de Cauter, Ana Llanes)

Myrddin
ROSA DE PAPEL

Zephyrus – 79:31
****

Myrddin timmert al lang aan zijn gitaristische weg, en dat is niet zonder resultaat. Hij bespeelt de flamencogitaar op een meesterlijke wijze. Maar op deze cd gaat hij nog een stap verder. Hij combineert deze stijl (of drijft hem verder) door andere muzikanten in het gebeuren te betrekken. In het eerste nummer (*Alta*) laat Jef Neve horen dat ook hij de flamenco begrijpt. Door al die boeiende samenwerkingen ontstaat een hybride genre – weliswaar heel erg gebaseerd op de flamenco – dat vrij uniek klinkt. Zo worden niet alleen teksten van Garcia Lorca gezongen, maar wordt ook onze eigenste Guido Gezelle (*Mijn hert is als een blomgewas*) binnen de grenzen van zijn muziek getrokken. Dat laatste wordt gezongen door vader Koen De Cauter die dat met een zuiderse passie doet. Alsof de stijl zomaar probleemloos naar de Vlaamse contreien over te planten is. Geflankeerd door een variërend aantal musici maakt Myrddin van deze plaat toch wel een héél compleet en op zichzelf staand werk, waarbij uiteraard ook George Brassens niet vergeten wordt. De bijdragen van Jef Neve, Alicia Carrasco (zang) en vele anderen dragen bij tot het unieke karakter. Het titelnummer is zowaar een erg jazzy tune (luister naar de bassist en de saxofonist) geworden, maar de Andalusische sfeer blijft prominent aanwezig. Alle muzikanten op deze plaat doen hun werk functioneel en ondersteunen Myrddin in zijn doelstelling: de creatie van een eigen geluid op basis van de

Nordmann
ALARM!

De Werf – 46:26
****

Openingstrack (en titelnummer) maakt het al meteen duidelijk: dit is geen plaat voor doetjes. Grommende bas, gierende sax, forse elektrische gitaar. Nordmann staat voor jazz met ballen. Dat een band die de tweede plaats haalt op Humo's Rock Rally een forse scheut rock aan zijn muziek toevoegt, hoeft niet te verbazen. Toch doet Nordmann ons vooral denken aan jazzbands, maar dan wel van de stevigere soort, zoals John Zorn's Electric Masada of Marc Ribot. Wie van Zappa houdt, zal ook sporen van diens grillige muzikale wendingen horen in *Pfut*. In *El Nino*, een eerste rustpuntje, klinkt wat meer cowboymuziek door. *Paling* is het rustigste nummer: minutenlang een ingetogen saxofoon en aan het eind neemt een broeierige gitaar rustig over. *Jumanga* wordt voortgedreven door een bezwerende drumbeat om dan te ontbranden in heerlijke rockend gitaarwerk. Slotnummer *Nightwork* start als een ontketende heavy metal annex freejazz, maar eindigt als een verstild sfeerstuk, inclusief gefluit van Mattias De Craene. Mooi. Hoeveel stijlen de band ook aanhaalt (we horen ook snuifjes ambient, heavy rock en americana), Nordmann brouvt er wel een mooi, eigenzinnig geheel van. Geen gering compliment. Een pluim voor Humo's goede smaak, een bewijs dat de Belgische jazzscene veel kwaliteit te bieden heeft.

Peter De Backer

Mattias De Craene (ts, perc), Edmund Laurent (elg), Dries Geuens (b), Elias Devoldere (d)

Dick Oatts / Harold Danko
SWEET NOWHERE
SteepleChase - 64:21

****

Het 'zoete nergens' uit de titel van deze cd komt van het enige stuk dat Oatts en Danko voor deze plaat zelf schreven. Het is de meest uitdagende compositie waarin het lijkt alsof beide spelers elkaar voortdurend willen ontvluchten in plaats van opzoeken. Vooral Danko weet de dissonanten goed te vinden, waardoor *Sweet Nothing* een wilde enclave wordt te midden van de fraai gevooidse standards. Natuurlijk verliezen de twee Amerikanen elkaar geen fractie van een tel uit het oog, het zijn uitmuntende muzikanten die al lang meedraaien. Is dat voldoende om *Sweet Nothing* te moeten aanschaffen? Toch niet helemaal. Er wordt fantastisch gemuseerd, dat staat buiten kijf. Beide muzikanten hebben bovendien een voelbare gedrevenheid in hun spel die hen voor vervlakking behoedt. Toch lijken ze hier niet telkens het onderste uit de kan te kunnen of willen halen. Hoofdschuldige daaraan lijkt toch vooral het gekozen (of aangedragen?) materiaal te zijn. *I Remember April*, *Summertime*, *I hear A Rhapsody*, *On Green Dolphin Street* allemaal mooi en tijdloos materiaal, maar waarom niet een of twee vervangen door anderszins uitdagende stukken? *Sweet Nowhere* is een knappe plaat, met gloedvol spel, maar juist het ongrijpbare titelnummer doet denken dat er nog meer had ingezet.

Mischa Andriessen

Dick Oatts (as), Harold Danko (p)

Jason Palmer Sextet
PLACES
SteepleChase - 72:26

****

Luister naar de subtiele ritmische verschuivingen in het openingsnummer *Urban Renewal*

(for High Point) en je weet dat de Amerikaanse trompettist Jason Palmer een componist is om in de gaten te houden. Die indruk vestigde hij al met zijn eerdere platen op het SteepleChase label, ook al viel zijn vorige cd *Take a Little Trip* tegen. Die cd was overigens gewijd aan de muziek van zangeres Minnie Riperton, een invalshoek die een interessante kijk biedt op Palmers uitgangspunten. Het gladdere en fragiele repertoire van Riperton biedt een fraai en noodzakelijk contrast voor Palmers meer intellectuele benadering die bijvoorbeeld uit zijn compositietitels spreekt. Die op het eerste gezicht onwaarschijnlijke combinatie tussen slijpsoul en hersenkrakerjazz geeft Palmers muziek een heel eigen smool. De melodieën die hij schrijft hangen dagen in je hoofd. Over elk detail is nagedacht zonder dat de spontaneiteit daarmee in het geding komt. Het groepsgeluid is perfect afgewogen: licht, kleurrijk en met een geweldige dynamiek. *Places* is een prachtplaat, veel meer dan een belofte.

Mischa Andriessen

Jason Palmer (t), Godwin Louis (as), Mark Turner (ts), Mike Moreno (g), Edward Perez (b), Kendrick Scott (d)

Gary Peacock

NOW THIS

ECM - 57:54

*** **

Er is weinig ruchtbaarheid aan gegeven, maar het befaamde Keith Jarrett Trio heeft opgehouden te bestaan. Gary Peacock's zware gehoorproblemen zijn daarvan de belangrijkste oorzaak. Maar op deze cd valt daar niets van te merken. Peacock, 80 intussen, heeft nog altijd die zo kenmerkende soepel verende basklank. De bassist weet wat een pianotrio nodig heeft. Hij speelde niet alleen jarenlang met Jarrett, maar ook met Bill Evans en Paul Bley. Op deze cd zit Marc Copland achter het klavier, een rustige stylist die meer aan Evans dan aan Jarrett doet denken. Drummer Joey Baron kan zowel subtiel spelen als exuberant, en het is vooral die eerste kwaliteit die je hier hoort. Peacock schreef enkele nieuwe composities voor deze cd, maar opvallender nog zijn

de herwerkingen van enkele oudere stukken die eerder al op ECM-cd's figureerden, zoals *Moor*, *Vignette* en *Requiem*. Heel opvallend is *Gloria's Step*, een compositie van Scott La Faro, de legendarische bassist van Bill Evans. Peacock's bas is hier veel prominenter aanwezig dan bij Jarrett. De kwaliteit van zijn spel is nog altijd fantastisch, zodat de vraag rijst: was het stopzetten van dat Trio echt wel nodig?

Peter De Backer

Gary Peacock (b), Marc Copland (p), Joey Baron (d)

Andrew Rathbun Quartet

NUMBERS & LETTERS

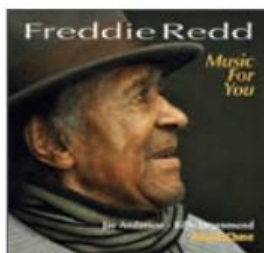
SteepleChase - 69:16

****

Het Deense SteepleChase label is al jaren een reddingsboei voor grote namen in de jazz die om een of andere reden bij de grote platenmaatschappijen niet meer in trek zijn. Daarnaast staan er de nodige grote talenten onder contract die om onbegrijpelijke redenen maar niet doorbreken. Gregory Tardy is zo iemand, net als de Canadese rietblazer Andrew Rathbun. Al op een van zijn eerste platen wist Rathbun de geweldige Kenny Wheeler in zijn band te krijgen. Dat zegt iets over zijn kwaliteit, maar zeker ook over zijn stijl. Rathbun is geen machoblazer, maar een melodische speler met een fraaie lyriek en een niet verdoezelde kwetsbaarheid. Wezenlijker nog is dat Rathbun een zeer goed componist is. Iemand met een goed gevoel voor klankkleur en structuur. Ambitie heeft hij ook, daardoor reikt hij soms te ver, maar die durf is niettemin een pro. Met de juiste mensen achter zich komen Rathbun's stukken heel goed uit de verf. Dat gebeurt op zijn nieuwe cd meer dan eens. Een wapenfeit dat vooral op conto van de knappe pianist Phil Markowitz komt en meer nog op dat van de hier uitmuntend fel drummende Bill Stewart. *Numbers & Letters* bevat intelligente, sfeervolle jazz die een groot publiek verdient.

Mischa Andriessen

Andrew Rathbun (rieten, voc), Phil Markowitz (p), Jay Anderson (b), Bill Stewart (d), Gast: Taylor Haskins (t)

Freddie Redd

MUSIC FOR YOU

SteepleChase - 73:58

***

Een van de enigmatische figuren uit de jazz: pianist Freddie Redd. Begin jaren zestig leek zijn kostje wel gekocht; hij schreef de muziek voor het zeer succesvolle toneelstuk *The Connection* en bracht zijn platen uit bij het roemruchte Blue Note. Een grote naam werd hij echter niet. Redd had de neiging om van tijd tot tijd volledig uit zicht te verdwijnen, waardoor zijn discografie geregeld gaten van jaren laat zien. Daardoor bleef Redd voornamelijk bij insiders bekend. Hij is er niettemin nog altijd, inmiddels zevenentachtig jaar oud en met dan toch weer een toevoeging aan zijn catalogus: de cd *Music For You*. En nog altijd is die karakteristiek lichte speelstijl er. In Redd's stijl zit iets dat enerzijds laconiek, anderzijds bedachtzaam overkomt. Soms lijkt hij haast te treuzelen en vrees je dat hij buiten de maat zal vallen, wat steeds net niet gebeurt. Het lijkt soms alsof hij niet weet te kiezen, net of hij een schaker is die nog snel alle mogelijkheden narekent alvorens een zet te doen. Door die manier van spelen heeft Redd's muziek altijd iets introverts, in die zin, dat het gebaar wegblijft. Bij oppervlakkige beluistering lijkt wat Redd doet daardoor

weinig bijzonder, maar dat voorzichtig sprankelende houdt wanneer je het eenmaal hebt gehoord moeiteloos de aandacht vast.

Mischa Andriessen

Freddie Redd (p), Jay Anderson (b), Billy Drummond (d)

Reijseger / Fraanje / Sylla

COUNT TILL ZEN

Winter & Winter - 50:16

***

Ernst Reijseger

FEATURE

Winter & Winter - 49:44

***

Als een echte wereldburger pendelt de Nederlandse cellist tussen verschillende stijlen en continenten. Samen met Harmen Fraanje (p) en de Senegalese zanger-percussionist Mola Sylla vormt hij een heel apart trio dat musicert op het snijpunt van volksmuziek, klassiek, hedendaags en jazz. Een heel programma dus maar de drie

heren slagen erin om naadloos al deze werelden aan elkaar te rijgen. Na *Down Deep* (2013) is er nu het vervolg onder de titel *Count Till Zen*. Het is opnieuw een opeenvolging van zeer intimistisch indrukken maar af en toe wel met felle accenten en licht ontwrichtende effecten. Poëtisch exotisme en vrij klankenexperiment vormen daarbij elkaars yin en yang. De rijkdom zit niet alleen in het wonderlijke samenspel maar vooral ook in de vele details. Ideaal middel tegen de snelheidscultuur van het westen. Met opmerkelijke hoos die tot leven komt op de website. Na een overtuigend concert tijdens STORM! (Oostende) ook live op Gent Jazz deze zomer.

Fraanje en Sylla vinden we eveneens terug op *Feature*, samen met een reeks andere gastmuzikanten waaronder Luciano Biondini (acc) en Sandip Bhattacharya (tabla). Het gaat hier om een verjaardagscadeau van het label ter attentie van Reijseger. Naar aanleiding van zijn zestigste verjaardag mocht hij namelijk zelf een cd samenstellen met onuitgebracht werk of geremixte versies van oudere nummers. De vele facetten van deze kosmopolitische muzikant komen zo mooi aan bod. Met heel wat hypnotische kantjes, reikend van Afrikaanse blues tot Philip Glass. Ideale introductie voor wie hem nog niet mocht kennen en een bijkomend inzicht in zijn oeuvre voor wie reeds fan was.

Georges Tonla Briquet

Ernst Reijseger (clo), Harmen Fraanje (p), Mola Sylla (voc, perc) + gasten

Pascal Schumacher

LEFT TOKYO RIGHT

Laborie Jazz - 50:18

*****

Dit is misschien wel het meest ambitieuze project van Schumacher tot op heden. Hij schreef voor deze opname een palet aan klankkleuren van minimalistisch klassiek tot jazz. Hij voelt zich als een vis in het water bij beide disciplines en wil zijn grenzen graag verleggen. Naast de Finse talentvolle trompettist Pohloja zijn er als opmerkelijke gasten Magic Malik op fluit en Aliénor Mancip op harp, die het geheel nog extra bijkleuren. Zo ontstaat er een lyrische smeltkroes van muzikale contrasten met veel ruimte en openheid. Sylvain Rifflet toont zich een meesterlijk saxofonist en natuurlijk is het basistrio dat Schumacher omringt grandioos. En dan de meester zelf die met zijn verbluffende techniek het geheel opzweept en leidt naar een betoverende ervaring. Pascal Schumacher creëert orkestrale fascinaties die je maar kunt doorgronden bij intensief (her)beluisteren. Een prachtplaat! Dit is muziek die we perfect zien passen bij de wonderlijke wereld van Haruki Murakami.

Bernard Lefèvre

Pascal Schumacher (vib, comp), Pol Belardi (b, cb), Franz Von Chossy (p, frh), Jens Düppe (d), Sylvain Rifflet (s), Verneri Pohloja (t) + Magic Malik (fl) en Aliénor Mancip (harp)

Ntjam Rosie

THE ONE

Gentle Daze - 53:04

***

De Kameroens-Nederlandse zangeres Ntjam Rosie is, hoewel pas 32, al aan haar vijfde album toe. Het door Martin Fondse geschreven en een strijkkwartet uitgevoerde openingsnummer *Metata'a* zet meteen de toon. Rosie wil zich op *The One* vooral als een musicus met veel gevoel voor sfeer laten horen. Opvallend is dat zij de vocalen doorgaans klein (maar krachtig) houdt en zichzelf met haast gefluisterde koortjes weerwoord geeft. Afgezien van de drums gaan ook de overige instrumenten nagenoeg volledig op in het groepsgeluid. *The One* is helemaal bij de tijd met een eclectische muziekopvatting waarin pop, r & b, wereldmuziek en een sprankje jazz frictieloos bij elkaar worden gebracht. Smaakvol en zoet liggen hier dicht bij elkaar, hetzelfde geldt voor ontspannen en spanningsloos. De muziek kabbelt veelal, dat doet voelt soms mak, soms is het juist weer aangenaam. Hoe dan ook, *The One* bevat zeker een paar pakkende stukken. Een van de hoogpunten is *I'm Loved* waarin Eric Vloeimans een voortreffelijke inbreng heeft met precies het

soort venijnige accenten dat in sommige andere stukken helaas ontbreekt.

Mischa Andriessen

Ntjam Rosie (voc), Jörn ten Hoopen (g), Alexander van Popta (keys), Bas Kloosterman (b), Udo Demant (perc), Tuur Moens (d). Gasten oa Ronald Sniijders (fl), Eric Vloeimans (t)

Andreas Schaerer Meets Arte Quartett & Wolfgang Zwiauer

PERPETUAL DELIRIUM

BMC - 46:47

****

De combinatie van Schaerer zijn uiterst extreme stemverbuigingen met de experimentele klanken van het saxofoonkwartet en met bassist Zwiauer erbij, leidt tot een bijzonder klankspel dat zowel hermetisch gesloten is als bij vlagen uiterst toegankelijk. Het is zeker geen 'art for art's sake' of een totaal vrije improvisatie. Schaerer componeerde de negen stukken. Zijn zangacrobatieën en intonaties reiken van scatting en rapping tot zuivere operacoloratuur. Daarnaast is hij tevens een begenadigd beatboxer. De saxofonisten testen op hun beurt de grenzen van hun instrumenten af, unisono of elk apart terwijl bassist Zwiauer op verbluffende wijze de rol

TaxiWars

TAXIWARS

Universal Records - 45:00

*****

Het is al langer geweten dat Tom Barman een grote voorliefde heeft voor jazz. De zanger van dEUS lijkt zich nu bijzonder te amuseren met TaxiWars, de plaat die

hij opnam met saxofonist Robin Verheyen, bassist Nicolas Thys en de jonge, talentvolle drummer Antoine Pierre. Voor alle duidelijkheid, dit is geen jazztrio plus Barman erbij als frontman. Hier hoor je een écht jazzkwartet aan het werk. Robin Verheyen componeerde deze stukken speciaal voor de samenwerking met Barman. En het moet gezegd, zelden hoorden we Verheyen zo stevig te keer gaan als op deze plaat. Bij live-optredens stelt de band zich op in een cirkel. Wat de interactie tussen de muzikanten bijzonder ten goede komt. De plaat opent met de single *Death Ride Through Wet Snow* en volgt met titeltrack *TaxiWars*. Het tempo is hoog, de adrenaline spat er bij momenten van af en de goesting is meer dan duidelijk aanwezig. Barman daagt Verheyen uit en de saxofonist doet op zijn beurt hetzelfde met de zanger. Alhoewel het vooral spoken word is met een vervormde stem. Bassist Thys en drummer Pierre zorgen hier en daar voor backing vocals, en ook dat maakt deze plaat uniek. Een eerste rustpunt komt er met *Borgerhout Shuffle: So You Drove All Day, In Your Mind Anyway*. *Pearlescent* opent met een fijne solo van Nicolas Thys, een doorwinterde bassist die zijn strepen al ruimschoots verdiende. *TaxiWars* klinkt broeierig, bezwerend, explosief, strak maar toch ook vrij. Nog zo'n hoogtepunt is *It Went Boom*, dat ook doet denken aan Tom Waits. *Recent Winds* is misschien het meest dEUS-achtige nummer. Maar dEUS speelde nooit met een saxofonist van dit niveau. Dit is absoluut één van de belangrijkste platen van 2015! Deze zomer te zien op Jazz Middelheim.

Dirk Roels

Tom Barman (voc), Robin Verheyen (ts), Nicolas thys (b), Antoine Pierre (d)

van 'missing link' speelt om dit gegeven bij elkaar te houden. De zes heren creëren totaal nieuwe perspectieven op het grensgebied tussen jazz, improvisatie en hedendaags klassiek. Ze provoceren en confronteren maar sluiten harmonie evenmin uit. Het is zeker geen mainstream maar wie al eens luistert naar Ardvark en Blindman of ook werk in huis heeft van Ligeti zal dit ten

zeerste appreciëren. Begin met de bijgeleverde dvd te bekijken om in deze zeer aparte wereld binnen te dringen.

Georges Tonla Briquet

Andreas Schaerer (voc), Beat Hofstetter (ss, ts), Sascha Armbruster (as, ss, mezzosopraansaxofoon), Andrea Formenti (ts, bs), Beat Kappeler (bs, tubax), Wolfgang Zwiauer (b)

geluisterd en proberen op hun beurt nieuwe bakens uit te zetten. Het zou ons evenmin verbazen dat ze platen van Andrew Hill en Bobby Hutcherson in huis hebben. Het afsluitingsnummer is pure improvisatie van begin tot einde waarvoor ze dan weer hun oor te luisteren legden bij Albert Ayler. De groep is alvast geëvolueerd. Waar het op de vorige cd soms bij vage ideeën bleef, durven ze nu explicieter stelling te nemen.

Georges Tonla Briquet

Nicola Lancerotti (cb), Jordi Grognard (ts, kl), Daniele Martini (ts, ss), Nelide Bandello (d)

South Quartet

ONE

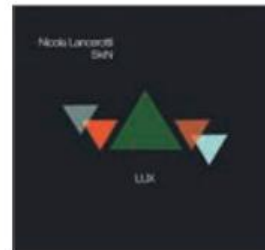
Eigen beheer - 79:32

(<http://southquartet.org>)

***

Het is ondertussen vijf jaar geleden sinds *Cycles* verscheen. Niet dat trompettist Peer Baierlein plots wielrenner geworden was. Hij legde zich vooral toe op het schrijven van muziek voor theaterstukken in Duitsland. Met *One* haalt hij de verloren tijd ruimschoots in. Tachtig minuten pure jazz, reikend van New Orleans tot de modern tijd. Allemaal akoestisch gebracht met een gloednieuw kwartet uit zijn geboortestad Stuttgart. De openingstrack, op het ritme van een second line, is de perfecte introductie. Van daaruit vertrekt de tramway langs de tijdlijn van de klassieke jazz waar melodie en harmonie de sleutelbegrippen vormen. Om te weten waar Baierlein ondertussen staat als muzikant, beluister je best eens *Hymn Of The Lost Reggae*. Meanderend langs een baslijn gaat het van laag naar hoog, zoekend en aftastend naar de juiste noten in een voor de rest vast omliggende context. Idem in *Four*. De warme sound van Bert Joris is nooit veraf. Een meer dan aangenaam wederhoren. En nu maar hopen dat hij zich zo snel mogelijk out met zijn elektronisch project Dark Fader.

Voor het contrast tussen de twee saxofonisten Martini en Grognard levert spetterend vuurwerk op, zoals al meteen bij de intro van de cd te horen is. Ze hebben duidelijk naar Coltrane en Coleman

Skin

LUX

Eigen beheer - 48:01

(nicolalancerotti.blogspot.be)

***

Skin was de titel van de vorige cd die Nicolas Lancerotti uitbracht. Ondertussen werd het de naam van zijn groep met daarin vier verschillende persoonlijkheden. Vooral het contrast tussen de twee saxofonisten Martini en Grognard levert spetterend vuurwerk op, zoals al meteen bij de intro van de cd te horen is. Ze hebben duidelijk naar Coltrane en Coleman

STUFF.

STUFF.

Buteo Buteo - 40:20

*****

Het Gents-Antwerpse vijftal STUFF. heeft zich de afgelopen paar jaar een stevige live reputatie weten op te bouwen en wordt door kenners al langer getipt als één van de meest opwindende acts van het moment in België. Het bleef echter afwachten of ze die reputatie ook op plaat zouden waarmaken. En of dit gelukt is! Dit titelloze debuut laat zich beluisteren als een spannende en meeslepende trip, waarbij de groep duidelijk een weloverwogen collectieve sound laat primeren op individueel solistisch geweld, zoals dat bij veel jazzplaten aan de orde is. Het album is dan ook bedenkelijk een jazzplaat te noemen. Liefhebbers van jaren '70 fusion zullen terecht opmerken dat af en toe leentjebuur werd gespeeld bij groepen als Weather Report, maar wie wat vertrouwd is met hedendaagse elektronische muziek herkent net zo goed knipogen naar o.a. de Brainfeeder-stal van producer Flying Lotus. De prominente geslapte baspartijen en bepaalde sounds die uit de EWJ en de keys worden getoverd, doen dan weer een duidelijke hand van 80's funk voelen en hier en daar duiken ook invloeden uit dub en trip hop op. U hoort het al, dit is een plaat die moeilijk in hokjes te plaatsen valt. Wat enkel laat vermoeden dat STUFF. in de toekomst tot ver buiten de eigen landsgrenzen potten zal breken, want paardenbrillen zijn tegenwoordig net zo ouderwets als cassetwalkmans. Hoewel deze laatste in hipsterkringen weer helemaal in zijn. STUFF., waar blijft die cassetterelease?

Benny Claeysier

Lander Gyselinc (d), Dries Laheye (b), Joris Caluwaerts (keys), Andrew Claes (ewi), Mixmonster Menno (turntables)

Meer dan
50 000 titels
op voorraad!

Wereldwijde
import

www.rombaux.be

CD • Vinyl • DVD

Rombaux

Brugge

Speciaalzaak
van
Jazz
tot
Klassiek

 U vindt ons ook op facebook
www.facebook.com/muziekhandel.rombaux

Piano's

Vleugel • Buffet • Digitaal
Nieuw & tweedehands

*4 generaties deskundige
service & ervaring*

Grotian-Steinweg Yamaha
Bösendorfer Schimmel Brodmann

Winkel: Mallebergplaats 11-13 te Brugge
Toonzaal piano's: Kelkstraat 3 (op 50m)

Aki Takase / Ayumi Paul
HOTEL ZAUBERBERG
Intakt Records - 52:39

****

Elke tot nu toe uitgegeven cd op Intakt Records van Aki Takase is een pareltje van speelse intelligentie, muzikaal vernuft en een groot evenwicht tussen vrije improvisatie en voorbereide compositie. Heldere ideeën zijn Takase's deel, daarin hoor je haar kracht en veelzijdigheid. Dit duo van piano en viool acteert duidelijk een rol van Europese kamermuziek, een rode draad doorheen heel de cd. Dat het nu geuit wordt in broze open melodieën of grillig nerveuze conversaties, het gevoel van preludes, fuga's en menuetten geldt als stilistisch element. Ze gaan er zelfs een tekening bij maken: Takase adapteert een menuet van W. A. Mozart en Ayumi Paul speelt even een prelude van J. S. Bach. Dit alles werd geboren uit Thomas Mann's roman *Der Zauberberg* en naar gewoonte plaatst de pianiste korte stukjes op haar cd. Zo krijg je 18 tracks en toch geen te lange schijf. De violiste is niet zonder meer een klassiek virtuos, ze staat haar partner offensief te woord en werkt geniaal met klanken. Takase kiest haar partners steeds met inzicht.

Chris Joris

Aki Takase (p), Ayumi Paul (v)

Jelle Van Giel Group
SONGS FOR EVERYONE
Hevhetia - 59:00

*****

De 29-jarige drummer Jelle Van Giel heeft jarenlang gewerkt aan het album *Songs For Everyone*. Alle composities

schreef hij zelf. Hij haalde zijn inspiratie uit reizen, onder meer naar Zuid Afrika. Dat vertaalt zich in een relaxte en magische schoonheid in het nummer 'Cape Good Hope'. En het moet gezegd, op *Songs For Everyone* komt vooral het magische en lyrische samenspel tussen de onvolprezen pianist Bram Weijters en de blazerssectie naar voor. Op tenorsax hoor je Steven Delannoye, op altsax Erik Bogaerts en op trompet Carlo Nardoza. Samen met gitarist Tim Finoulst en bassist Janos Bruneel wist Van Giel dus een mooi gezelschap bijeen te trommelen. Ook het openingsnummer 'A New Beginning' is indrukwekkend. Gedurende meer dan 9 minuten wordt je ondergedompeld in een lyrische schoonheid waarin het septet doet denken aan een heuse (mini) bigband. De arrangementen zijn fijn, niet complex, maar toch met genoeg ruimte om de muzikanten hun ding te laten doen. Dit nummer blijft hangen! Jelle Van Giel speelde op jonge leeftijd al bij de Freddy Sunder Big Band. Hij behaalde aan het conservatorium van Brussel een bachelor-diploma bij Kris Defoort en volgde nadien ook compositielessen bij Bert Joris. En dat is te horen op *Songs For Everyone*. Dit is een 'must have' voor iedereen die houdt van lyrische en melodische jazz. Dé perfecte soundtrack voor een romantische zomeravond. Van Giel kreeg felicitaties voor zijn album van niemand minder dan Jef Neve en John Ruocco. Het is uitkijken naar de live-uitvoering van deze muziek!

Dirk Roels

Jelle Van Giel (d), Janos Bruneel (b), Bram Weijters (p), Steven Delannoye (ts), Erik Bogaerts (as), Carlo Nardoza (tp), Tim Finoulst (g)

Rogier Telderman Trio
CONTOURS
RM Records - 50:00

***

Een heel dynamisch album, waarbij stilte afwisselt met geluidsmuren. Het trio tilt de knappe composities

van Rogier Telderman naar een hoger niveau, met als resultaat jazz waarbij rock en klassiek duidelijke inspiratiebronnen zijn. De negen tracks hebben een filmisch karakter en klinken stuk voor stuk avontuurlijk, met soms meerdere tempowissels en andere 'verrassingen' in eenzelfde compositie.

Het album opent rustig met warme tracks als *Goodbye*, *Monsieur Belkin* en *On A Tuesday*. Verderop gaat het er af en toe energiek aan toe, zoals in *Strange Place* en *Skippy Mash*. Heel toegankelijke muziek, die de deur opent voor en naar een ruim publiek. Voer voor fans van The Bad Plus en Neil Cowley Trio en een

Kamasi Washington
THE EPIC
Brainfeeder - 172:05

*****

Met dit debuut levert saxofonist Kamasi Washington (Wayne Shorter, Kendrick Lamar) een indrukwekkend

meesterwerk af in drie delen/cd's (*The Plan*, *The Glorious Tale*, *The Historic Repetition*). Het is een monumentaal opgevatte triptiek uitgevoerd door een tweëndertigkoppig orkest, een koor met niet minder dan twintig vocalisten en The Next Step/The West Coast Get Down, een tienkoppig collectief uit Los Angeles. Hoog gegrepen want het hele verhaal draait rond de aflossing van de wacht oftewel de aankondiging van de nieuwe generatie die jazz wederom op scherp wil zetten (met Washington als nieuwe Messias?). Gedurfd maar met overtuiging gebracht. Geen tabula rasa met het verleden maar eerder een overduidelijk aansluiten bij de erfenissen van Coltrane, Miles en wat er zoal gebeurde eind jaren zestig begin jaren zeventig. De vurigheid, de uitgewerkte composities, de arrangementen, de solomonenten, het is er allemaal. Wat vooral imponeert, is de grootsheid waarmee de bestaande idiomaten uitgewerkt worden en in een orkestrale context geplaatst zijn. Vergeet alle vooroordelen tegenover conceptplaten. Misschien wel een van de releases van het jaar. Verschenen op het label van Flying Lotus. Washington was trouwens al te horen op diens *Cosmogramma* en *You're Dead!*. Revolutionair is *The Epic* niet, daarvoor ontbreekt bijvoorbeeld een toekomstvisie door het aanwenden van elektronica maar een gepersonaliseerde kijk op wat was, is het wel.

Georges Tonla Briquet

Kamasi Washington (s) + The Next Step/The West Coast Get Down + koor + orkest

debuutalbum dat verwachtingen schiept voor het vervolg.

Pablo Smet

Rogier Telderman (p), Guus Bakker (cb) en Tuur Moens (d & perc)

Velkro
DON'T WAIT FOR THE REVOLUTION
Clean Feed - 54:14

***

Een Sloveen, een Noor en een Portugees in één trio. Volgens de tekst op het hoesje beïnvloedt het wel degelijk de muziek op deze plaat. Er wordt een mix gemaakt van hip-hop, alternatieve rock, improvisatie met elektronica, ruis, lawaai en klanklandschappen allerhande. Op die manier daagt deze productie uiteraard elke classificatie in een bepaald genre uit. Dat deze stukken dikwijls erg 'free' klinken mag niet verwonderen. Het toevalsgehalte is erg hoog en dat kan leiden tot eerder moeilijk te plaatsen fragmenten. Het gaat vooral om de contrasterende klankkleuren op zich, en er wordt van de luisteraar een open oor

voor klanken en voor de muzikale interactie tussen de muzikanten zelf geëist. Geen gemakkelijke kost, en ook niet echt onze smaak - al moeten we toegeven dat we soms onder de indruk kwamen van een aantal klankconstructies. Maar de plaat vindt ongetwijfeld haar weg naar een aantal liefhebbers omdat je ze geen gebrek aan kwaliteit kunt verwijten.

Marc Van de Walle

Bostjan Simon (ts), Stephan Meidell (g, b, elec), Luis Candéias (d)

Alexander von Schlippenbach Trio
FEATURES
Intakt Records-cd-62:24

*****

Of we A. von Schlippenbach's muziek nu freejazz, nieuwe muziek of avant-garde noemen, heeft weinig belang noch duiding, want dit totalitaire, interactieve en interrelationele muziekmaken bestaat al sinds Cecil Taylor en Ornette Coleman hun stem hadden gevonden. Het Europese antwoord op deze aangeboden vrucht kwam gestadig, maar met overtuiging op gang door jonge musici, die nu zijn uitgegroeid tot super-intuïtieve, doorwinterde improvisatoren: grootmeesters kortom. Namen als von Schlippenbach, Evan Parker en Paul Lovens zijn nu synonymie voor instant composing. Een sfeerbeschrijving van dit album is niet aan de orde: dit trio is grandioos in klank- en beeldvorming, menselijke expressie, vertelling en eerlijke communicatie. Alles is aanwezig: het gebruik van tijd en ruimte, dynamiek, beweging en respons. Niet alle vrije impro-cd's zijn een hoogtepunt in iemands parcours, maar deze opnamesessie is steengoed. De musici staan op scherp. Alexander von Schlippenbach gaat pianistiek groots te werk, Evan Parker's tenorsax blinkt uit in perfecte dialoog en Paul Lovens maakt hier één van zijn beste opnames als ongelooflijk plastisch percussionist met razendsnelle ideeën, zalige inschattingen van het moment en schitterende uitdagingreflexen.

Chris Joris

Alexander von Schlippenbach (p), Evan Parker (ts), Paul Lovens (d)

Vincent Thekal Trio
CLIMAX
Ragtime Production - 48:00

****

De saxofonist liet Noord-Frankrijk voor een residentie te Brussel en vond in bassist Daniele Cappucci en drummer Armando Luongo warme trio-leden. De muziek heeft dan ook bij wijlen die geladenheid. Een pianotrio was zo voor de hand liggend in de jazzgeschiedenis, dat een blazer-bas-drums-trio al gauw als gevaarlijk naakt werd aanzien

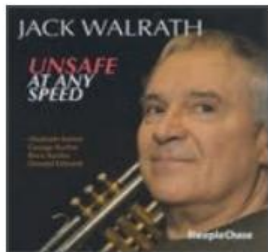

en steeds het Sonny Rollins trio uit de zestiger jaren als enig geslaagd experiment werd aangehaald.

Men vergat de Ornette Coleman tandem met David Izenzon en Charles Moffett en vele anderen. Dit trio (op *Climax*) klinkt plastisch en diep en bovendien haalt Thekal baritonsaxofonist Bo Van der Werf er terecht bij om de zaak nog wat open te gooien. Zeven composities zijn van Thekal en één van de bassist waarop Matthieu Roffe de kristallen Fender Rhodes piano mag bijschuiven in een slow samba, die wel lekker zit, doch een spijtige stijlbreuk in het programma betekent. Daarna herstelt zich het homogene concept in deze cd van en door een zeer muzikaal trio.

Chris Joris

Vincent Thekal (ts, ss), Daniele Cappucci (cb), Armando Luongo (d), guests: Matthieu Roffe (frh), Bo Van der Werf (bs)

Jack Walrath

UNSAFE AT ANY SPEED

SteepleChase-cd-72:53

*****

Trompettist Jack Walrath is zijn tijd niet vergeten, toen hij bij Charles Mingus met George Adams en Dannie Richmond op het podium stond en hij later deel uitmaakte van de Mingus-Dynasty met o.a. Don Pullen. Hij houdt die geest levendig via zijn sporadische cd's en door middel

Reggie Washington

RAINBOW SHADOW

Jammin' ColorS-cd-64:33

*****

In voorgaande cd's onderzocht de New Yorkse bassist nog het raakpunt tussen jazz, funk, blues en groove, als wou hij het vagevuur tussen de Amerikaanse en Belgische musici en hun output aftasten en zichzelf erin terugvinden. Op *Rainbow Shadow* gaat hij totaal voor zijn universum: geen bebop, geen free, geen jazz, maar een uit zijn versleten en behaagzieke

clichématigheid weggetrokken funk met een liefde voor liedvorm, R&B en de hele erfenis van Miles, Bill Withers, Curtis Mayfield, Otis Redding, enz. Het is dan ook een afscheidshommage aan zijn vriend Jef Lee Johnson, de grote bluesy gitarist, die abstractie en rauwe expressie niet uit de weg ging. Google hem op: de jazzwereld hemelt vandaag nogal wat onbenullige slimmeriken op en verzwijgt vaak assertieve krachten. Dit is een ware concept-cd met sterk werk van drummer Patrick Dorcéan (een Afro-Belg), DJ Grazzhopa (steengoede bijdrage) en de Amerikaanse gitarist Marvin Sewell, die stevig Jef Lee Johnson vereert. Samples en inserts worden raak gebruikt. Washington slaagt er totaal in de basgitaar als solo- en melodie-instrument op het ensemble te plaatsen zonder wanverhoudingen te veroorzaken en hij verrast als begenadigd vocalist. Deze cd zit, deze cd staat er, u mag kiezen.

Chris Joris

Reggie Wahington (eb, voc, samples), Marvin Sewell (g), Patrick Dorcéan (d, perc), DJ Grazzhopa (tt, samples), guests: Wallace Roney (t), Yohannes Tona (b), Chico Huff (b), Alex Tassel (t), Jacques Schwartz-Bart (ts), Lili Anel (voc), Jonathan Crayford (kb), Stefany & Ella Washington (narr), Monique Harcum (voc)

van zijn veelvuldige composities. Hij stelt hard swingende groepen samen met stevige muzikanten. Zo blijft Walrath's muziek te smaken als recht voor de raapse Amerikaanse jazz met spierkracht en warmte; een goeie combinatie. Dit album bestaat weer voltallig uit Walrath-composities en die mogen er zijn. Er zit trouwe traditie en Jazz Messengers- en Mingus-elementen in Walrath's output, maar hij schrijft zeer origineel en ontsnapt zo moeiteloos aan de eventuele aantijging van volgzaam revivalist.

Chris Joris

Jack Walrath (t), Abraham Burton (ts), George Burton (p), Boris Kozlov (cb), Don Edwards (d)

Katharina Weber / Fred Frith / Fredy Studer

IT ROLLS

Intakt Records-cd-58:41

*****

Reeds bij aanvang horen we in het 15 minuten lange titelstuk dat Fredy Studer de kunst kent om zijn drumstel niet als drums te laten klinken, maar het eerder herleidt tot een klanklaboratorium van

gedempte vellen, gongs & cymbalen. Ondergronds en gesmoord, die wonderwel versmelten met de elektrische mysterieuze soundscapes van Fred Frith's gitaar en attributen.

Dit leunt erg naar de concrete muziek, ware het niet dat pianiste Katharina Weber met regelmaat de toetsen bespeelt in melodische en ritmische motieven. Ze stapt echter meestal mee in het onvoorziene en maakt de piano evenzeer tot klanklaboratorium wanneer het moment daar om vraagt. Ondanks het feit dat het trio slechts een kort verleden kent, is het vertrouwen en de symbiose een feit. Naast de vanzelfsprekende curves van energie en stilte, is het vooral de aandacht en gevoeligheid voor klankkleuren, die dit trio typeren.

Weerom een heel boeiende Intakt-cd.

Chris Joris

Katharina Weber (p), Fred Frith (g), Fredy Studer (d, gongs)

Bram Weijters / Chad McCullough Quartet

ABSTRACT QUANTITIES

W.E.R.F. - 58:08

***

Dit is de derde release op W.E.R.F. van deze Belgisch/Amerikaanse formatie, waarin Weijters en

McCullough opnieuw tekenen voor de lyrische klankkleuren. Weijters en McCullough wisselen het voortouw in een harmonieuze setting, onderbouwd door spannende accenten van de uitstekende bassist Verbist en spring in't veld John Bishop. Al overheerst een eerder ingetogen, soms geladen sfeer, bij momenten swingt het behoorlijk (*Acceptance or Denial*) en dat komt live beter tot zijn recht.

Bernard Lefèvre

Chad McCullough (t), Bram Weijters (p, keys), Piet Verbist (b), John Bishop (d)

Wofu

ERRATIC TAILS

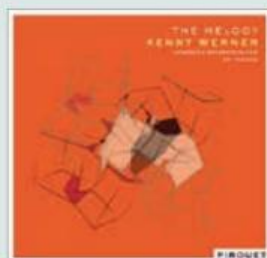
www.wofu.be - 45:31

**

Het lijkt er sterk op dat Michel Mast en co een eigen Real Book bij elkaar aan het schrijven zijn aan de hand van het welk elke instrumentalist meteen een verhaal kan instappen om vervolgens zelf op ontdekkingstocht te gaan. Strikte afbakening kennen ze niet. Er wordt op speelse wijze geflirt met stijlen en genres, soms in eenzelfde nummer. Een melodieuze deuntje mondt plots uit in een stukje pure jazz. Haast klassieke kamermuziek koppelen ze moeiteloos aan meer complex doorgedreven composities. Er is opnieuw een knipoog naar de Oost-Europese traditie. En ze zijn niet benauwd om zichzelf opnieuw uit te vinden zoals met *Koelkastsmeerbaar* dat ook al op de debuut-cd stond. Voor deze *Erratic Tails* werd beroep gedaan op een celliste en twee violisten waaronder Cécile Broché. De hoers weerspiegelt perfect de muziek: op het eerste zicht heel simpel en toegankelijk tot je de details gaat bekijken/beluisteren van de basisvormen en zo in een andere wereld terecht komt. Een pluim voor componist Verhelst. Dit is muziek voor luisteraars van 7 tot 77 met voor elke generatie wat wils.

Georges Tonla Briquet

Mattias Laga (kl, bkl), Michel Mast (ts), Pieter Baert (p), Xavier Verhelst (b), Cécile Broché (v), Anouk Sanczuk (v), Eline Duerinck (clo)

Kenny Werner Trio

THE MELODY

Pirouet Records - 56:46

*****

Dit trio bracht een eerste album uit (*Beauty Secrets* met gasten) in 2000 en we herinneren ons het optreden in de snikhete piano room op NSJ 2003 waar ook Patricia Barber, een glas cognac in de hand, kwam luisteren. Gek genoeg verklaarde Kenny Werner toen dat hij nooit meer platen met zijn trio in een studio zou opnemen. *Never say never...* want in 2014 nam hij deze *The*

Melody op met die vaste kompanen, waarin hij *Beauty Secrets* herneemt als afsluiter.

Balloons is nog zo'n vertrouwde compositie van Werner evenals *Voncify The Emulyans* (uit *Beat Degeneration*), maar zoveel jaren later trakteert het trio op geheel nieuwe frisse interpretaties. Hoe wonderlijk prachtig roert Werner de toetsen in het eigen nummer *Who?*, op zich al een hoogtepunt. Met *In Your Own Sweet Way*, *Try To Remember* en ook Coltrane's *26-2* eigent Kenny Werner zich standards toe en puurt ze uit tot een geheel nieuwe, impressionistische original. Want als we één kenmerk weerhouden van Werners pianospel, dan is het gewoon de kristalheldere, fragiele lyriek. Werners trio zingt zonder woorden een spannend verhaal.

Bernard Lefèvre

Kenny Werner (p), Johannes Weidenmueller (b), Ari Hoenig (d)

gent:

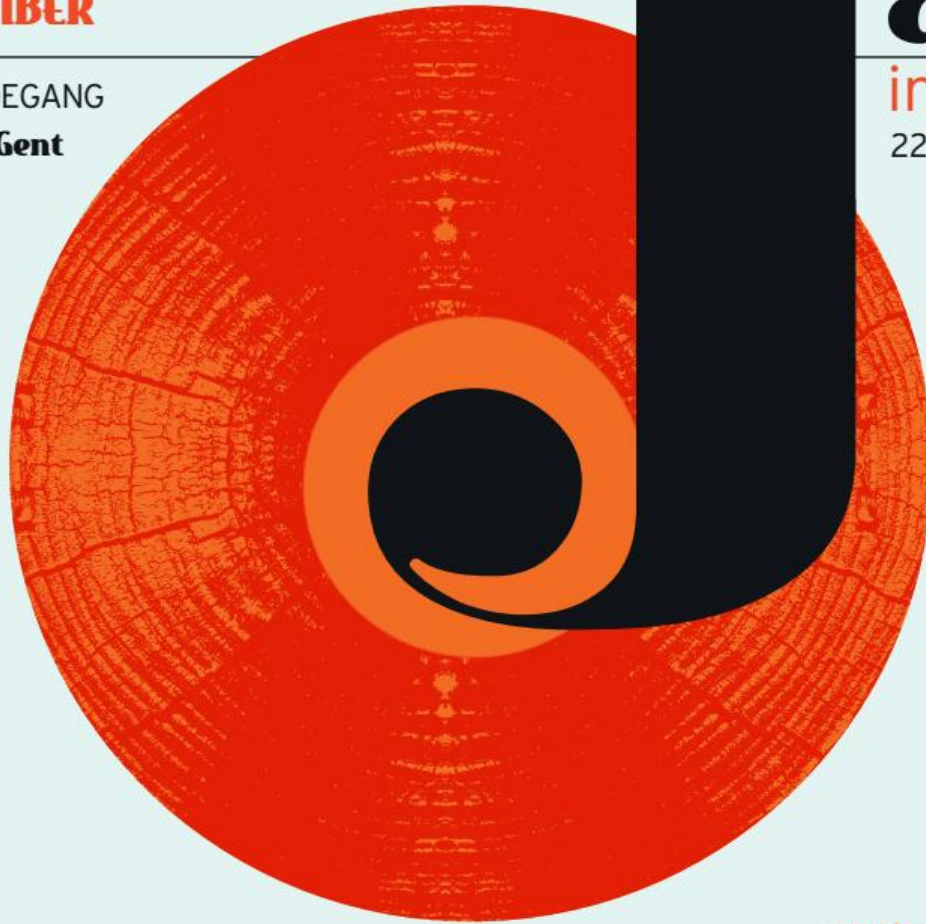
UNESCO
Creative City
of Music

**3 - 4 - 5 - 6
SEPTEMBER**

GRATIS TOEGANG
Zuidpark Gent

Jazz

in't park
22ste editie

meer info:

09 210 10 10

www.stad.gent/jazzintpark

🐦 @UiTinGent

📘 Uit in Gent

DONDERDAG 3/09/2015

12.30 uur **Bas Bulteel Trio**
18.00 uur **Flipside Paradox**
20.00 uur **John Ghost**
22.00 uur **Gratitude Trio**

VRIJDAG 4/09/2015

12.30 uur **Nathalie Loriers-Tineke Postma-Philippe Aerts**
18.00 uur **Sgt. Fuzzy**
20.00 uur **BackBack**
22.00 uur **Tutu Puoane Sextet**

ZATERDAG 5/09/2015

Eve Beuvs Heptatomic 18.00 uur
UB2 Big Band feat. special guest 20.00 uur
Yves Peeters Gumbo, The Big Easy revisited 22.00 uur

ZONDAG 6/09/2015

Igor Gehenot Trio 14.00 uur
Jan de Haas Kwartet 16.00 uur
Amina Figarova Sextet 18.00 uur

De Jazzlezer

Tussen jazz en neurologie

Bert Vuijsje - www.bebopbusiness.com

Levensverhalen van Nederlandse jazzmuzici verschijnen de laatste jaren met regelmaat. Meestal zijn ze opgebouwd uit gesprekken met de hoofdpersoon, aangevuld met mededelingen van collega's en naasten. Die aanpak kan boeiende resultaten opleveren, zoals Jeroen de Valks boek over drummer John Engels dat ik in de vorige *Jazzmozaïek* besprak: "Hé vogel, wanneer spelen we weer?"

Tegelijkertijd blijven echte jazzbiografieën zeldzaam. Werken waarin het leven en het oeuvre van de musicus in onderling verband worden beschreven en geanalyseerd. De verklaring ligt voor de hand: zo'n biografie vergt veel meer tijd dan een opgetekend levensverhaal. Ik weet nog goed dat *Lady Jazz*, mijn boek met en over zangeres Rita Reys, destijds tot stand kwam in acht maanden. Een volwaardige biografie kost daarentegen jaren, en hoeveel jazzauteurs kunnen zich zo lang voor één project vrijmaken?

Des te meer bewondering verdienen Marie-Claire Melzer en Marieke Klomp voor hun durf om de biografie van Boy Edgar te schrijven. Hun hoofdpersoon stierf al in 1980, dus gesprekken met hem waren niet meer mogelijk. Zijn leven moest worden gereconstrueerd uit archieven, boeken, tijdschriften, nagelaten documenten en gesprekken met 14 tijdgenoten (die soms meerdere malen werden geïnterviewd).

Dat monnikenwerk heeft een gedegen en goed leesbaar boek opgeleverd, waarin het veelzijdige, soms onoverzichtelijke bestaan van Boy Edgar herkenbaar tot leven komt. Hij werd voortdurend heen en weer geslingerd tussen zijn muzikale passie en zijn medisch-wetenschappelijke ambitie. Jazzliefhebbers herinneren zich hem natuurlijk als de inspirerende leider van Boy's Big Band, die door zijn chaotische werkwijze

muzikanten en publiek soms tot wanhoop dreef. De schrijfsters besteden daarnaast ruime aandacht aan zijn neurologische werk, dat tragisch genoeg werd gestimuleerd door het noodlot dat zijn eerste vrouw trof: na een jarenlang lijden bezweek zij in 1958 aan multiple sclerose.

Marie-Claire Melzer & Marieke Klomp
Boy Edgar – Het dubbelleven van een alleskunner
Uitgeverij Cossee, Amsterdam
€ 21,90
ISBN 978 90 5936 5889

Ook in Boy Edgars schilderachtige voor-geschiedenis hebben zij zich intensief verdiept. Hij stamde uit een Armeens geslacht dat generaties lang in het Perzische Isfahan had gewoond (voor jazz-insiders: een voorbode van Edgars passie voor de muziek van Duke Ellington?). Zijn vader George Yedgarian, zoals de familienaam oorspronkelijk luidde, was in Nederlands Indië beland en daar getrouwd met de Javaanse Adeline

Reisner. In 1914 vertrok het echtpaar naar Amsterdam, waar in 1915 hun zoon George Willem Fred Edgar werd geboren.

Het gezin leefde aanvankelijk in uitbundige weelde; de handelsfirma Edgar & Company had in Nederlands Indië fortuinen opgeleverd. Aan die rijkdom kwam na de beurscrash van 1929 een radicaal einde dat in 1935 werd bezegeld door het overlijden van George Edgar Sr. Hij liet een failliete boedel met grote schulden achter. Boy Edgar, zoals George jr. werd genoemd, moest als student voortaan voorzien in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn moeder en jongere zusje.

Dat deed hij door bijlessen te geven in wis-kunde en gaandeweg ook als muzikant geld te verdienen. Les had hij eigenlijk nooit gehad, maar hij toonde talent op trompet en piano, en als arrangeur. "Voor de oorlog was ik een van de beste trompettisten van Europa, maar ik kon geen trompet spelen", zei hij zelf later.

Die twee aspecten – financiële lichtsinnigheid en autodidactische muziekbeoefening – blijven Boy Edgar de rest van zijn leven kenmerken.

Marie-Claire Melzer en Marieke Klomp geven naast de levensbeschrijving, ook een algemeen tijdsbeeld van de decennia die Edgars loopbaan bestreek. Voor Nederlanders is dat misschien herhaling van bekende kost, maar lezers uit andere landen zullen er wellicht dankbaar voor zijn. Ook staan er, vanuit jazzoogpunt, af en toe rare slordigheden in het boek (langspeelplaten in de jaren twintig? Chet Baker en Bill Evans als vaandeldragers van de langzamere, meer intieme *hardbop*?) Maar dat doet weinig af aan de waarde van deze biografie als bijdrage tot de Nederlandse jazzgeschied-schrijving.

BLUE NOTE
Het officiële Blue Note boek

Miles Davis, Sidney Bechet, Art Blakey... bijna alle grote namen begonnen en bleven bij Blue Note. Zonder Blue Note geen jazz. Het is het enige label waar iedereen onmiddellijk aan denkt of dat niet-fans kunnen bedenken. Blue Note had de beste artiesten in huis, ontwikkelde de beste opnametechnieken en maakte de mooiste coverdesigns.

In 2014 draagt het label al 75 jaar bij tot de muziekgeschiedenis. Dit wordt gevierd met dit officiële boek.
Een must have voor elke jazz liefhebber!

Geniet dankzij **JAZZMOZAÏEK** en **UITGEVERIJ LANNOO** van **15% korting** op dit boek!

De actie is enkel geldig via www.lannooshop.be/jazz tot en met 31/12/2015, zolang de voorraad strekt. De korting wordt automatisch toegekend zodra u een exemplaar aan uw winkelmandje toevoegt.

Billy The Kid

In 1956, een jaar nadat hij van Hammond - Louisiana naar New York was verhuisd werd de op dat moment nog vrij onbekende 27-jarige pianist Bill Evans gevraagd door componist George Russell voor zijn sextet, *The George Russell Smalltet*. Hiermee werd datzelfde jaar de LP *The Jazz Workshop* opgenomen. Om het enorme talent van de jonge Bill te etaleren componeerde Russell het *Concerto For Billy The Kid*, een avant-gardistisch werk dat zelfs vandaag nog fris en modern klinkt. Het leverde Bill Evans grote bekendheid op bij medemusicici en publiek.

Het *Jazz Workshop* album kreeg alom lovende kritieken. Jazz criticus Leonard Feather schreef over Russell: "*Such men must be guarded with care and watched with great expectations*". Naast Bill Evans op piano bestond het *Smalltet* uit Art Farmer (t), Hal McKusick (as), Barry Galbraith (g), Milt Hinton (b) en Paul Motion (d).

George Russell had op dat moment al meerdere succesvolle werken gecomponeerd waaronder *Cubano Be - Cubano Bop* (1947) voor het Dizzy Gillespie Orchestra, *A Bird In Igor's Yard* (1949) voor big band o.l.v. klarinettist Buddy DeFranco (een eerbetoon aan Charlie Parker en Igor Stravinsky) en *Similau* (1950) voor het orkest van klarinettist Artie Shaw.

In 1953 werd Russell's boek *The Lydian Chromatic Concept of Tonal Organization* gepubliceerd met daarin zijn revolutionaire muzikale theorieën omtrent tonale zwaartekracht en de Lydische modus. Dit werk zou mede van invloed zijn op het epische album *Kind Of Blue* van Miles Davis (1959) met o.a. Bill Evans en John Coltrane dat aanzien wordt als het begin van modale jazz.

fig. 1

LATIN

1

5

9

13

17

21

25

29

Het idee van een concerto was al eerder gebruikt door Duke Ellington in de jaren '30 als feature voor zijn solisten zoals in het *Concerto For Cootie* (Williams).

In zijn *Concerto For Billy The Kid* slaagt Russell erin om compositie en improvisatie naadloos in elkaar over te laten gaan en ze een eenheid te laten vormen. Het stuk is enerzijds erg modernistisch, met een onvoorspelbare, grillige en fragmentarische melodie met een enorme drive. Kenmerkend zijn het dissonant en polyfoon karakter, met ostinato's, riffs en 'call and response'. Anderzijds gebruikt hij de populaire akkoordprogressie van de standard *I'll Remember April* (Raye-DePaul) voor de solo's. Het eerste deel van het werk is in Latin feel, het sologedeelte in swing, met een zeer korte reprise van het thema, opnieuw in Latin. Ook in het Latin gedeelte is er een (gecomponeerde) solo voor Bill Evans - door beide handen gespeeld. Deze solo van 32 maten (fig. 1) wordt direct aansluitend herhaald door het ensemble. Dan volgt een interlude, een transitie van compositie naar improvisatie. De eerste chorus van de solo van Bill Evans is in stop time: bas en drum begeleiden de

LEON LHOËST

solo (fig. 2) uitsluitend met enkele accenten. De rest van de solo van Bill is terug te vinden op YouTube (info onderaan).

Russell's compositie *All About Rosie* uit 1957 met eveneens Bill Evans aan de piano zou dit resultaat nog overtreffen en staat te boek als een van de meest toonaangevende werken van de zogenaamde 'Third Stream', de smelteling van gecomponeerde en geïmproviseerde muziek. Opmerkelijk is dat ook in dit werk Bill Evans zijn solo begint zonder harmonische begeleiding in de linkerhand, met enkel drumbegeleiding.

Gunther Schuller, bedenker van de term Third Stream over *All About Rosie*: "The several [instrumental] lines coalesce into a definite tonal picture, a process quite indigenous to George Russell's own particular modal concept, which effectively encompasses everything from pure diatonic writing to extreme chromatism".

De samenwerking van Russell en Evans duurde tot 1960. Dit resulteerde zoals eerder gezegd in de succesvolle opname van de suite voor orkest *All About Rosie*, zoals vertolkt op het Festival Of Creative Arts - Brandeis University (1957). Dit was de grote doorbraak van Bill Evans. Een jaar later, in 1958, bracht Russell het album *New York, N.Y.* uit, met naast Bill Evans o.a. John Coltrane, Art Farmer, Max Roach, Bob Brookmeyer en vocalist Jon Hendricks. In 1960 kwam *Jazz in the Space Age* uit, voorlopig het laatste album van Russell en Evans, met eveneens pianist Paul Bley. Het was pas in 1972 dat Russell en Evans nog eenmaal de studio ingingen voor het album *Living Time*, bestaande uit acht *Events* voor orkest.

fig. 2

FAST SWING

Chords and measures shown in the score:

- 1-4: F#m7
- 5-8: Fm7
- 9-12: Gm7(b9), C7(b9), Am7(b9), D7(b9)
- 13-16: Gm7, C7, F#m7
- 17-20: Bbm7, Eb7, Abm7
- 21-24: Bbm7, Eb7, Abm7
- 25-28: Gm7, C7, F#m7
- 29-32: Em7, A7, D#m7, Gm7, C7
- 33-36: F#m7
- 37-40: Fm7
- 41-44: Gm7(b9), C7(b9), Am7(b9), D7(b9)
- 45-48: Gm7(b9), C7(b9), F#m7

Bronnen & literatuur

- » S. Deveaux & G. Giddins, *Jazz*, W.W. Norton & Company Inc., N.Y. (2009)
- » G. Russell, *The Lydian Chromatic Concept of Tonal Organization*, Concept Pub Company, Brookline - Mass. USA (1959)
- » *Concerto for Billy The Kid* - George Russell - The Jazz workshop (1956): www.youtube.com/watch?v=JrNf4KL_9SI
- » *Concerto for Billy The Kid* - Bill Evans' solo transcriptie + analyse: www.youtube.com/watch?v=aTVbb6w5Gd0
- » *Concerto for Billy The Kid* - The Subject is Jazz: televisieserie van de NBC (1958) George Russell and his Smalltet: www.youtube.com/watch?v=b2ir78Ft3tM
- » G. Schuller, *Musings*, Da Capo Press, N.Y. (1999)

Komt die oproer?

Mischa Andriessen

foto: © Felix Kalkbaur

"Ik raakte al mijn vrienden kwijt omdat ik naar The Art Ensemble of Chicago luisterde." Wie dit wanneer en in welk verband zei, weet ik niet meer, maar wel dat er een schok van herkenning door me heen ging toen ik deze uitspraak las. Met enig gevoel voor overdrijving zou ik kunnen zeggen dat dit het verhaal van mijn leven was. Zet jazz op en menigeen begint op zijn minst onrustig te worden. Of zoals een vriend van gitarist Reinier Baas het ooit zei: man, ik heb de hele week al gewerkt, mag die muziek alsjeblieft af?

Is jazz moeilijk? Is jazz moeilijker geworden dan zij was? Is de hedendaagse jazz te moeilijk? Ik haast me te zeggen dat dit wat mij betreft niet zo is, dat als jazz moeilijk is dat precies de prettige uitdaging is die ik in muziek doorgaans zoek. Neutraal kan ik in deze kwestie onmogelijk zijn, want ik schrijf dit in het door anti-intellectualisten bezette Nederland. Hier is vrijwel iedereen panisch voor ook maar een flinter onbegrip. Als boven de rivieren iets überhaupt moeilijk mag zijn, dan moet het ten minste worden uitgelegd.

Wat dat laatste aangaat, ben ik inmiddels besmet. Ik besef dat ik met kunst, muziek en literatuur ben opgegroeid, dat ik van kindsbeen af gesprekken van kunstenaars, musici en ander cultureel volk heb afgeluisterd en er later aan meedeeld. Los daarvan snap ik ook veel niet. Anders dan in mijn vaderland gebruikelijk neem ik dat de makers niet kwalijk, maar zoek de oorzaak bij mijzelf, niettemin zouden een paar verklarende woorden vaak zo gek niet zijn. Waar zijn de *liner notes* gebleven? Waar is de drang gebleven om niet zozeer te verdedigen wat je doet, maar er inzicht in te geven? John Coltrane werd vanaf het begin van de jaren zestig bestookt met vragen en werd schijnbaar niet moe ze te beantwoorden.

Was dat de tijdgeest? Hing die wil tot communicatie samen met de gedachte dat de tijden veranderden, dat een andere

wereld mogelijk was? Er stond iets op het spel, zoveel is zeker. Jazz was al van amusement, kunst geworden, nu moest het ook nog revolutionaire kunst worden. Nu waren de jaren zestig, wat is daar anno 2015 nog van over?

Yuri Honing

De eerder genoemde Reinier Baas doopte zijn band The More Socially Relevant Music Ensemble, maar dat was vooral een grap. Een andere Nederlandse gitarist Marzio Scholten betitelde zijn prachtige nieuwe plaat *Here Comes A Riot*. Dat album verscheen ouderwets op vinyl en werd gestoken in hun hoes waarop een drietal agenten van de mobiele eenheid staan, achter hen een groot vuur. Scholten onderzoekt met zijn band Identikit hoe hij de muziek uit zijn jeugd, indie-rock, kan verenigen met zijn latere liefde jazz. Die twee blijken wonderwel goed samen te gaan. Vanaf de eerste woeste tonen is duidelijk

dat Scholten zeggingskracht hoger acht dan complexiteit.

Saxofonist Yuri Honing is ook op dat punt uit gekomen. Zijn magnifieke nieuwe plaat *Desire* laat intensiteit prevaleren boven virtuositeit en wijst daarmee een opwindende want beloftevolle nieuwe richting in. Scholten en Honing keren zich niet van jazz af en oproer kraaien ze evenmin, maar hun platen brengen iets dat toch eerlijk gezegd in veel hedendaagse jazz mist; de wil niet zozeer de collega's te overtuigen, maar eerder, nou ja, alle anderen.

Daarin staan ze niet alleen. Veel jazz lijkt directer te worden, goed gekeken en geluisterd te hebben naar wat in de pop en rock gebeurt. Wordt de muziek daarmee eenvoudiger? Een tikkeltje wellicht. Complexiteit is nooit een probleem tenzij die bij wijze van maskering wordt ingezet. Ik herinner me een uitzending van het nooit genoeg te prijzen televisieprogramma 'Reiziger in Muziek.' Daarin kwam een oude bluesgitarist aan het woord. Hij was net terug van een masterclass op een Nederlands conservatorium waar hij het ene na het andere talent onwaarschijnlijke capriolen had horen en zien uithalen. *"Wat snelheid en techniek betreft, kan ik jullie niets meer bijbrengen,"* had hij hen gezegd, *"maar misschien kan ik jullie nog wel wat leren."* Vervolgens had hij een solo met slechts vijf noten gespeeld. De Franse kunstenaar met een Nederlands-Franse vader Yves Klein vertelde graag het verhaal van de Japanse monnik die dag in dag uit dezelfde noot op zijn fluit speelde. *"Waarom nooit een andere?"* vroegen de andere monniken hem. *"Ik kan het toch ook niet helpen dat ik meteen de mooiste heb gevonden?"* antwoordde de monnik. Als Nederlander moet ik uitkijken niet in Calvinisme te vervallen, maar soms denk ik, zou het niet goed zijn als jazzmusici zo met hun noten zouden omgaan, als een Japanse krijger met zijn pijlen: steeds weer denken dat het je enige is.

JAZZ in ROMA

RATA PLAN

• DO 17 SEPTEMBER

DANI KLEIN & SAL LA ROCCA: **BILLIE HOLIDAY**

• ZO 20 SEPTEMBER

GÜNTHER NEEFS & VRT BIGBAND: **BACK TO SWING**

• ZA 10 OKTOBER

YARON HERMAN **"EVERYDAY" feat. ZIV RAVITZ** YARON HERMAN (PIANO); ZIV RAVITZ (DRUMS)

• VR 11 DECEMBER - **DUBBELCONCERT**

JORIS ROELOFS TRIO JORIS ROELOFS (SAXOFOONS, BASKLARINET, KLARINET); MATT PENMAN (CONTRABAS); TED POOR (DRUMS)

JASPER BLOM QUARTET feat. **BERT JORIS**

JASPER BLOM (TENOR SAX); JESSE VAN RULLER (GITAAR); FRANS VAN DER HOEVEN (BAS); MARTIJN VINK (DRUMS); SPECIALE GAST BERT JORIS (TROMPET)

• DO 17 DECEMBER

PHILIP CATHERINE & STRINGS

PHILIP CATHERINE (GITAAR); NICOLAS FISZMAN (GITAAR, BAS); NICOLA ANDRIOLI (PIANO); PHILIPPE AERTS (CONTRABAS); HANS VAN OOSTERHOUT (DRUMS); HET ORCHESTRE ROYAL DE CHAMBRE DE WALLONIE ONDER LEIDING VAN FRANK BRALEY

• VR 22 JANUARI

TORD GUSTAVSEN feat. **SIMIN TANDER**

TORD GUSTAVSEN (PIANO); SIMIN TANDER (ZANG); JARLE VESPESTAD (DRUMS)

• ZO 31 JANUARI

DJANGOFOLLIES: **DJANGO MEETS DUKE**

KOEN DE CAUTER (SOPRAANSAXOFOON, GITAAR, ZANG); FAPY LAFERTIN (GITAAR); JON BIRDSONG (CORNET); MYRDDIN DE CAUTER (KLARINET, BASKLARINET); JOACHIM BADENHORST (SAX, KLARINET, BASKLARINET); RONY VERBIEST (SAX); PETER DELANNOYE (TROMBONE); CHRISTIAN MENDOZA (PIANO); WASO DE CAUTER (RITMEGITAAR); DAJO DE CAUTER (CONTRABAS); LIONEL BEUVENS (DRUM)

• DO 11 FEBRUARI

JEF NEVE & MYRDDIN DE CAUTER

• WO 18 MEI

VIJAY IYER TRIO: BREAK STUFF

VIJAY IYER (PIANO); STEPHAN CRUMP (CONTRABAS); MARCUS GILMORE (DRUMS)

• ZA 26 SEPTEMBER

FRE DESMYTER QUARTET

FREE DESMYTER (PIANO); JOHN RUOCCO (SAX, KLARINET); MANOLO CABRAS (BAS); MAREK PATRMAN (DRUMS)

• ZA 3 OKTOBER - **DUBBELCONCERT**
BUT IS IT JAZZ? ism **THE WRITER'S BENCH**

POLAR BEAR (GB)

SEBASTIAN ROCHFORD (DRUMS); PETE WAREHAM, MARK LOCKHEART (TENORSAXOFOON); TOM HERBERT (BAS); LEAFCUTTER JOHN (ELECTRONICA WIZARD, GITAAR)

DANS DANS

BERT DOCKX (GITAAR); FRED LYENN (BAS); STEEN CASSIERS (DRUMS)

• DI 6, DI 13, DI 20 & DI 27 OKTOBER

JAZZCLASS SERIES: MEETING MILES

IN VIER AVONDEN MAAKT FREDERIK GOOSSENS IEDEREEN WEGWIJS IN HET WERK VAN DE TROMPETTIST MILES DAVIS EN ZIJN INVLOED OP DE BELGISCHE JAZZSCÈNE.

• DO 15 OKTOBER

CORPO (S)

EBBA WESTERBERG (PERCUSSION); THOMAS MARKUSSON (BAS); LARS-ERIK NORRSTRÖM (KEYBOARD, PIANO); MIKAEL GODÉE (SOPRAANSAX); ANNA LUND (DRUMS)

• VR 23 OKTOBER - **JAZZLAB SERIES**

TRIO MASSOT/FLORIZOONE/ HORBACZEWSKI

invites **CLARON MCFADDEN: SECRETS**

CLARON MCFADDEN (ZANG); MICHEL MASSOT (TUBA, TROMBONE); TUUR FLORIZOONE (ACCORDEON); MARINE HORBACZEWSKI (CELLO)

• WO 28 OKTOBER - **DUBBELCONCERT**

LABTRIO

LANDER GYSELINCK (DRUMS); ANNELEEN BOEHME (CONTRABAS); BRAM DE LOOZE (PIANO)

THE LAURA JURD QUARTET (GB)

LAURA JURD (TROMPET); ELLIOT GALVIN (KEYBOARDS, PIANO); CONOR CHAPLIN (BAS); CORRIE DICK (DRUMS)

• DO 12 NOVEMBER - **JAZZLAB SERIES**

KEENROH XL

THIJS TROCH (PIANO); JAN DAELMAN (FLUIT); NIELS VAN HEERTUM (EUPHONIUM, BUGEL); THOMAS JILLINGS (TENORSAXOFOON, ALTKLARINET); RUBEN VERBRUGGEN (BARITONSAXOFOON); MARTI MELIA (TENORSAXOFOON, KLARINET); LAURENS SMET (BAS); BART MARIS (TROMPET); TEUN VERBRUGGEN (DRUMS)

• VR 27 NOVEMBER - **CONNECTIONS 15:16**

VVOLK: BOOK OF AIR

STIJN COOLS (DRUMS & COMPOSITIE); SEP FRANÇOIS (DRUMS, PERCUSSIE); HENDRIK VANATTENHOVEN, NATHAN WOUTERS (CONTRABAS); LAURENS SMET (CONTRABAS & ELEKTRISCHE BAS); BERT COOLS, RUBEN MACHTELINCKX, BENJAMIN SAUZEREAU (GITAREN); NIELS VAN HEERTUM (EUPHONIUM); VIKTOR PERDIEUS, THOMAS JILLINGS (TENORSAX); ERIK BOGAERTS, FRANS VAN ISACKER (ALTSAX & KLARINET); MATHIEU ROBERT (ALTSAX, KLARINET, SOPRAANSAX); STEFAN BRACAVAL (ALT- & SOPRAANSAX, FLUIT); INDRE JURGEVICIUTÉ (KANKLES, HARMONIUM); WOUT GOORIS (RHODES)

• VR 4 DECEMBER - **JAZZLAB SERIES**

SINISTER SISTER

MAAYAN SMITH (TENORSAX); JAN GHESQUIÈRE (GITAAR); PIETER CLAUS (VIBRAFOON); MICHEL HATZIGEORGIU (BASGITAAR); LANDER GYSELINCK (DRUMS)

CULT UUR PLAT FORM

MOTIVES FOR JAZZ

SINDS 1997

PRESENTEERT EEN SELECTIE UIT SEIZOEN 2015-2016

WO 23/09

URI CAINE solo
CC MAASMECHELEN

..

DO 24/09

**BRUNO VANSINA
ORCHESTRA**
Jazzcase Dommelhof NEERPELT

..

VR 09/10

**TUUR FLORIZOONE TRIO +
CLARON MC FADDEN**
C-mine cultuurcentrum GENK

..

VR 23/10

DAVE DOUGLAS QUINTET
CC Muze HEUSDEN-ZOLDER

..

DO 29/10

**HENRI TEXIER HOPE
QUARTET**
Academiezaal SINT-TRUIDEN

..

DO 19/11

**HENRIKSEN, WESTERHUS,
DUMOULIN, VERBRUGGEN**
Jazzcase Dommelhof NEERPELT

..

VR 20/11

BILZEN JAZZ NIGHT
CC De Kimpel BILZEN

..

MA 23/11

**ROBERTO FONSECA &
FATOUMATA DIAWARA**
cultuurcentrum HASSELT

..

DO 03/12

KATHRIN PECHLOF TRIO
Academiezaal SINT-TRUIDEN

..

DI 08/12

**YARON HERMAN feat.
ZIV RAVITZ**
cultuurcentrum HASSELT

..

ZA 19/12

**PHILIP CATHERINE &
STRINGS**
C-mine cultuurcentrum GENK

..

ZO 20/12

**ZAPPA FEST feat.
NAPOLEON MURPHY
BROCK a.m.**
CC Muze HEUSDEN-ZOLDER

..

ZA 27/02

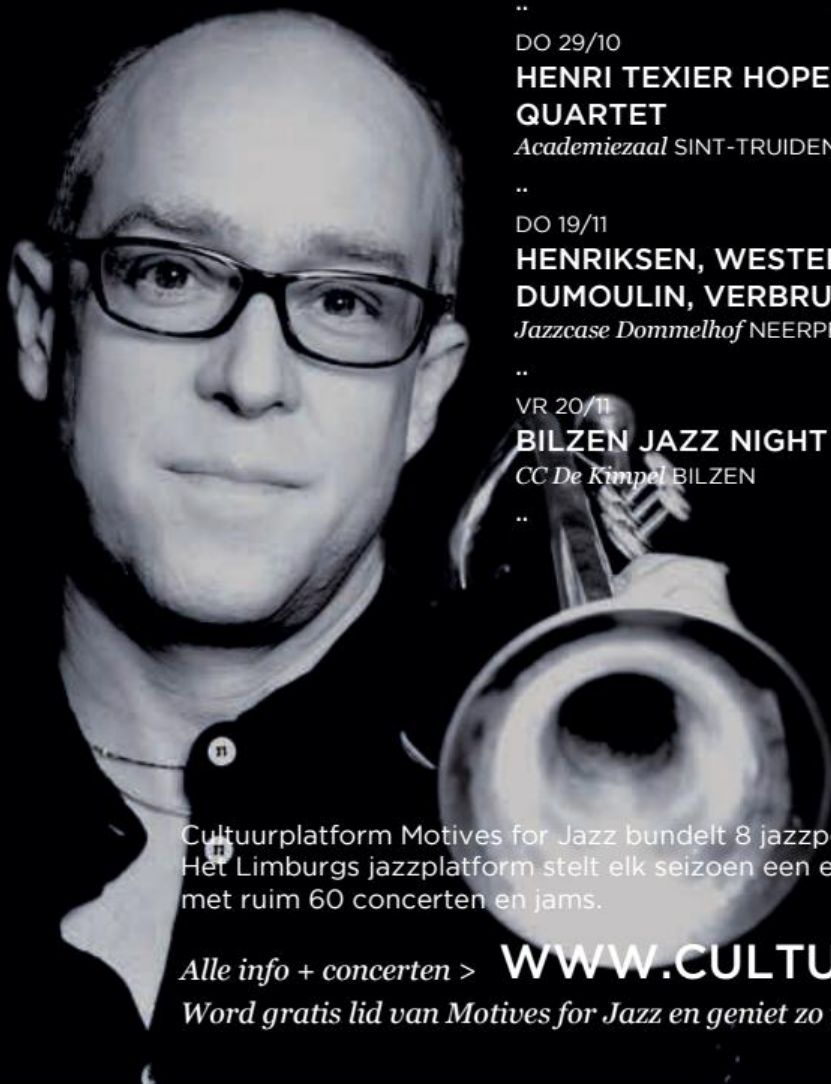
**BRUSSELS PHILHARMONIC
ORCHESTRA & BRAD
MEHLDAU**
cultuurcentrum HASSELT

..

WO 04/05

**MOORE/BODUROV/
VATCHER TRIO**
CC MAASMECHELEN

..

Cultuurplatform Motives for Jazz bundelt 8 jazzpodia in Limburg.
Het Limburgs jazzplatform stelt elk seizoen een exclusieve affiche samen
met ruim 60 concerten en jams.

Alle info + concerten > WWW.CULTUURPLATFORM.BE

Word gratis lid van Motives for Jazz en geniet zo van fikse korting op concerttickets!